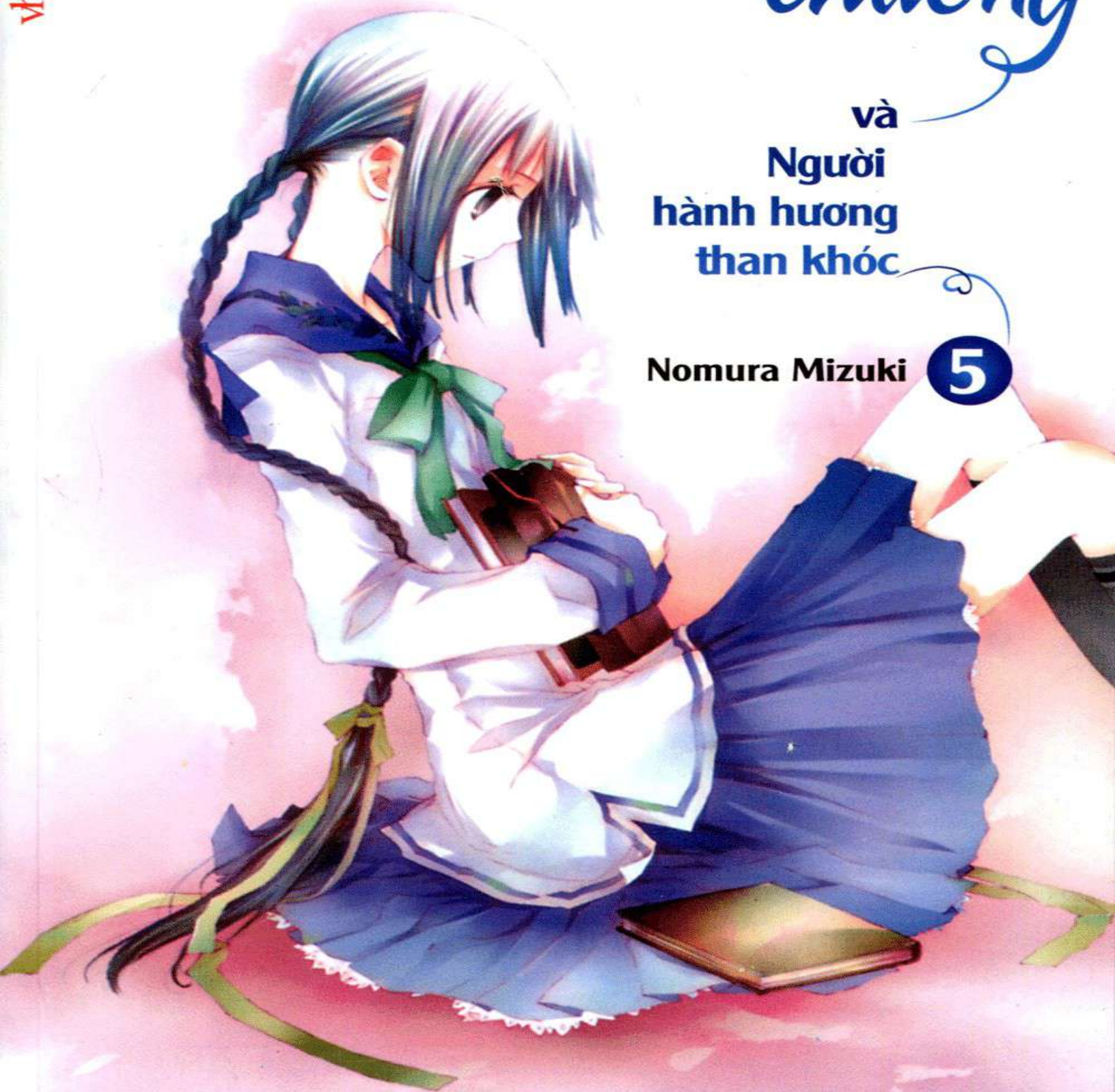

Cô gái văn chương

và
Người
hành hương
than khóc

Nomura Mizuki

5

Mục lục

Tập 5: Cô Gái Văn Chương Và Người Hành Hương Than Khóc

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương Cuối

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki

www.dtv-ebook.com

Tập 5: Cô Gái Văn Chương Và Người Hành Hương Than Khóc

Tooko sắp tốt nghiệp, điều này khiến Konoha cảm thấy rất cô đơn. Mặt khác, khoảng cách giữa cậu và Nanase bắt đầu xích lại gần nhau, hai người cùng đi viếng đền vào ngày Tết. Đột nhiên Konoha nhận được tin Nanase phải nhập viện. Trên đường đến thăm Nanase, cậu gặp lại Miu - người con gái vẫn hằng chiêm giữ tâm trí cậu bấy lâu nay!

Nụ cười đó vẫn không hề thay đổi. Thế nhưng sự thật xoay quanh Miu lại bắt đầu khiến mối quan hệ giữa Konoha và những người xung quanh rạn nứt. Rốt cuộc sự thật đó là gì? Điều mà Miu mong muốn là gì? Liệu "Cô gái văn chương" có thể "tưởng tượng" ra nguyện ước thật sự của Miu không?

Mời các bạn đón đọc tập 5 của loạt truyện đang được yêu thích này.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Hôm nay lại có điện thoại gọi tới.

Mỗi lần nghe thấy tiếng chuông chói tai chẳng khác gì âm thanh rít gào lúc nửa đêm của một con mèo cái đó, tôi lại nổi da gà khắp người, cơ thể run lẩy bẩy, dạ dày khó chịu đau đớn như thể đang bị móng vuốt cào cấu... Tôi cảm giác mình sắp phát điên.

Nhiều lần tôi tự nhủ có lẽ thế giới này sẽ trở nên thanh bình biết bao nếu cái thứ gọi là điện thoại đó không còn tồn tại nữa.

Lúc nào cũng vậy, điện thoại chỉ biết phun ra những từ ngữ xấu xí, dơ bẩn, những lời nguyền rủa.

Âm thanh hôi thối, nhớp nháp, chất chứa bên trong sự thù hận, thô lỗ và ti tiện đó khiến thế giới vốn dĩ rất xinh đẹp này tràn ngập rác rưởi.

Chết hết đi, tất cả những kẻ chỉ biết khiến chuông điện thoại reo lên, tất cả các người chết hết đi!!!

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tương lai, tôi muốn trở thành...

Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì?

Tại góc nào đó của vũ trụ, có một cậu bé đang suy ngẫm về vấn đề này.

Hạnh phúc của tôi, chính là Miu.

Khoảng thời gian đó, chỉ cần ở bên cạnh Miu, tim tôi lại đập liên hồi, mỗi khi Miu kể ra những câu chuyện bằng giọng nói vui tươi rạng rỡ, không gian xung quanh chúng tôi lại như được bao bọc trong ánh sáng của bảy sắc cầu vồng.

- Tương lai mình sẽ trở thành một tác giả. Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó mình cũng sẽ rất vui.

Ngồi dưới những vệt nắng ấm áp hắt xuống từ tán cây, Miu kể cho tôi nghe về ước mơ của cậu ấy với ánh mắt rạng ngời, mái tóc đuôi ngựa nhẹ đung đưa theo gió.

- Konoha là người rất đặc biệt với mình, thế nên mình sẽ chỉ nói ước mơ của mình cho một mình Konoha biết thôi.

Miu thì thầm rồi nghiêng đầu như một chú chim con, ánh mắt tinh nghịch của cậu ấy nhìn chăm chú vào tôi.

- Konoha thì sao? Giấc mộng của cậu là gì? Tương lai cậu muốn trở thành người như thế nào?

Khuôn mặt của Miu ghé sát vào tôi, khoảng cách giữa chúng tôi gần tới mức chỉ cần nhích thêm một chút nữa thôi là tôi sẽ có thể hôn lên bờ môi căng mọng kia. Mồ hôi rịn ra trên trán, tôi chẳng còn biết mình nên nhìn vào đâu nữa.

Tôi vắt óc suy nghĩ, cố gắng tìm ra một câu trả lời phù hợp, cuối cùng, với hai gò má nóng bừng, tôi nói...

- Mình muốn trở thành... một cái cây.

Miu ôm bụng cười phá lên khi nghe tôi trả lời như vậy.

Ba năm đã trôi qua kể từ ngày đó.

Hình bóng của Miu không còn bên cạnh tôi, tôi đã đánh mất thánh địa của mình. Sau khoảng thời gian u tối tự giam mình trong phòng, tôi trở thành một nam sinh cấp ba bình thường.

Ngày hôm nay, khi học kì hai của lớp 11 sắp kết thúc, tôi vẫn không thể trở thành một thân cây, vẫn chưa thể hiểu được ý nghĩa của hạnh phúc. Ngồi trong gian phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học nhuộm ánh chiều tà vàng rực, tôi tiếp tục viết những bài "điểm tâm" cho "cô gái văn chương".

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Bóng ma vùng Innsmouth của Lovecraft có hương vị như khi ta nhấp một ngụm máu cá tươi.

Giờ tan trường như thường lệ, đột nhiên nghe chị Tooko nói ra một câu như vậy, tôi đang viết truyện tam đề thì giật hết cả mình và ngưng lại ngồi bút.

Phòng sinh hoạt của câu lạc bộ chúng tôi nằm tại góc phía Tây của lầu ba dãy nhà học, nó bị chiếm đóng bởi vô số sách cũ. Những núi sách mọc lên khắp phòng, khiến cho không gian vốn đã chật hẹp nay trông càng thêm phần bụi bặm.

Hôm nay chị Tooko cũng ngồi đọc sách trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ chỉ dành riêng cho chị ấy. Hai bím tóc đen nhánh mảnh dài như đuôi mèo rũ xuống tới eo, đôi chân mang tất co gọn lại trên ghế theo một tư thế bất nhã, những ngón tay trắng nõn chậm rãi lật sách. Vừa đọc, chị Tooko vừa xé ra một mẫu của trang sách rồi nhẹ nhàng đưa nó về phía bờ môi màu hồng anh đào đang hé ra. Từ trong miệng chị ấy vang lên những tiếng nhai chóp chép, sau đó chị Tooko nuốt mẫu giấy qua cổ họng với nét mặt thỏa mãn.

- Ôi, hương vị này mới ngon làm sao. Mùi tanh tươi xộc lên mũi này, cảm giác nhóp nháp lạnh lẽo này. Quả không hổ danh là tác phẩm để đời của Lovecraft, bậc thầy văn học giả tưởng, ông tổ của thần thoại Cthulhu!

Chao ôi, vị chua chua, sần sật quyện lấy đầu lưỡi của máu tươi này khiến chị không thể nào cưỡng lại được.

Vô lý thật...

Bà chị này lẽ ra phải rất ghét truyện kinh dị chứ nhỉ?

"Chị là một 'cô gái văn chương' yêu quý toàn bộ những quyển sách trên đời đến mức muốn ăn sạch chúng. "

Tuy bình thường rất hay khoác lác như vậy nhưng chị Tooko cũng có một nhược điểm cực kì rõ ràng.

Mỗi lần tôi cố tình viết ra những câu chuyện kinh dị hoặc có cảnh máu me be bét, mặc dù bề ngoài vẫn cố mạnh miệng: "K-Không sao cả", nhưng lúc ăn chúng, chị ấy đều mếu máo như thể sắp òa lên khóc... Vậy mà hôm nay trông chị Tooko lại có vẻ rất hưởng thụ, còn nói cái gì mà mắt cá thối với cả máu chảy ròng ròng.

- Howard Philips Lovecraft là một tác giả người Mỹ sinh năm 1890. Sau khi ông mất, những cuốn tiểu thuyết thần bí miêu tả sự phục sinh của những vị thần từng thống trị địa cầu thời cổ đại của ông đã được hệ thống hóa và đặt cho cái tên "Thần thoại Cthulhu". Kể từ đó, có rất nhiều tác giả bị mê hoặc bởi những câu chuyện thần thoại đầy u tối và bi thảm này và họ đã lấy Cthulhu làm đề tài để cho ra đời vô số tác phẩm.

Những vị thần xuất hiện trong thần thoại Cthulhu đều có hình dạng giống hệt những sinh vật biển, một vài trong số họ mọc ra xúc tu của mực và bạch tuộc, một số khác lại có vây cá, toàn thân tỏa ra một mùi tanh ẩm ướt. Thật đáng yêu làm sao, dễ thương quá đi à~

Đ-Đáng yêu? Mặc kệ tôi đang trợn mắt há hốc mồm, chị Tooko nói tiếp với mức độ hào hứng càng lúc càng tăng.

- Trong Bóng ma vùng Innsmouth có xuất hiện một loại quái vật hình cá sống thành bầy rất dễ thương đấy, ôi, thật tuyệt vời~

Nhân vật chính trong chuyến du lịch của mình đã đặt chân tới thành phố cảng mang tên Innsmouth. Trong thành phố này tràn ngập mùi tanh, cư dân thì đều sở hữu cặp mắt lồi và điều đặc biệt là họ không hề chớp mắt, đầu của họ cũng có hình thù dẹt trông hệt như đầu cá.

Sau đó, khi nhân vật chính đang điều tra về tín ngưỡng đáng sợ tồn tại ở vùng đất này, bóng ma tà ác dần dần phủ xuống người anh ta. A, đúng rồi đúng rồi, mặc dù Innsmouth cũng rất đáng yêu, nhưng mà thần biển Dagon xuất hiện trong đó cũng cực kì moe đây.

(Moe: một từ lóng của giới otaku Nhật Bản được sử dụng khi muốn diễn tả cảm xúc cháy bỏng của bản thân về một thứ gì đó đáng yêu, từ này về sau dần được sử dụng rộng rãi trong xã hội)

Nếu Konoha muốn tìm hiểu thêm thì chị sẽ đề cử cuốn Tiếng gọi Cthulhu làm sách nhập môn, khi nào rảnh em thử đọc nhé. Nó ngon lắm đây có vị hệt như món surstromming vậy.

- Surstromming? Là cái loại đồ hộp nổi tiếng vì có mùi kinh khủng nhất thế giới ấy à? Em nhớ nó làm từ cá trích lên men thì phải...

Chị Tooko gật đầu với vẻ thỏa mãn.

- Ừ, đúng rồi. Mùi thối ngang ngửa với hương vị của loại rượu sake chưa qua tinh chế đó có thể lan tỏa đến mấy chục mét đấy. Nghe nói khoảnh khắc ta khai mở chiếc nắp hộp căng phồng vì khí men tích tụ, mùi hương chết người sẽ phụt ra kèm theo đó là nước bắn.

Khi đưa nó tới gần miệng, mùi hương nồng đậm sẽ khiến mũi ta như vụn vụn, nước mắt tuôn ra không ngớt. Vượt qua mọi gian nan đó và đặt con cá trích mẫn mẫn dính dính lên đầu lưỡi, tâm trí ta sẽ hoàn toàn bị

chiếm giữ bởi hương vị của nó, cứ như thể có ai đó đang hát chúc mừng sinh nhật từ thế giới bên kia.

- Cái đó chẳng phải là chết người hay sao ạ!!!

Chị Tooko tự động bỏ qua lời châm chọc của tôi và tiếp tục nhắm nháp một cách ngon lành Bóng ma vùng Insmouth. Không, không phải là nhắm nháp nữa rồi, mà là ngấu nghiến mới đúng. Chị ấy đang xé toạc từng trang sách và đút chúng vào miệng.

Thật sự quá kì quái!

Khi nhìn kĩ lại, tôi phát hiện chị Tooko đang mặc đồng phục hè cộc tay.

Hiện tại là mùa đông cơ mà, tại sao chị ấy lại ăn mặc như vậy? Mà khoan đã, không phải chị Tooko đã rời khỏi câu lạc bộ để tập trung cho việc ôn thi đại học sao?

- Konoha, em viết xong điểm tâm chưa?

Chị Tooko nhìn về phía tôi với một nụ cười tươi rói trên mặt. Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy dường như có một cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng...

- R-Rồi ạ.

Chị Tooko vui vẻ nhận lấy câu chuyện tam mà tôi vừa viết xong và bắt đầu ăn.

Chủ đề hôm nay là "Cúc trắng", "Tam huyền cầm" và "Xe buýt lội nước". Mấy chủ đề này thật sự chẳng liên quan gì tới nhau cả, cho nên tôi đã phải tốn hết công sức mới có thể chắp nối chúng thành một câu chuyện tình ngọt ngào lãng mạn mà chị Tooko yêu thích... ít nhất thì tôi cho là vậy.

(Tam huyền cầm, hay còn gọi là shaminsen, là một nhạc cụ truyền thống của Nhật)

- Không được.

Hả?

Tôi ngờ cả người khi đột nhiên bị nhận lời bình như vậy, chị Tooko phồng má với vẻ không hài lòng, môi bĩu lên rồi nói.

- Cô gái nhẹ nhàng gỡ xuống bông cúc dính trên ngực áo rồi ngượng ngùng đưa nó cho chàng thanh niên đang gẩy tam huyền cầm trên chiếc xe buýt lội nước... Một câu chuyện ngọt ngào thế này chẳng hay ho gì cả. Nhất định phải có cảnh máu tươi văng tung tóe hoặc những cục thịt nổi lênh bênh nhuộm mặt biển thành màu đỏ lôm, tốt nhất là nên cho cả thần biển Dagon xuất hiện nữa. Phải là một câu chuyện có vị như sandwich trái cây tươi ngon đến mức thiêu đốt lồng ngực như vậy mới được.

- Gì cơ? Chị Tooko, không phải chị lúc nào cũng bảo em hãy viết một câu chuyện thật ngọt ngào sao?

- Không không, làm gì có chuyện đó chứ, đồ ăn yêu thích của chị là máu tươi chảy ra từ những chú cá còn sống nguyên cơ mà!

Không hề chớp mắt lấy một cái, chị Tooko cúi sát người về phía tôi, khuôn mặt chị ấy trở thành hình vuông, hai bên má mọc ra mang cá, tai trở nên nhọn hoắt, giữa những ngón tay cũng xuất hiện màng...

- C-Chị Tooko thật sự biến thành yêu quái rồi!

- Em nói cái gì vậy hả, chị nhìn thế nào cũng là một "cô gái văn chương" từ đầu tới chân mà. Nào, Konoha! Nhanh viết lại một câu chuyện khác đi! Hãy viết cho chị một câu chuyện kinh dị nhuộm đầy máu tươi dính dính đặc sệt!

Yêu quái với hai bím tóc và khuôn mặt đã hoàn toàn biến thành mặt cá lao về phía tôi với cái miệng mở ra toang hoác.

Nước bắn và mùi tanh hôi thối của rác rưởi đập vào mặt tôi, lỗ mũi tôi như bị khoan thủng vì sự kích thích này, khi tôi cảm nhận ý thức của mình đang dần rời xa...

- Oaaaaa!

Tôi choàng dậy trên chiếc giường ngủ trong phòng.

Bên kia rèm cửa hiển hiện những tia nắng mờ buổi sớm, bầu không khí lạnh lẽo khiến cơ thể đầy mồ hôi của tôi run bắn lên.

- N-Năm mơ sao...

Hôm nay là mồng một Tết, vậy mà tôi lại có giấc mơ khởi đầu năm mới như vậy...

Sau khi ủ rũ một lúc đầy thất vọng, tôi bò ra khỏi giường.

- Chúc mừng năm mới, anh Konoha!

Khi vừa xuống lầu và bước vào phòng khách, tôi được đưa em gái đang học lớp làm bộ ra dáng người lớn chào năm mới như vậy.

- Chúc mừng năm mới, Maika.

Maika ngẩng mặt lên cười hì hì trông rất vui vẻ khi tôi lấy tay xoa đầu con bé.

- Konoha dậy rồi à, chúc con năm mới vui vẻ nhé. Mẹ làm xong súp zouni rồi đấy.

(Súp zouni: một món ăn cổ truyền ngày Tết của người Nhật có thành phần chính là nếp dẻo giã nhuyễn bằng tay và rau củ)

Giọng của mẹ vọng ra từ nhà bếp. Bố thì đã ngồi vào bàn và đang thoải mái thưởng thức từng ngụm rượu sake nóng.

- Tới đây bố cho tiền lì xì nào Konoha, Maika.

- Oa, con cảm ơn bố.

- Cảm ơn bố.

Cả nhà chúng tôi quây quanh bàn, vừa xem chương trình tivi Tết vừa ăn bữa cơm đầu năm cùng món súp zouni mẹ chuẩn bị.

- Con ăn xong rồi.

Sau khi thu dọn chén bát, tôi về phòng lấy áo khoác, thấy tôi chuẩn bị ra ngoài, mẹ hỏi:

- Ồ, con định ra ngoài à?

- Dạ, con có hẹn cùng đi viếng đền đầu năm.

Nghe vậy, mẹ nhìn về phía tôi với ánh mắt dịu dàng rồi vui vẻ nói.

- Với bạn ở trường hả?

- Ơ... dạ.

Lý do của sự hơi ngập ngừng vừa rồi là vì tôi không biết mình nên nói cho mẹ quan hệ giữa chúng tôi là "bạn bè" hay là một loại nào đó khác.

Cảm thấy hơi ngượng ngùng, sau khi bỏ lại câu nói "Thôi con đi đây", tôi vội rời khỏi phòng khách trước khi mẹ kịp hỏi thêm điều gì.

Khi tôi mở cửa trước, luồng không khí lạnh buốt phả vào mặt tôi.

Tôi hít một hơi đầy lồng ngực làn gió đầu tiên của năm mới, sau đó đưa mắt nhìn về phía hòm thư.

Ồ, thiệp chúc mừng năm mới được chuyển tới rồi.

Tôi cầm lấy xấp bưu thiếp được cột lại bằng dây thun và đảo qua từng tấm một.

Tấm này là của Akutagawa chắc luôn. Xài bút lông nữa chứ... Tôi vừa nhìn những dòng chữ nghiêm túc tới mức quá đáng ghi trên tấm thiệp vừa cảm thán. Tấm này thì chắc là của Takeda, nét chữ tròn tròn và hình minh họa dễ thương này rất giống phong cách của cô bé.

Thiệp của chị Tooko cũng được viết rất lịch sự.

Thật khó tưởng tượng một người tào lao lúc bình thường chỉ biết lắc ghề ầm ầm rên rĩ "Đói quá đi à~, mau viết cái gì đó cho chị đi~" như chị ấy lại có thể viết ra một tấm thiệp có nội dung và nét chữ như vậy. Tất nhiên lý do chị Tooko làm thế là vì để ý tới ánh mắt người nhà tôi. Chị ấy cực kì thích sĩ diện hảo trong những trường hợp thế này.

Thình thoảng, khi chị Tooko gọi điện tới, mẹ lại khen chị ấy hết lời: "Chà, cô bé đó thật lễ phép, hết như tiểu thư con nhà gia giáo vậy". Nếu như tôi nói cho mẹ biết trên thực tế chị ấy chỉ là một con yêu quái thích gặm sách ngẫu nhiên, có lẽ mẹ sẽ té ngửa vì sốc cho xem.

Tất nhiên, bản thân người trong cuộc chắc hẳn sẽ vẫn khẳng khẳng "Chị không phải yêu quái. Chị chỉ là một cô gái văn chương thôi".

- Hừm...?

Một tấm thiệp kì lạ lọt vào mắt tôi, khiến tay tôi dừng lại.

Cái quái gì đây?

Trên tấm thiệp không có lấy một chữ, nó chỉ vẽ hình một sinh vật có hai cánh mọc ra trên thân hình tròn quay, trông có vẻ là một con chim. Bên trên lò ra hai cái que nhọn hoắt, là mỏ sao? Nhưng mà trông nó cũng rất giống sừng. Mặt thì trông như mặt mèo, lưỡi còn thè ra thòng lọng.

Cái này cứ như là tranh vẽ của trẻ con... Chẳng lẽ người gửi là bạn học của Maika sao?

Nhưng vì giờ hẹn sắp tới rồi, thế nên tôi vội vàng nhét xấp bưu thiệp vào lại hòm thư và ra khỏi nhà.

- I-Inoue...

Trước cửa tiệm tạp hóa gần nhà ga, Kotobuki đứng đợi tôi với khuôn mặt đỏ bừng. Hôm nay tóc cậu ấy được búi lên, trên người mặc bộ kimono được trang trí với những họa tiết bông hoa rất dễ thương, bên ngoài khoác một lớp khăn choàng, hơi thở trắng toát phả ra từ bờ môi hé mở.

- Xin lỗi, cậu đợi lâu chưa? Mà sao cậu lại đứng chờ ngoài này? Không phải chúng ta đã hẹn sẽ gặp nhau trong cửa tiệm sao?

Nghe vậy, Kotobuki trông có vẻ ngượng ngùng rồi khẽ nói.

- Tại tôi muốn hóng gió một chút.

- Nhưng cậu không lạnh à?

- K-Không có.

Cậu ấy bĩu môi và đáp với vẻ khó chịu.

- Vậy à? Thế thôi chúng ta đi kéo muộn.

- ...Ừm.

Hừm? Cậu ấy sao vậy. Sao tự dừng lại trông có vẻ ủ rũ thất vọng thế kia...

Tôi đột nhiên nhận ra.

- Bộ kimono của cậu dễ thương thật đấy.

Vừa nghe tôi nói thế, Kotobuki mở to hai mắt với vẻ bối rối, rồi cậu ấy vội vàng phân trần.

- Đây là tôi nhờ bà mặc hộ. Bởi vì là ngày Tết... Không, năm nào nhà tôi cũng thế cả. Không phải là do năm nay có gì đặc biệt hay gì hết...

Nhìn cậu ấy đỏ bừng cả mặt vung vẩy tay áo giải thích như vậy, khóe miệng tôi bất giác nhếch lên.

Trước kia tôi chẳng thể hiểu được Kotobuki đang nghĩ gì, nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình đã có thể hiểu được một chút. Như hiện tại, cậu ấy đang rất xấu hổ, nhưng cũng cực kì vui vẻ vì được tôi khen.

Nhìn cậu ấy như vậy, chẳng hiểu sao tôi có chút ngượng ngùng, một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp trái tim tôi.

Chúng tôi sóng vai hướng về phía ngôi đền vừa đi vừa nói chuyện.

- Tôi nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới của cậu rồi.

- Ừm, tôi cũng nhận được tin nhắn của Inoue rồi.

Hai má vẫn đỏ hồng, Kotobuki vui vẻ nói.

Mỗi lần nhìn thấy nét mặt dịu dàng đầy nữ tính hoàn toàn trái ngược với vẻ hiếu thắng lúc bình thường này, trái tim tôi lại đập rộn lên.

Kể từ đêm Nôen đó, chúng tôi thường xuyên nhắn tin cho nhau. Nội dung những tin nhắn Kotobuki gửi cho tôi lúc nào cũng có vẻ hơi cứng nhắc. Nhưng tôi có thể cảm nhận được tình cảm mà cậu ấy đang cố hết sức để truyền tải đằng sau những tin nhắn đó.

Trong những ngày này, dù chỉ là một chút, nhưng khoảng cách giữa hai chúng tôi đã rút ngắn lại so với trước kia.

Ngôi đền đông nghịt khách tới viếng đầu năm.

Sau khi đứng xếp hàng phía sau hàng người rồng rắn và chờ khoảng 30 phút, cuối cùng chúng tôi cũng tới được vị trí của hòm công đức.

Sau khi thả vào bên trong hòm một đồng tiền xu, hai chúng tôi cùng vỗ tay và bắt đầu cầu nguyện.

Hi vọng năm nay mọi người đều bình an vô sự, không xảy ra chuyện gì. Còn nữa, cầu trời cho chị Tooko đậu đại học.

Khi tôi nhìn sang bên cạnh, Kotobuki đang nhắm chặt hai mắt, lông mày nhíu lại, môi bặm vào, tôi chưa từng thấy ai cầu nguyện với vẻ mặt nghiêm túc như cậu ấy bây giờ.

- ...

Nét mặt cậu ấy trông thật đáng sợ, cứ như thể đang tức giận với ai đó vậy. Rốt cuộc cậu ấy đang ước điều gì vậy nhỉ? Hẳn là một chuyện cực kì quan trọng?

Trong lúc tôi đang nhìn chăm chú, Kotobuki mở mắt ra.

Nhận thấy ánh mắt của tôi, hai má cậu ấy thoáng đỏ bừng cả lên.

- Đáng ghét! Sao cậu lại nhìn sang bên này làm gì hả!

- Không có gì, chỉ là tôi vừa mới xong nên...

- Xong rồi thì gọi tôi một tiếng chứ ai lại im thin thít thế.

- Tại thấy cậu ước nghiêm túc quá nên tôi không muốn làm phiền. À mà cậu ước gì mà chăm chú dữ vậy?

- K-Không liên quan tới Inoue là được. Đáng ghét, người gì mà lại đi nhìn chăm chăm vào mặt con gái thế chứ...

Kotobuki bối rối chạy xuống thêm đá.

Tôi hơi lo lắng, vì bây giờ chúng tôi đang đi ngược với dòng người, cho nên nếu cứ thế này thì tôi và Kotobuki sẽ lạc nhau mất, thế nên...

- Á!

- Kotobuki!

Tôi vươn tay ra nắm lấy tay Kotobuki và giữ cậu ấy lại.

Bàn tay mà tôi vừa nắm lấy khẽ run lên như bị điện giật.

- !

- À, cái này... người đông lắm, cậu đừng chạy như vậy, sẽ nguy hiểm đấy.

Sau khi ngược lên nhìn tôi với khuôn mặt đỏ bừng, Kotobuki xấu hổ cúi đầu xuống rồi cũng khẽ nắm lấy tay tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói.

- Thế này là khỏi sợ bị lạc rồi nhỉ.

- Ủ-ừm...

Cái cách cậu ấy lí nhí trả lời thật dễ thương.

Có lẽ do quá hồi hộp, những ngón tay đan vào nhau của chúng tôi có chút cảm giác ngược ngịu và lạnh buốt. Trên thực tế thì tôi cũng đang cực kì xấu hổ.

Cứ thế xuôi theo dòng người chen chúc, chúng tôi nắm tay nhau nhích ra ngoài từng chút một.

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, Kotobuki bỗng nhiên cất tiếng hỏi tôi với giọng lí nhí như muỗi kêu.

- Này, tôi hỏi cậu một chuyện nghe hơi kì được không?

- Ừm, cậu hỏi đi?

- Inoue, góc dưới bên hông phải của cậu... có một nốt ruồi phải không?

Kinh ngạc trước câu hỏi bất ngờ này, tôi quay sang nhìn Kotobuki, thế là cậu ấy vội vàng thanh minh, mặt còn đỏ hơn cả lúc này.

- K-Không phải! Vừa nãy tôi mới coi bói nốt ruồi... thế nên, tôi muốn xem thử Inoue thế nào...

- Đúng là dưới hông của tôi có nốt ruồi thật, nhưng mà sao cậu lại biết chuyện này?

- Có thật sao?

Khuôn mặt Kotobuki nhăn nhó như thể vừa chịu một cú sốc. Sau đó cậu ấy lại trở nên bối rối.

- C-C-Cái này là Akutagawa nói cho tôi biết. Vậy sao, ở đó thật sự có nốt ruồi sao. Vậy sao... ra vậy, ra là vậy...

Lông mày cậu ấy dần nhíu lại trông có vẻ rất khổ sở.

- Akutagawa nhìn thấy nốt ruồi của tôi khi nào vậy nhỉ? Là vào giờ học bơi sao. Nhưng mà nốt ròi dưới lông... cái này thì bói ra được cái gì chứ?

- Há?! À, cái này... A, đúng rồi! Chúng ta đi xin xăm đi Inoue?!

Nói xong, Kotobuki kéo tôi tới chỗ rút xăm.

- Đã tới đền là phải xin xăm mới được. Nào nhanh lên.

- Ặc, cẩn thận kéo vấp ngã bây giờ Kotobuki.

Cậu ấy sao vậy nhỉ, bỗng dừng lại trở nên vui vẻ như vậy.

Ở trước chỗ rút xăm có một cô gái làm thêm mặc đồ miko đang đứng, cô ấy lắc hộ chúng tôi chiếc hộp hình chữ nhật chứa những thẻ xăm. Sau đó, một thanh xăm dài bật ra, dựa theo kí hiệu ghi trên đỉnh thanh xăm, mỗi người chúng tôi nhận lấy một tờ giấy cho mình.

(Miko là từ dùng để chỉ những cô gái phục vụ tại các đền Thần đạo Nhật Bản)

Hai chúng tôi tới đứng dưới một gốc cây mai thật lớn và mở que bói của bản thân ra.

Kotobuki phát ra một âm thanh nghe rất đau khổ. Tôi cũng đưa mắt nhìn vào dòng chữ viết trên tờ giấy của mình và lẩm bẫm.

- Của tôi là Đại Hung.

- Há?!

Tôi quay sang bên cạnh, Kotobuki đang nắm chặt quẻ bói, mặt cậu ấy tái nhợt. Khi thử nhìn lên, tôi phát hiện của cậu ấy cũng là Đại Hung y hết tôi.

- Làm... Làm sao mà cả hai người cùng là Đại Hung được chứ...

Bờ vai Kotobuki khẽ run rẩy, hốc mắt cậu ấy dần rưng rưng.

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá. Được rồi, chúng ta đem nó ra treo ở cành cây đằng kia rồi quên hết đi là ổn thôi.

- Không được, tôi đi rút lại lần nữa.

- Này, Kotobuki.

Có cần nghiêm túc đến thế không hả trời... Thật chẳng hiểu tại sao đám con gái lại để ý tới mấy chuyện kiểu này như vậy.

Đúng lúc Kotobuki đang ưỡn ngực phòng mang trợn má tiên về phía noi rút xăm...

Từ bên cạnh chúng tôi vang lên tiếng nói chuyện vui vẻ.

- Ôiii, em được Đại Cát nè.

- Ồ, của anh cũng Đại Cát.

- May quá~, mới đầu năm mà bị Đại Hung thì chán chết mất thôi.

- Cơ bản thì làm gì có ai bỏ Đại Hung vào đâu mà lo.

Không biết có phải bị đoạn đối thoại vô tư cặp đôi kia chọc tức hay không, Kotobuki sang quăng về phía đó một ánh mắt nảy lửa.

Nhưng sao tôi lại có cảm giác mình đã thấy giọng nam này ở đâu rồi nhỉ...

- Ryuu~, đem quẻ của em đi treo đi~

- Bất công quá, cả của em nữa~

- Của em nữa~

Hả, không chỉ một cô sao?! Mà khoan, Ryuu?! Kotobuki cũng tròn xoe mắt.

Người đang bị ba cô gái quấn quýt làm nũng đằng sau gốc cây mai chính là Ryuuto, con trai của gia đình mà chị Tooko đang ở nhờ.

Có vẻ Ryuuto cũng nhận ra chúng tôi, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt điển trai của cậu bé.

- Ồ? Anh Konoha! Không ngờ lại được gặp anh ở đây. Hôm nay anh và chị Kotobuki hẹn hò hả?

- A, cái này...

Tôi nhìn về phía Kotobuki, nhưng cậu ấy đã đỏ bừng mặt quay người sang hướng khác.

- Thế còn em thì sao, Ryuuto?

- Đương nhiên là hẹn hò rồi.

Trả lời ngay lập tức, không chút ngần ngại.

- Đúng thế, hôm nay Ryuu hẹn hò với tôi đấy

- Còn lâu, là với tôi đây này.

- Là em mới đúng, phải không Ryuu?!

Mấy cô bạn gái của nó lại bắt đầu tranh cãi. Thiệt tình cái thằng... năm mới năm me gì mà đã thế này rồi. Kotobuki có vẻ không ưa cách Ryuuto để mặc mấy cô gái tranh cãi mà không can thiệp gì, cậu ấy quăng cho Ryuuto một ánh mắt khó chịu. Nhưng dĩ nhiên, Ryuuto hoàn toàn chẳng lấy điều đó làm phiền. Ngược lại, nó còn ngắm nghía Kotobuki từ đầu tới chân...

- Chị mặc kimono xinh thật đấy. Quả là người đẹp thì mặc gì cũng đẹp cả.

Rồi nở một nụ cười thân thiết và nói như vậy.

Sắc mặt của Kotobuki càng lúc càng trở nên khó chịu.

Đúng lúc này, Khúc ly biệt của Chopin đột nhiên vang lên.

- A, x-xin lỗi...

Kotobuki vội vàng lấy ra chiếc điện thoại màu hồng từ trong túi, nhìn vào màn hình rồi đi về phía đằng xa.

- Ồ, hẳn là điện thoại của phái nam gọi tới.

Ryuuto giả bộ làm mặt nghiêm trọng và nói nhỏ vào tai tôi.

- Em muốn nói cái quái gì hả?

- Đâu có gì đâu~, chỉ là dựa theo trực giác và kinh nghiệm của em thì chắc chắn là không sai được đâu. Nếu là điện thoại của bạn bè hoặc người thân thì chị ấy đã chẳng phải bối rối như vậy. Có khi bạn trai cũ của chị Kotobuki gọi điện tới nói muốn quay lại cũng nên.

- Oa, nghe hết như phim Hàn.

- Nhưng mà chuyện như vậy cũng rất hay xảy ra đấy~

- Ừm ừm.

Ngay cả mấy cô gái vừa nãy còn đang om som cũng gật đầu đồng tình. Ryuuto tiếp tục nói với vẻ mặt đặc ý.

- Để em nói cho anh biết, loại con gái bề ngoài càng có vẻ đứng đắn lại càng dễ ngoại tình đấy. Đừng để bị bắt cá hai tay nhé, anh Konoha.

Nói thế nào nhỉ. Tôi cứ có cảm giác trong lời nói của nó chứa đầy gai, có lẽ là do tôi tưởng tượng cũng nên.

- Cái này anh nói em mới đúng. Mới đầu năm gì mà đã chân đạp ba thuyền rồi, cẩn thận anh méc chị Tooko bây giờ.

Vừa nghe tôi nói vậy, nét mặt của Ryuuto thay đổi thành vẻ đáng thương, nó ngược lên trời và than.

- Tha cho em đi anh ơi. Lớng ngớ em lại bị chị ấy xách cặp động cho vài cú vào đầu mất.

Quả nhiên cứ nhắc tới chị Tooko là cậu này lại co rúm lại ngay.

Đúng lúc này Kotobuki vội vàng chạy trở lại chỗ chúng tôi.

- Xin lỗi. Tại có tin nhắn khẩn. A, nhưng mà... không sao nữa rồi.

Trông cậu ấy có vẻ như đang cố che giấu chuyện gì đó.

- Ryu~u~, đừng quấy rầy người ta nữa, chúng mình đi thôi.

- Em muốn uống rượu gạo~

- Em muốn hát karaoke~

- Rồi rồi. Vậy thôi, bọn em đi đây anh Konoha. Hẹn gặp lại, chị Kotobuki.

- Bái ba~i.

Chúng tôi ngăn người mất một lúc nhìn mấy người bọn họ ồn ào rời đi.

- Ờ... chúng ta cũng đi uống thứ gì đi.

- ...Ừm.

Chúng tôi đi tới một cửa hàng FamiRe gần đó.

(FamiRe, Family Restaurant là một chuỗi cửa hàng gia đình rất phổ biến ở Nhật)

- Cậu mới đổi nhạc chuông à, Kotobuki?

- Há?

- Tại tôi thấy nhạc chuông lúc này không giống lắm.

Tôi ngâm nga giai điệu bài hát của một nữ ca sĩ thần tượng mà lần trước nghe được, kết quả là bàn tay đang cầm thìa kem hoa quả của Kotobuki khựng lại giữa không trung, mặt cậu ấy đỏ như gấc chín.

- Đó là, chỉ dành cho... Inoue.

Rồi cậu ấy nói ngắt quãng như vậy.

- Chỉ dành cho tôi?

"Như bạn bè hoặc gia đình chẳng hạn... tùy theo đối tượng tôi sẽ để một loại nhạc chuông khác nhau", Kotobuki ngược lên nhìn tôi, phồng má nói một cách cứng rắn, tuy nhiên, ngay sau đó ánh mắt cậu ấy lại trở nên yếu đuối, "Nhưng mà nhạc chuông đó... chỉ dành riêng cho Inoue thôi..."

- V-Vậy à.

Hông hét, làm sao giờ, mặt tôi cũng bắt đầu nóng lên rồi.

Tôi nhớ đó là một bản tình ca ngọt ngào và nhạc chuông thì được lấy ngay khúc ca trào khi nữ ca sĩ thần tượng lặp đi lặp lại với chất giọng dễ thương điệp khúc "Thích anh, thích anh nhất trên đời"...

- Inoue thì sao, cậu có phân loại nhạc chuông không?

- Không, tôi dùng có một loại à.

"Ồ...", nói xong, Kotobuki khẽ cắn môi.

Gì thế này, cứ như cậu ấy đang bị tôi bắt nạt vậy. Tôi cười cười và nói.

- Nhưng mà có khi tôi cũng thử đổi nhạc chuông xem sao. Như vậy chỉ cần có người gọi tới là sẽ biết ngay đó là ai, có vẻ cũng tiện đấy. Cậu thích ca khúc nào, Kotobuki? Có yêu cầu nào đặc biệt không?

Kotobuki ngay lập tức nhồm người ra phía trước.

- Bài hát chủ đề của Người đẹp và quái thú.

Sau khi buột miệng nói mà không hề suy nghĩ như vậy xong, cậu ấy rụt người trở lại chỗ của mình với vẻ xấu hổ rồi chọt chiếc thìa vào ly kem và bắt đầu quấy qua lại, tạo nên những âm thanh leng keng.

- Cái này, thực ra... hồi còn nhỏ khi xem phim hoạt hình của Disney tôi đã rất mê ca khúc này. Giai điệu êm ái, ca từ cũng rất hay. Nhất là bản dịch tiếng Nhật, tôi cực kì thích phiên bản này. Lúc chọn nhạc chuông cho Inoue tôi cũng phân vân mãi không biết nên chọn bài nào, thế nên...

- Ừm, tôi biết rồi. Người đẹp và quái thú đúng không. Như vậy nhạc chuông cho Kotobuki sẽ là bài này.

Khi tôi mở nắp điện thoại ra và chuẩn bị kết nối vào trang web nhạc chuông, Kotobuki vội ngăn tôi lại.

- A, không được, đồ ngốc, không cho cậu nghe ở đây.

- Sao thế?

- Không được là không được, đã nói không được mà! Tóm lại chờ về nhà rồi cậu muốn đổi thì đổi!

Tôi suýt nữa thì phì cười khi thấy Kotobuki bĩu môi đe dọa với vẻ mặt cực kì nghiêm trọng như vậy.

Sau đó, vẫn phồng má lên một cách hờn dỗi, cậu ấy quay trở lại với ly kem của mình.

Tôi cười nói.

- À mà cuối tuần này chúng ta đi xem phim nhé?

"Thật không?", cậu ấy ngẩng phắt đầu lên.

- Ừm, đương nhiên là thật rồi. Cậu muốn xem phim gì? Mà không biết lúc đó có phim nào của Disney chiếu không ta...

- Inoue thì sao? Bình thường cậu hay xem thể loại gì?

- Tôi ấy hả...

Ngực khẽ rung động, có chút kỳ lạ nhưng lại khiến tôi cảm thấy rất thoải mái.

Tôi và Kotobuki nói cho nhau biết sở thích của bản thân, quyết định tựa phim sẽ xem rồi hẹn địa điểm và thời gian gặp mặt.

Cuộc nói chuyện xen lẫn chút ngượng ngùng và xấu hổ diễn ra một cách tự nhiên, đến nỗi chúng tôi dường như quên mất khái niệm về thời gian.

- Cái này... Tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. Hi vọng năm nay cũng sẽ nhận được sự giúp đỡ của cậu!

Lúc tạm biệt, đứng tại ngã tư đường yên tĩnh ngập ánh chiều tà, Kotobuki đỏ bừng mặt ngược lên nhìn tôi, sau đó cậu ấy nín thở nói một lèo rồi cúi đầu xuống.

- Ừm, tôi mới là người phải nói câu đó mới đúng. Hôm nay thật sự vui lắm.

Thấy tôi mỉm cười trả lời, nụ cười dần hiện lên trên khuôn mặt của Kotobuki như những tia nắng chiều dịu dàng.

- Tôi... Tôi sẽ chờ tới buổi xem phim sắp tới. Tôi cũng sẽ nhắn tin cho cậu nữa. Gặp lại sau nha.

Khẽ nói với vẻ thẹn thùng như vậy xong, Kotobuki lay động ống tay áo kimono và nhanh rời bước đi, tôi đưa mắt tiễn cậu ấy, trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

Sau khi về tới nhà, tôi nhìn thấy xấp thiệp chúc mừng năm mới của mình được đặt trên bàn học.

- Ồ, tấm thiệp này...

Đó là tấm thiệp bên trên vẽ con quái vật nửa mèo nửa chim mà tôi nhìn thấy lúc chuẩn bị ra ngoài hồi sáng. Đúng lúc đang nghĩ có khi cái này vốn của Maika nhưng lại bị phân nhầm sang cho mình, tôi nhìn thấy ở phần người nhận có ghi hàng chữ "Gửi Inoue Konoha" bằng nét bút xiêu vẹo như của trẻ con viết.

Gửi cho tôi?

Nhưng mà trên này lại không có tên người gửi.

Là trò đùa của ai đó sao...?

Không suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này, tôi bỏ tấm thiệp sang một bên.

Ngồi trên ghế, tôi mở điện thoại ra và bắt đầu tìm nhạc chuông của Người đẹp và quái thú, sau đó tôi tải xuống phiên bản nhạc chuông của nó.

Ồ, té ra là bài này...

Nó là bản song ca của Celine Dion và Peabo Bryson. Tôi từng nghe thấy bản nhạc này khi người ta quảng cáo cho bộ phim trên tivi. Đúng là một ca khúc êm tai. Sau đó tôi cũng thử tìm ca từ bản tiếng Nhật.

Một câu chuyện tuyệt vời

Từng ngón tay ngấp ngừng khẽ chạm vào nhau

Từng chút từng chút một

Dịu dàng mở ra trang đầu của tình yêu chớm nở

Bản dịch này hình như có cải biên lại giai điệu một chút thì phải...

Nhớ lại cảm giác mát lạnh và ngượng ngùng khi nắm lấy tay Kotobuki trong dòng người, lòng tôi khẽ rung động ngọt ngào.

Tình cảm này không mãnh liệt, không cháy bỏng... nhưng rất rõ ràng, một cách e dè, từng chút, từng chút một... hai chúng tôi đang tới gần bên nhau.

Tôi mở máy tính và đặt mua phiên bản tiếng Anh do Celine Dion hát. Đêm hôm đó, tôi đeo tai nghe và nghe đi nghe lại bài hát này.

Nhắm mắt lại, hình ảnh của Kotobuki lúc chúng tôi tạm biệt lại hiện lên, nụ cười hạnh phúc và dịu dàng như những tia nắng chiều sót lại đó cứ hiện lên không biết bao nhiêu lần trong đầu tôi.

Một ngày trước buổi hẹn xem phim, Kotobuki gửi tin nhắn báo cậu ấy không thể tới.

"Tôi xin lỗi. Ngày mai tôi không đi được. Có khi trong khoảng thời gian này tôi cũng không thể gọi điện hay nhắn tin cho cậu được."

Trong tin nhắn không đưa ra lý do nào.

Cậu ấy cũng không trả lời tin nhắn mà tôi gửi đi.

Tôi không tài nào hiểu được tại sao đột nhiên cậu ấy lại hủy cuộc hẹn như vậy.

Mang theo tâm trạng bất an chất chứa trong lòng, hai ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Takeda.

"A, anh Konoha, không xong rồi! Chị Nanase bị thương phải nhập viện. Em nghe nói chị ấy bị té từ cầu thang xuống!"

Tôi ghét cậu, căm hận cậu, cậu tùy hứng, ngạo mạn, cậu thật nguy hiểm.

Tại sao cậu lại có thể hành xử tàn nhẫn như vậy, lại khiến tôi bị tổn thương đến vậy?

Lòng tôi đã nát vụn như bị một con dao sáng loáng cắt qua, tôi gào thét, máu tanh chảy ra, khi tôi đang rên rỉ trong đau khổ thì cậu chỉ đứng

nhìn và cười. Khi tôi gục xuống mặt đất, nước mắt trào ra, cậu nhẹ nhàng lấy chân dẫm lên lưng tôi.

Cậu tưởng tôi không biết cậu đã nói chuyện gì với Haruguchi sao? Tưởng tôi không biết cậu đã đi đâu với Mine sao?

Tôi biết tất cả, kể cả việc cậu bị Haruguchi dùng lời nói lừa gạt, kể cả việc cậu cùng Mine đụng chạm thân thể, rằng hai người đã cùng đi bơi, cùng đùa giỡn trong nước, tôi biết hết. Tôi đã nhìn thấy tất cả, bằng chính đôi mắt này.

Khi đó cơ thể tôi như bị ném vào trong hỏa ngục cháy rực những ngọn lửa xanh thẳm, tôi đã nếm trải nỗi đau như bị những que sắt nung đỏ chọc vào người rồi khuấy tung.

Lúc nào cũng vậy, mỗi khi tôi đau khổ, cậu đều đứng nhìn và nở nụ cười sung sướng.

Và rồi cậu tới bên cạnh tôi, cướp đi mọi thứ thuộc về tôi, hủy diệt tôi.

Thế nên, dù tôi báo thù cậu, cậu cũng sẽ tha thứ cho tôi, đúng không?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Sao ạ, thăm bệnh? Tất nhiên là đi rồi ạ, đây là chuyện đương nhiên mà!"

Bên kia điện thoại, Takeda la lên với vẻ khó hiểu.

- Nhưng Kotobuki nhắn tin bảo anh đừng đến.

Tôi đáp lại cô bé với giọng hoang mang.

Lúc biết nguyên nhân Kotobuki hủy cuộc hẹn ngay trước ngày đi xem phim là do phải nhập viện, tôi đã rất lo lắng. Nhưng rồi khi nhận được tin nhắn cụt lủn của cậu ấy viết rằng "Xấu hổ lắm, đừng tới thăm tôi", tôi lại chẳng biết mình nên làm thế nào.

Kotobuki cũng giải thích lý do không thông báo cho tôi chuyện mình nhập viện là vì hồi hè cậu ấy đã nhập viện một lần rồi mà giờ lại phải vào viện lại, chuyện như vậy khiến cậu ấy cảm thấy thật mất mặt.

Thực ra tôi cũng không phải không hiểu được tâm trạng của Kotobuki...

Trong kì nghỉ hè vừa rồi, khi tôi cùng chị Tooko tới thăm cậu ấy, Kotobuki đã tỏ ra khó chịu ngay từ đầu. Cả lúc chỉ còn lại mỗi hai chúng tôi trong phòng cũng thế, cậu ấy một mực ngoảnh mặt ra chỗ khác không

thèm nhìn tôi, cứ như thể sự hiện diện của tôi khiến cậu ấy cảm thấy rất phiền.

Dựa theo tính cách của Kotobuki thì việc này có lẽ là vì cậu ấy không muốn tôi nhìn thấy bản thân trong bộ dạng yếu đuối. Có lẽ cậu ấy thật sự không hi vọng tôi tới thăm. Hơn nữa, nếu đã được dặn trước là đừng tới mà tôi vẫn cứ chường mặt ra hẳn cậu ấy sẽ cảm thấy không vui...

Lo nghĩ một hồi, tôi quyết định nhắn tin cho Takeda nhờ giúp đỡ, ngay lập tức tôi nhận được điện thoại của cô bé và bị lên lớp một hồi với chủ đề chính là "Anh Konoha thật chẳng hiểu tâm lý con gái gì cả".

"Cho dù ngoài miệng tỏ ra cứng rắn như vậy nhưng chắc chắn trong lòng chị Kotobuki vẫn muốn anh tới thăm chị ấy. Ôi trời ơi, thiệt tình, anh Konoha thiệt là vô dụng quá đi. Rõ ràng quan hệ vừa tốt lên một chút rồi mình nhập viện mà bạn trai lại không thèm tới thăm hỏi gì cả, anh có thấy một gã bạn trai như vậy rất tồi không? Có khi bây giờ chị Nanase đang khóc sưng cả mắt rồi cũng nên~"

Cô bé nói liến thoắng với chất giọng dễ thương như một nhân vật trong phim hoạt hình.

- Là vậy sao...

- Chính-là-như-vậy-đó-ạ.

Nghe Takeda khẳng định chắc nịch như vậy, tôi quyết định ngày mai sẽ đi thăm Kotobuki.

Hôm sau, tôi tới cửa hàng hoa mua một bó hồng đỏ nho nhỏ, bên trên trang trí những cây nến hình quả dâu tây, rồi mang theo nó đi tới bệnh viện.

- Xem nào... Kotobuki ở phòng số...

Từng tới đây một lần, tôi vừa đi dọc theo hành lang rộng rãi tràn ngập mùi thuốc vừa xác nhận những con số ghi trên cửa các căn phòng.

- Inoue!

Ngẩng đầu lên khi nghe có người gọi tên mình, tôi nhìn thấy Akutagawa trong trang phục quần jean áo len màu tối đang đứng ở đó với vẻ mặt kinh ngạc.

- Ông tới thăm Kotobuki à?

- Ồ, Akutagawa, ông cũng biết chuyện Kotobuki phải nhập viện sao?

Ánh mắt Akutagawa như bị phủ một lớp sương mờ, khuôn mặt nghiêm túc của cậu ấy hơi nhú lại

- Ừ... Tôi vừa gặp cậu ấy xong.

Mẹ Akutagawa mấy năm nay vẫn nằm trên giường bệnh trong tình trạng sống thực vật.

Như vậy thì cũng không quá khó hiểu khi thấy cậu ấy ở đây. Hẳn là Akutagawa đang tới thăm mẹ mình.

- Ông gặp Kotobuki rồi à?

- Ừ...

Cậu ấy trả lời một cách khó khăn.

Sao vậy nhỉ? Trông Akutagawa như thể đang lo lắng chuyện gì đó.

- Tình trạng của Kotobuki thế nào? Chẳng lẽ cậu ấy bị thương nặng lắm hả?

- Không... Cậu ấy sẽ được ra viện nhanh thôi.

- Vậy à, thế thì may quá. Nhưng mà tôi nghe nói cậu ấy bị ngã từ cầu thang xuống, không biết là cầu thang ở đâu vậy nhỉ? Ở nhà ga chẳng? Ông à nghe nói gì về chuyện này không Akutagawa?

- Không.

Akutagawa tránh nhìn vào mắt tôi và im lặng, trông cậu ấy có vẻ rất khổ sở.

Sau đó, cậu ấy mở miệng nói một cách chậm rãi.

- Phòng bệnh của Kotobuki nằm ở hướng kia. Nhưng tôi thấy cậu ấy hình như hơi mệt, có lẽ ông không nên ngồi lại lâu quá.

- Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn ông.

Tôi cảm ơn Akutagawa rồi quay người bước đi.

Cảm thấy ánh mắt ai đó đang dõi theo sau lưng, tôi ngoảnh đầu lại, Akutagawa vẫn đang đứng giữa hành lang và nhìn chăm chăm về phía tôi.

Cậu ấy lo tôi lạc đường chắc? Tôi có còn là trẻ con nữa đâu mà không tự tìm được một căn phòng chứ...

- A, đây rồi!

Tôi dừng chân trước căn phòng có số trùng với con số trên tờ giấy ghi chú. Bảng tên treo trước cửa phòng cũng có ghi "Kotobuki".

Tôi có thể nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ bên trong.

Có lẽ là bạn cùng phòng với cậu ấy chẳng?

Sau khi gõ lên cánh cửa, tôi đưa tay khẽ đẩy nó ra. Trong phòng có bốn giường, hai trong số đó đang có người ngồi, một cô gái có vẻ đang học

cấp ba và một bà lão dáng người thấp bé, họ quay đầu nhìn về phía tôi.

- Xin lỗi, tôi đến thăm Kotobuki Nanase.

- Nanase ra ngoài rồi bạn.

Cô gái trả lời với nét mặt rạng rỡ. Tiếp theo đó, bà lão cũng nói.

- Giờ chắc cũng sắp tới lúc cháu nó kiểm tra xong rồi...

- Vậy ạ.

Hai người khuyên tôi cứ ở lại trong phòng chờ, nhưng vì ngại quá nên rốt cuộc tôi vẫn đi ra ngoài hành lang.

Trong lúc tôi đang thơ thẩn đứng chờ ở đó, một người mà tôi không ngờ tới xuất hiện.

- Konoha!

- Chị Tooko!

Đang kì nghỉ đông nhưng trên người "cô gái văn chương" với hai bím tóc đong đưa này vẫn mặc đồng phục, bên ngoài là một chiếc áo khoác có mũ trùm. Chị ấy cười rạng rỡ, trên tay cầm một bó hoa màu hồng phấn.

- Em cũng tới thăm Nanase hả?

- Dạ, nhưng còn chị Tooko thì sao, chị không phải đang học ôn à? Kì thi chung loáng cái là tới thôi đấy. Đừng nói với em là bây giờ chị vẫn còn đang giải Toán 11 nhé.

Chị Tooko phồng má lên với vẻ bất mãn.

- Chị làm tới Toán 12 rồi. Mặc dù giải được hay không lại là chuyện khác...

- Chuyện khác ư... Thế này thì hỏng bét rồi...

- Đáng ghét, lúc nghe Chia nói cho biết Nanase phải vào viện, chị đã rất lo lắng và chạy vội tới đây đây. Em đừng có chỉ nói mấy chuyện khiến người khác phiền lòng như vậy có được không hả? Cần thận vết thương của Nanase sẽ càng nặng hơn đấy.

- Chuyện chị Tooko đi thi và tình trạng vết thương của Kotobuki chẳng liên quan gì tới nhau hết. À mà bây giờ cậu ấy không có trong phòng đâu.

- Ồ, vậy à?

Cặp mắt đen láy của chị Tooko chớp chớp vài cái, sau đó chị ấy khẽ nở một nụ cười.

- Thế thì chị cũng đợi ở đây vậy.

Nói xong, chị ấy tựa bả vai mảnh khảnh của mình vào tường.

- Đúng rồi, chị nhận được thiệp chúc mừng năm mới của Konoha rồi đấy.

- Chị nghĩ ai là người cứ lải nhải hỏi thúc em gửi thiệp hở?

- Tại nếu không được ăn điểm tâm của Konoha thì năm mới của chị đâu có bắt đầu được chứ bộ.

- Thiệt tình, chị có biết vì phải viết truyện tam đề trên một tấm thiệp mà em đã phải khổ sở thế nào không?

- Ừm, cảm ơn em nhiều. Câu chuyện đó ngon lắm. Cảm giác lành lạnh mềm mềm đó cứ như được cắn một miếng bánh nếp nhân kem tươi vậy

Chị Tooko nhắm mắt lại rồi thở ra một hơi ngọt ngào.

Mỗi lần được chị ấy khen một cách thẳng thắn như vậy, ngực tôi lại khẽ rung động vì cảm giác thẹn thùng, tôi lại không thể giữ được bình tĩnh. Thế nên kết quả là tôi toàn viết ra những câu chuyện kì lạ khiến chị Tooko thét lên thảm thiết "Konoha xấu quá~, dở quá đi~". Nhưng mà bây giờ chị Tooko sắp đi thi rồi, nếu tôi cho chị ấy ăn thứ gì đó kì kì để rồi lỡ chị ấy gặp chuyện thì...

Hành lang ngập tràn mùi thuốc yên tĩnh tới mức chúng tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, trong đầu tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ kì lạ rằng vào lúc này chỉ còn lại mỗi mình tôi và chị Tooko đang ở trong tòa nhà trắng xóa này.

- Chị Tooko định dự thi trường nào?

Tôi chỉ biết là chị ấy đã liều mạng đăng kí thi vào một trường đại học thuộc khối công lập, nhưng cụ thể là trường nào thì tôi vẫn chưa hỏi. Nó nằm ở Tokyo sao, hay là ở khu vực quanh đó?

Đừng nói là...

- À, đại học Tokyo.

- Đại học Tokyo?!

Quá kinh hãi, tôi buột miệng hét toáng lên, nhưng rồi chợt nhớ ra mình đang ở trong bệnh viện, tôi vội vàng hạ giọng thì thào.

- Chị đang đùa em phải không? Một người mà điểm Toán không được 0 thì cũng được 3 như chị mà cũng định thi vào đại học Tokyo sao, rốt cuộc cái đại học Tokyo đó là của nước nào vậy?!

Chị Tooko nói một cách vô tội.

- Konoha thật là. Nhắc tới đại học Tokyo thì chỉ có một trường đại học Tokyo chứ mấy. Là cái trường đã tồn tại từ thời đế quốc Nhật Bản, nơi Ougai, Souseki, Dazai và Akutagawa đã trải qua thời tuổi trẻ của mình ấy. Là trung tâm giáo dục cao cấp nhất nước, nổi tiếng với cánh cổng đỏ, giảng đường của Sanshirou Ike và Yasuda cùng những hàng cây rẻ quạt.

- Chị có chắc là mình không nhầm lẫn địa điểm đăng kí thi đại học với nơi tham quan du lịch đấy chứ hả? Chị thật sự định thi vào chỗ đó sao?

- Ừ, đương nhiên rồi, đời học sinh ai chẳng muốn một lần thử thách bản thân bằng đại học Tokyo chứ. Dĩ nhiên là chị cũng thi thêm một trường khác nữa, nhưng lỡ mà trượt hết thì vẫn còn có thể ngẩng cao đầu mà nói "Tôi trượt kì thi vào đại học Tokyo mất rồi...", em không thấy như vậy nghe rất oách sao?

- Trượt hết trơn mà chị vẫn còn muốn sĩ diện hão làm quái gì vậy?!

Tôi thật sự không còn lời nào để nói với chị ấy nữa. Ôi trời đất ơi, bà chị sẽ rớt thật sao? Chẳng lẽ số phận chúc may mắn lần sau của chị ấy đã được định sẵn rồi ư? Ai đó đem trả 50 yên mà tôi đã bỏ vào hòm công đức lúc cầu nguyện đi!!!

- ...Chị Tooko. Chị mau về nhà đi. Bây giờ có lẽ đã quá muộn rồi, nhưng mà nếu không học thì sẽ hết hy vọng thật đấy.

- Ờ nhưng mà chị vẫn chưa gặp Nanase.

- Để lần sau đi, bây giờ em cũng phải về rồi. Chị Tooko nhanh về nhà giải bài tập Toán đi.

Đã đợi gần một tiếng đồng hồ rồi, có khi buổi kiểm tra của cậu ấy bị kéo dài hơn dự định cũng nên.

Từ bên ngoài vang lên tiếng chuông thông báo bây giờ đã là ba giờ chiều. Âm thanh đó phát ra từ chiếc đồng hồ đặt trước nhà ga.

Chị Tooko thở dài.

- Ủm, vậy chúng ta chỉ để lại hoa vậy, tiếc thật đấy.

Chúng tôi quay trở vào phòng bệnh, gộp chung bó hoa của tôi và chị Tooko lại rồi cắm vào bình sau khi để lại lời nhắn cho Kotobuki, hai chúng tôi rời khỏi bệnh viện.

- Konoha, em và Nanase đang hẹn hò hả?

Trong khi sóng vai đi dưới bầu trời xám xịt như sắp mưa, chị Tooko đột nhiên hỏi tôi.

Giọng của chị ấy hoàn toàn bình thường, như thể đang hỏi một chuyện hiển nhiên. Nhưng chẳng hiểu sao lòng tôi lại xẹt qua một cảm giác tội lỗi, thế nên tôi chỉ đáp một cách mơ hồ.

- À, ờ, có thể xem là vậy ạ.

Tôi cố tránh không nhìn về phía chị Tooko, là vì xấu hổ sao, hay vì một lý do nào khác?

Trong khi tôi tiếp tục bước đi và cố không nhìn về phía chị Tooko, tôi nghe thấy tiếng chị ấy dịu dàng nói với giọng của một người chị cả.

- Vậy à... Thế thì em nhớ đừng học cái thói đứng núi này trông núi nọ của Ryuuto nhé.

Ngực thắt lại, tôi nói cụt lủn.

- Có muốn học theo Ryuuto thì em cũng chẳng làm được.

Sau đó, để thay đổi chủ đề, tôi kể cho chị ấy chuyện gặp Ryuuto dẫn theo một đám con gái khi đi viếng đền đầu năm, vừa nghe vậy, hai má chị Tooko phồng lên hết cỡ.

- Thiệt tình, sao nó lại lảng nhãng đến thế cơ chứ.

Rồi chị ấy bắt đầu lâu bầu phàn nàn như một người chị lo lắng cho đứa em trai có bản tính chẳng hề lấy làm phiền về việc được các cô gái tranh giành tình yêu.

Đối với chị Tooko, tôi cũng giống như Ryuuto sao, trong mắt chị ấy tôi cũng là một đứa em trai bướng bỉnh sao...

Chẳng hiểu sao, ngực tôi bỗng nhói lên.

Cứ như vậy, chúng tôi đi tới chỗ rẽ.

Chị Tooko quay sang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng và hỏi.

- Ngày mai em cũng sẽ tới thăm Nanase chứ?

- Dạ, dự tính là vậy.

- Ngày mai chắc chị không đi được rồi, em chuyển lời cho Nanase hộ chị bảo em ấy nhớ giữ gìn sức khỏe và nhanh bình phục nhé.

- Em biết rồi. Em sẽ nói với cậu ấy.

Nghe tôi trả lời, chị Tooko nở một nụ cười tinh khiết tấp nập rồi quay người bước đi.

Bước một mình trên rìa của con đường xe cộ qua lại như nước, tôi vừa đi vừa suy nghĩ.

Tôi đang bắt đầu thích Kotobuki.

Tôi hi vọng khoảng cách giữa mình và Kotobuki sẽ dần dần rút ngắn như những gì đang diễn ra.

Còn chị Tooko, sau khi kì thi kết thúc, sau khi mùa đông ảm đạm này qua đi và mùa xuân đến, chị Tooko sẽ tốt nghiệp. Điều đó cũng có nghĩa là khoảng cách giữa tôi và chị ấy sẽ xa dần.

Bầu trời dường như càng lúc càng trở nên nặng nề và u ám.

- Không biết chị Tooko sẽ thi vào trường đại học nào nhỉ...

Vừa thầm suy nghĩ tên của những trường đại học công lập nằm trong khoảng cách có thể đi đến bằng tàu điện mà chị ấy có khả năng dự thi, tôi bước vào tiệm tạp hóa.

Khi đi ngang quầy tạp chí, ánh mắt tôi dừng lại ở một tuần san.

- !

Hai chân tôi như dính chặt vào sàn nhà, nguyên nhân của việc này là vì tôi đã nhìn thấy cụm từ "Inoue MIU".

Đó là một tuần san đăng toàn những tin lá cải mà tôi thường thấy trong các quảng cáo dán đầy trên tàu điện. Bình thường có lẽ sẽ chẳng ai để ý tới nó.

Đúng vậy, nếu như bản thân tôi không phải là "Inoue MIU", người được gọi là nữ tác giả bí ẩn thiên tài xinh đẹp...

"Inoue MIU đã tự sát?!"

Tôi cảm thấy khó thở, như thể cổ họng đang bị một bàn tay vô hình bóp chặt, những đầu ngón tay tôi trở nên lạnh buốt.

Cố gắng nuốt xuống ngụm nước bọt trong miệng, bằng bàn tay run rẩy, tôi cầm lấy tờ tạp chí đăng tin cái chết của "tôi" rồi đi về phía quầy tính tiền.

Sau khi đóng cửa phòng, tôi bắt đầu đọc ngẫu nhiên bài báo, quên cả việc bật công tắc điều hòa, trên người vẫn mặc áo khoác ngoài.

"Inoue MIU, người trẻ tuổi nhất trong lịch sử từng đoạt giải thưởng nhân vật mới của một tạp chí văn học năm 14 tuổi, tác giả sở hữu sách bán chạy nhất trên thị trường một thời, tại sao lại đột nhiên biến mất? Tại sao người được gọi là nữ tác giả bí ẩn thiên tài xinh đẹp này lại không viết tiếp tác phẩm thứ hai?"

"Trên thực tế, không lâu ngay sau khi tác phẩm của mình được công bố, Miu đã nhảy lầu tự sát trên sân thượng của trường cấp hai đang theo học."

Bài báo đưa ra lời giải thích như vậy.

"Thân phận thật sự của MIU là một cô gái bình thường theo học ở một trường cấp hai tại Tokyo. Thường bị bạn bè trong lớp cô lập nên ngay cả trong giờ giải lao cô vẫn luôn ngồi một mình và tiếp tục sở thích viết tiểu thuyết"

Không chỉ vậy, bài báo còn phỏng vấn một số bạn cùng lớp khi đó và đăng trích dẫn.

"Khi Inoue MIU đoạt giải, trong trường chúng tôi đã bắt đầu xuất hiện tin đồn có lẽ A chính là MIU. Dù sao thì thì hai người cũng có tên giống nhau, hơn nữa ngôi trường được miêu tả trong tiểu thuyết có vẻ như đã được lấy hình mẫu từ trường chúng tôi."

"Ngoài ra, ngay sau khi đoạt giải, trạng thái của cậu ta bắt đầu trở nên kì lạ..."

"Ngay từ đầu A đã rất làm cao, có cảm giác như cậu ta không muốn nói chuyện với chúng tôi, nhưng lúc đó trông A đặc biệt bồn chồn lo lắng, còn thường xuyên về sớm. Tôi nghĩ có lẽ vì A bận chuẩn bị cho tác phẩm tiếp theo... Nhưng càng ngày sắc mặt cậu ta càng kém, mắt cũng thường xuyên sưng đỏ, cứ như đang bị bệnh vậy."

Mọi việc không dừng lại ở đó...

"Chúng tôi còn thử đem sách của Miu đưa cho A xem và hỏi 'Là cậu viết à?'. Nhưng vừa nghe thấy thế, A đã trừng mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt cậu ta lúc đó rất đáng sợ, rồi đột nhiên A giăng lấy quyển sách và ném xuống sàn. Sau đó cậu ta vừa lấy chân dẫm lên nó vừa hét lên đầy giận dữ 'Chuyện đó chẳng liên quan gì tới mấy người cả!'. Không lâu sau đó, A nhảy xuống từ trên sân thượng."

"Mặc dù A giữ được tính mạng, nhưng ngay sau đó cô đã chuyển trường và không một ai biết về tung tích của cô."

Như vậy, e là những người chờ mong sự xuất hiện trở lại của Inoue MIU, thiên tài chợt xuất hiện trên bầu trời văn đàn như một ngôi sao băng, có lẽ sẽ phải thất vọng. Bởi vì A, vào khoảnh khắc nhảy xuống từ sân thượng, cũng đã giết chết tác giả 'Inoue MIU' rồi."

Bài báo dừng lại ở đó.

Tôi nắm chặt lấy trang báo, rồi cứ thế xé to nó thành hai nửa.

Bằng bàn tay lạnh cóng đã mất đi cảm giác, tôi tiếp tục xé vụn tờ giấy. Ngực tôi thắt lại, đầu đau như búa bổ.

Tôi không biết những câu nói trích dẫn của các bạn học cùng lớp là sự thực hay chỉ là do nhà báo bịa đặt ra. Nhưng tôi rõ ràng một điều, Inoue MIU được viết trong này... không phải tôi!

Đây, chính là Miu!

Tại sao, vì có gì lại nhầm lẫn Miu và tôi, tại sao lại viết ra một bài báo đáng kinh tởm như thế này, lại đem nó đăng trên một tờ báo lá cải thế này!

Miu, không phải Inoue MIU!

Inoue MIU là tôi!

Mắt tôi vẫn lên tơ máu vì phẫn nộ, cổ họng như sắp bị thiêu cháy. Tại sao, tại sao lại viết ra một bài báo ghê tởm đến vậy! Chỉ vì lòng hiếu kì mà lấy chân dẫm đạp lên lòng tự trọng của người khác... những bài báo như thế này thật sự, thật sự quá đơ bản!

A, nhưng mà... Tôi nhớ lại những điều Kotobuki nói, "Cô gái vẫn luôn đi cùng Inoue lúc đó chính là tác giả Inoue MIU đúng không?".

Bởi vì khi đó Miu lúc nào cũng viết tiểu thuyết trên những trang bản thảo rời, cậu ấy còn từng nói rằng muốn tham gia giải thưởng nhân vật mới, và vì tên của cậu ấy cũng là "Miu". Cho nên khi Inoue MIU đoạt giải, Kotobuki đã nghĩ rằng người đó chính là Miu.

Như vậy, chuyện các bạn cùng lớp nhầm tưởng điều tương tự cũng không phải việc khó hiểu. Không, nói đúng ra, so với một người chỉ biết bám theo sau Miu, chỉ biết lắng nghe Miu kể chuyện, so với một học sinh cấp hai bình thường như tôi khi đó, sẽ hợp lý hơn nếu người ta nghĩ Miu chính là Inoue MIU.

Vừa nghĩ như vậy, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, cảnh vật trước mắt tôi nhòà đi.

Lúc ấy tôi đã quá hoang mang vì chẳng hiểu sao tác phẩm của mình lại đoạt giải thưởng. Thêm vào đó, tôi còn không biết phải làm sao vì đột

nhiên bị Miu tránh mặt, có quá nhiều chuyện ập đến, thế nên tôi đã không hay biết những lời đồn đại giữa các bạn học về chuyện của Miu.

Tôi đã không biết mọi người lại cho rằng thân phận thật sự của Inoue MIU chính là Miu!

Miu cũng biết chuyện này sao?! Thế nên cậu ấy mới ném sách của Inoue MIU xuống sàn, lấy chân dẫm lên nó... Nhớ lại những gì viết trong bài báo, ngực tôi như bị xé toang.

Khi đó, Miu đã mang theo tâm trạng như thế nào khi nghe những lời đồn đại của các bạn học? Cậu ấy đã phải chịu đựng những ánh mắt tràn ngập hiếu kì và ghen tị quăng về phía mình như thế nào?

Người đoạt giải thưởng lẽ ra không nên là tôi, Miu mới là người nên trở thành tác giả! Đó là giấc mộng của Miu! Là giấc mộng mà cậu ấy chỉ nói cho một mình tôi biết!

Ngay cả tôi cũng nói với Miu rằng tôi tin chắc Miu sẽ đoạt giải nhất, rằng tôi ủng hộ cậu ấy!

- !

Cho dù tôi tiếp tục xé và xé, những con chữ lơ lửng đó vẫn không biến mất khỏi đầu tôi. Cho dù đầu ngón tay bị mép giấy cắt đứt rỉ máu, tôi vẫn tiếp tục điên cuồng xé nát mọi thứ .

Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên dồn dập, đầu càng lúc càng nóng, ở giữa những mảnh vụn của bài báo bị xé nát, tôi níu chặt lấy ngực mình và khuyu xuống.

Cổ họng tôi trở nên bỏng rát, tôi không thể thở được!

Áp mặt vào thắm, những tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ miệng tôi. Mồ hôi túa ra cướp đi nhiệt độ cơ thể tôi.

Tôi chưa từng một lần dám nghĩ về chuyện này.

Nhưng nếu như Miu nhảy xuống từ sân thượng là bởi vì tôi, độc giả trung thành nhất của cậu ấy, đã đoạt được giải thưởng mà Miu hằng mong ước thì sao?

Nếu là vì tôi đã cướp đi giấc mộng của Miu thì sao?!

Không, không phải! Không phải vậy! Lý do tôi viết tiểu thuyết tham gia cùng một cuộc thi với Miu tuyệt đối không phải vì tôi muốn vứt bỏ Miu và đoạt giải thưởng!

Cơn đau như bị một lưỡi dao xoáy sâu vào ngực khiến ý thức của tôi dần rời xa.

Tôi bấu chặt lấy thắm, cho dù tôi rên rỉ thế nào, nỗi đau đớn vẫn không hề giảm bớt. Cứ như thể đang có một bàn tay lạnh buốt bóp chặt lấy trái tim tôi và xé nát nó thành từng mảnh.

Miu, cứu mình với, hãy tha thứ cho mình! Miu!

Tôi sẽ cướp đi mọi thứ thuộc về cậu. Chẳng biết từ lúc nào, tôi bắt đầu có ý nghĩ như vậy.

Cậu còn nhớ không, hồi còn học tiểu học, tôi thường tới nhà cậu chơi.

Phòng của cậu treo rèm màu xanh da trời in hình những đám mây trắng, trái thắm màu cỏ non xanh nhạt, có rất nhiều những gối ôm hình động vật nằm lăn lóc.

Khi đó, cậu ôm lấy một cái gối ôm ngựa vằn và cười nói đây là do mẹ cậu lỡ tay làm nhiều quá.

Bên cửa sổ để mở còn đặt một chiếc lồng chim màu vàng, tôi nhớ con chim nhỏ trắng muốt trong đó lúc nào cũng kêu chiêm chiếp một cách dễ thương.

Khi cậu nghiêng mặt tới gần lồng chim, con chim nhỏ sẽ nhích lại gần. Khi cậu cất tiếng cười, nó cũng vui vẻ vỗ cánh. Cậu còn mở lồng và để nó đậu lên ngón tay của mình, hôn lên mỏ của nó, hát cùng nó nữa.

Trong phòng cậu, hai chúng ta nằm lăn trên tấm thảm xanh nhạt, cùng làm bài tập về nhà, đọc truyện tranh và nói chuyện về vũ trụ.

Thình thoảng cửa phòng lại mở ra, mẹ cậu bước vào phòng mang theo một cái khay, bên trên đặt những ly trà sữa ngọt ngào cùng bánh ngọt thơm phức.

Rồi mẹ cậu sẽ nở một nụ cười ngọt ngào như mật đường và dịu dàng nói: "Hai đứa nhớ rửa tay rồi ăn nhé".

Cậu còn nhớ không, khi đó, chỉ cần vừa tan học, tôi sẽ lại tới nhà cậu, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày.

Nhưng thật ra, tôi không hề muốn tới nhà cậu.

Ngôi nhà đó chẳng khác nào một chiếc lồng chim xinh đẹp, bước vào trong đó khiến tôi cảm thấy thật khó chịu, cứ như tôi đã biến thành con chim nhỏ trắng muốt bị lấy đi đôi cánh và cầm tù kia.

Mỗi lần đặt chân qua cánh cửa dẫn vào nhà cậu, tôi lại phải dồn hết sức nín thở để không hít vào bầu không khí ngọt ngào tràn ngập mùi bánh kẹo kia.

Nếu không phải vì tôi không muốn quay về ngôi nhà đó, làm sao tôi lại đi tới một nơi kinh khủng như nhà của cậu chứ?

Con chim đó chắc hẳn cũng chỉ vì muốn được cậu cho ăn nên mới phải giả vờ làm bộ dạng quẩn quýt như vậy.

Thế nên trong lúc dùng mỏ khẽ mổ nhẹ vào môi cậu, chắc hẳn trong đầu nó cũng đang sôi sục những ý nghĩ kiểu như: "Dám cướp đi tự do của ta, ta hận người!", "Ta muốn mổ nát môi của người, móc ra tròng mắt của người!".

Ngay cả mẹ của cậu cũng là một con lợn xấu xa.

Mỗi lần tôi tới, ẩn sau nụ cười đó đều là ánh mắt lạnh lùng độc ác như rắn rết, trong ánh mắt mẹ ta lóe lên ngọn lửa màu xanh của sự ghen ghét, mẹ nhìn tôi trừng trừng như muốn giết chết tôi.

Giả vờ mang đồ ngọt tới cũng là vì lén quan sát tôi, cứ khi nào tôi xuống lầu rửa tay, mẹ cậu lại thò mặt ra từ nhà bếp và dõi theo tôi.

Em bé nhỏ nhắn trông giống hệt cậu, miệng chảy nước miếng kêu bập bẹ bò về phía tôi, khi tôi vừa định ôm lấy nó cứng nựng thì mẹ cậu đã lao tới như một mẹ La Sát, ôm em bé lên, không cho tôi tới gần nó.

Cách mẹ cậu đối xử quá đáng với tôi cứ như thể mẹ ta đang không ngừng dùng đầu kim tấm đầy chất độc đâm từng nhát vào da thịt tôi. Giọng hét như những phần bánh ngọt dùng lớp đường ngọt ngào bên ngoài để phủ lấy phần nhân thối rửa đắng nghét mà mẹ để dành cho tôi.

Lúc mẹ cậu nói với tôi không muốn tôi thường xuyên tới nhà cậu nữa, tôi đã muốn dùng cây kéo trong tay đâm thủng cổ họng của mẹ.

Tôi ghét ngôi nhà của cậu.

Tôi căm ghét gia đình của cậu, cứ nghĩ tới nó là tôi lại thấy buồn nôn.

Nhưng cậu mới chính là người tôi ghét nhất căm hận nhất trên cõi đời này.

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại tôi chỉ cảm thấy thật lạnh.

Đầu đau buốt. Có lẽ tôi bị cảm rồi.

Ánh mắt tôi hướng về phía thảm trải sàn.

Những mảnh vụn của bài báo ngày hôm qua đã không còn vương vãi ở đó nữa. Hôm qua, vì không để mẹ phát hiện, tôi đã cố hết sức bò dậy thu nhặt tất cả mảnh vụn, nhét chúng vào trong túi giấy, bỏ vào bao nhựa cùng với những thứ khác rồi đem ra chỗ đổ rác vào nửa đêm.

... Tại sao Inoue MIU lại lựa chọn cái chết?

Những lời đó, đến tận bây giờ, vẫn khắc sâu trong đầu tôi cùng với cơn đau âm ỉ.

Là bởi vì tôi cho nên Miu mới nhảy lầu sao?

Tôi cắn chặt môi, cơ thể nặng nề gượng dậy và bắt đầu thay quần áo.

Lúc tôi đi xuống phòng khách, bữa sáng đã được chuẩn bị xong.

- Con dậy rồi đấy à. Ồ, hôm nay con cũng ra ngoài sao?

- Dạ... Con định đi mua ít đồ sau đó qua bệnh viện thăm bạn.

- Không phải hôm qua con vừa đi rồi à?

- Hôm qua con chưa gặp được cậu ấy.

Vừa nói chuyện với mẹ, tôi lại suy nghĩ tới một chuyện khác.

Lúc cố nuốt xuống cố họng phần bánh mì sandwich kẹp cá hồi hun khói cùng bát canh súp lơ mà tôi chẳng thể nếm nổi vị, trong đầu tôi chỉ toàn hiện lên bài báo ngày hôm qua.

Tôi đã khiến Miu bị tổn thương sao?

Miu vẫn rất hận tôi sao?

Những câu hỏi không có lời đáp chất đầy trái tim tôi.

Tôi vẫn nên đến thăm Kotobuki trong trạng thái như thế này sao? Liệu tôi vẫn có thể cư xử như bình thường khi đứng trước cậu ấy sao?

- Con đi đây ạ!

Ăn xong bữa sáng, tôi lừ đừ rời khỏi bàn.

Khi tôi đặt chân xuống nhà ga ở trước bệnh viện thì đã qua ba giờ chiều. Trên đường đi, tôi cứ do dự mãi, cho nên mới tốn nhiều thời gian đến vậy.

Lẳng nghe tiếng chuông đồng hồ gõ vang, tôi mang theo tâm trạng nặng nề tiến về phía trước.

Tôi biết mình không nên đến thăm Kotobuki mà trong đầu vẫn cứ nghĩ tới Miu.

Nhưng ngày mai học kì ba bắt đầu rồi. Nếu hôm nay không đi có lẽ tôi sẽ khó có thời gian để đến bệnh viện nữa... Vậy nên hôm nay tôi phải tranh thủ đến gặp cậu ấy một lần mới được.

Tôi lết cơ thể tê cóng vì lạnh ngang qua sảnh tiếp tân.

Sau đó tôi đi tới phòng bệnh của Kotobuki, nhưng hôm nay giường cậu ấy vẫn trống không.

Ngắm lại thì... hôm qua, tôi đã để lại hoa và lời nhắn cho cậu ấy, nhưng Kotobuki chẳng hề nhắn tin hay gọi điện thoại lại. Có lẽ việc tôi tới thăm thật sự khiến cậu ấy cảm thấy phiền chăng?

Đây có lẽ chỉ là một cái cớ mà tôi cố lấy để bao biện cho hành vi của mình. Nhưng nếu Kotobuki đã không muốn gặp, tốt hơn hết chúng tôi không nên chạm mặt nhau.

Sau khi quyết định đi về mà không đợi Kotobuki quay lại, tôi rời khỏi phòng bệnh.

Cơn cảm lạnh càng lúc càng nặng, đầu tôi đau buốt, một cảm giác phiền muộn lan tỏa khắp lồng ngực. Đúng lúc tôi đang bước trên hành lang với tâm trạng có lỗi...

Tiếng hét của một cô gái truyền tới từ chỗ rẽ phía trước.

- Đừng cố tiếp cận Inoue nữa!

Giọng nói này...?

Ngực tôi khẽ run lên.

Đây không phải là giọng của Kotobuki sao?

- Cậu là đồ xấu xa!

Cậu ấy đang nói chuyện với ai vậy? Hơn nữa nghe giọng cậu ấy như thể đang rất tức giận...

Tôi nhanh chân hướng về phía thanh âm phát ra, sau khi rẽ qua góc tường...

- Một người quá đáng như cậu không có tư cách gặp Inoue!

Tôi nhìn thấy Kotobuki trên mặt dán một miếng gạc lớn, tay phải được cố định với một cây gậy làm từ nhôm, phần chân có gắn bánh xe đang đứng ở đó và la hét một cách kích động.

Trên người cậu ấy mặc bộ pijama, bên ngoài khoác áo len.

Đối diện với cậu ấy là một cô gái hai tay chống nạng, lưng quay về phía tôi. Trên người cô gái ấy cũng mặc pijama.

Đó là một cơ thể gầy gò như của con trai.

Một mái tóc cắt ngắn như của con trai.

- !

Kotobuki sững sờ khi thấy tôi xuất hiện.

Khuôn mặt dán băng gạc của cậu ấy ngây dại, rồi nhanh chóng trở nên tái nhợt. Trong cặp mắt mở to tràn ngập cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi.

Tôi khựng chân lại khi nhìn thấy vẻ mặt Kotobuki như vậy, đúng lúc này, cô gái chống nạng quay đầu lại.

Khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác mọi âm thanh đều biến mất, thời gian như dừng lại.

Gò má trắng xanh nhợt nhạt.

Đôi mắt to tròn.

Bờ môi sắc anh đào.

Cô gái trông như một cậu con trai đang hiện ra trước mắt tôi đây, tôi biết cô ấy. Tôi biết giọng nói, nụ cười của cô gái đang đứng trước mặt mình. Cử chỉ của cô ấy, xúc cảm láng mịn trong lòng bàn tay, sự mềm mại

từ bờ môi khi cô ấy ghé miệng vào tai tôi và phả vào đó hơi thở ngọt ngào, tôi biết rõ những điều đó.

... Konoha, Konoha.

Giọng nói thuần khiết cất lên gọi tên tôi. Những kí ức dịu ngọt náu chặt lấy ngực tôi. Thiên sứ trắng ngần nở nụ cười nơi thánh địa!

... Konoha, cậu thích mình phải không? Hãy nhìn vào mắt mình và trả lời.

... Nói đi, có phải cậu thích mình không? Mình thích Konoha lắm. Còn Konoha, cậu thích mình đến mức nào?

Giọng nói đáng yêu tựa như tiếng lục lạc thủy tinh vang lên và gọi tên tôi... hết như khi đó.

- Konoha.

Miu nhìn về phía tôi với ánh mắt lấp lánh đầy hạnh phúc.

Bờ môi cậu ấy khẽ tách ra dịu dàng.

- Cuối cùng, cậu cũng tới gặp mình rồi, Konoha.

Khuôn mặt Miu tràn ngập nụ cười hân hoan, Miu vươn tay ra như muốn chạy về phía tôi.

Nhưng cây nạng trong tay cậu ấy rơi xuống sàn tạo thành một âm thanh chói chói, rồi cơ thể Miu nghiêng về phía trước.

- Miu!

Tôi giật nảy người lao về phía Miu.

Nhìn cơ thể mảnh mai được bọc trong bộ đồ ngủ ngã xuống sàn, trong đầu tôi lại hiện lên khung cảnh Miu nhảy xuống từ sân thượng, trái tim như ngừng đập, tôi ôm lấy và nâng cậu ấy dậy như trong cơn mê.

- Miu! Cậu không sao chứ?! Miu?!

Miu vòng hai tay qua cổ tôi, tựa cả người về phía tôi.

- Mình quên mất... bây giờ nếu không có nạng mình sẽ không thể đi lại được. Nhưng vì mình rất cuộc cũng được gặp lại Konoha... Konoha, Konoha, mình nhớ cậu lắm. Mình thật sự rất nhớ cậu. Mình vẫn luôn... chờ cậu tới.

Giọng nói khàn khàn tràn ngập một niềm hân hoan không thể kìm nén.

Hơi thở của Miu phả vào tai tôi. Nhiệt độ cơ thể Miu truyền qua da thịt tôi. Mùi xà bông ngọt ngào lẫn với mùi mồ hôi...

Đầu óc tôi hỗn loạn, tôi chỉ biết ôm chặt lấy Miu.

Ông trời ơi, đây không phải là ảo giác.

Mặc dù cậu ấy đã gãy đi rất nhiều, tóc cũng cắt ngắn đi, nhưng đôi mắt trong suốt này lại không hề thay đổi. Đây chính là Miu. Miu đang ở đây, bên cạnh tôi.

Vẫn ôm lấy tôi, Miu thì thầm với giọng nghẹn ngào.

- Kotobuki nói với mình thật nhiều điều quá đáng. Nói sẽ không cho mình gặp Konoha, rằng người như mình không có tư cách gặp Konoha...

Nghe vậy tôi mới chợt nhớ ra hiện tại mình đang ở tại hành lang bệnh viện và Kotobuki đang đứng ngay bên cạnh chúng tôi.

Đúng rồi! Tại sao Kotobuki và Miu lại ở cùng một chỗ chứ?!

Hơn nữa, tại sao cậu ấy lại nói với Miu những lời như vậy...

Khi ngẩng đầu lên, tôi thấy Kotobuki đang đứng sững sờ nhìn tôi và Miu, hai hàng lông mày nhíu chặt lại như sắp khóc.

Khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, mặt cậu ấy đỏ lên...

- K-Không phải... Tôi...

Đúng lúc Kotobuki đang bối rối chuẩn bị nói ra điều gì đó thì Miu vùi mặt vào ngực tôi và khóc nức lên như muốn cắt ngang lời của cậu ấy.

- Konoha, lúc này cậu cũng nghe thấy những gì Kotobuki la hét đúng không? Cậu ấy thật sự đã nói ra rất nhiều điều quá đáng. Bảo mình cả đời cứ ở trong bệnh viện cho rồi, rằng mình thật chướng mắt, đừng cố tới gần Konoha nữa. R-Rồi cậu ấy còn tự dưng tới phòng mình và bảo Konoha đã quên hết mọi chuyện về mình rồi, thật đáng đời mình... Mình, mình, lúc đó mình đã rất đau khổ, mình chẳng thể nói lại được điều gì...

- Làm gì có chuyện đó hả?!

Kotobuki nhướn mày, tay nắm chặt cây gậy. Bờ môi tái xanh của cậu ấy khẽ run rẩy.

- Ôi, đáng sợ quá, Kotobuki lại trừng mắt nhìn mình nữa rồi. Konoha, mau đưa mình về phòng đi, nhanh lên.

Miu trông rất hoang mang. Cậu ấy co người rúc vào trong lòng tôi như một chú chim non, run rẩy khóc lóc.

- Tôi xin lỗi, Kotobuki.

Kotobuki mở to hai mắt sững sờ khi nghe thấy những lời đó bật ra khỏi môi của tôi.

Nhưng chính tâm trí tôi bây giờ cũng đang rất hỗn loạn vì đột nhiên gặp lại Miu, tôi chẳng thể suy nghĩ kĩ càng điều gì cả.

Vì Miu cứ khẳng khẳng yêu cầu, cho nên tôi vòng tay ôm lấy và nâng cậu ấy dậy, cơ thể Miu nhẹ quá, nó tựa như không hề có chút trọng lượng nào.

Sau khi nhặt cây nạng lên, tôi quay người đi theo hướng Miu chỉ.

Kotobuki nắm chặt cây gậy trong tay đến mức những ngón tay trở nên trắng bệch, cậu ấy căn môi im lặng nhìn chúng tôi rời đi mà không nói một lời nào.

Miu chống nạng một cách thành thạo và tiến về phía trước, tôi đang đỡ cậu ấy đi trên hành lang.

Khoảng cách giữa chúng tôi và Kotobuki dần dần kéo dài.

- Konoha... mình thật sự rất nhớ cậu... Mình vẫn luôn muốn được gặp cậu... và chờ đến ngày hôm nay.

Bằng giọng nói nhẹ nhàng, Miu lặp lại những lời đó.

- Cậu giận mình lắm phải không? Bởi vì mình đã làm chuyện như vậy trước mặt Konoha...

Trái tim tôi như đau thắt lại.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Miu ngã người ra phía sau rồi rơi xuống, cổ họng tôi run rẩy, hơi thở trở nên khó khăn.

- Không có... chuyện đó.

Vẫn chống nạng, Miu rũ ánh mắt xuống và khẽ nói với giọng khố sở.

- Không sao cả... cho dù cậu giận mình thì cũng là chuyện đương nhiên thôi. Lúc Konoha tới thăm mình, mình đã rất muốn gặp cậu. Nhưng mẹ và mấy người khác... lại ngăn không cho mình gặp Konoha...

Lúc chuyện đó xảy ra, bởi vì chúng ta ở cùng một chỗ cho nên mẹ mới nghi ngờ Konoha. Còn hỏi mình có phải cậu đã làm gì mình không... Thế rồi, mẹ bắt mình chuyển viện... Xin lỗi nha... Konoha. Sau đó mình đã viết rất nhiều thư gửi cậu. Nhưng mà... Konoha lại chưa một lần trả lời thư của mình.

Tôi kinh ngạc hỏi lại.

- Mình chưa hề nhận được lá thư nào của cậu cả!

Vừa nghe thấy thế, nét mặt của Miu lại càng buồn hơn.

- Mình cũng nghĩ như vậy. Bởi vì mẹ của Konoha... rất ghét mình... cho nên mình nghĩ có lẽ bác ấy đã giấu không đưa thư của mình cho Konoha...

Lòng tôi trở nên lạnh lẽo.

- Cậu nói mẹ mình... đã vứt thư của cậu đi sao?

Miu dừng lại, một tay cậu ấy nắm chặt lấy tay tôi.

- Mình không biết... Tuy nhiên nếu cậu hoàn toàn không nhận được bức thư nào của mình, thì mình nghĩ rất có thể là như vậy... Nhưng có lẽ mẹ Konoha sẽ nói là bác ấy không biết gì về chuyện này cả...

Làm sao mẹ lại có thể tự ý vứt thư mà Miu gửi cho tôi đi được chứ... Nhưng đúng là mỗi khi tôi đi chơi cùng Miu, mẹ đều tỏ ra lo lắng.

"Miu là con gái mà đúng không? Konoha là con trai, phải chơi với các bạn nam chứ?"

Đúng vậy, từ rất lâu về trước, mẹ từng dịu dàng nói với tôi như vậy.

Về sau, Miu không còn tới nhà tôi chơi nữa, thay vào đó chúng tôi bắt đầu gặp nhau ở thư viện trường hoặc thư viện gần nhà.

Mẹ chắc chắn sẽ không bao giờ đem vớt những bức thư gửi tới cho tôi.

Nhưng nếu vậy, những bức thư Miu nói đến đã đi đâu mất rồi chứ?

Tôi đã rất sợ hãi, sợ hãi rằng Miu phải chăng vẫn luôn cầm hận tôi.

Vì thế khi Miu tựa cơ thể vào tôi và nói chuyện hết như trước kia như thế này, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy có chút bất an, nghi hoặc và hoang mang, nhưng cảm giác hạnh phúc vô bờ bến lại nhiều hơn cả.

Miu tựa đầu vào ngực tôi. Tôi lấy tay đỡ lấy Miu và chúng tôi lại tiếp tục bước đi.

- Cậu chuyển về đây từ lúc nào vậy?

- Mùa đông năm ngoái.

- Lâu như vậy rồi sao?!

- Mình vẫn luôn chờ Konoha tới gặp Kazushi nói đã đưa thư cho Konoha, cậu ấy cũng hứa sẽ dẫn Konoha tới gặp mình. Nhưng mà...

- Kazushi? Cậu... đang nói về ai vậy?

Chúng tôi dừng lại trước căn phòng có treo bảng tên "Asakura", Miu khẽ nheo mắt ngược lên nhìn tôi.

Rồi cậu ấy lại cúi đầu xuống, phần tóc mái lòa xòa trước trán che khuất biểu cảm trên gương mặt.

Cái tên mà Miu nói ra tiếp sau đó khiến tôi cảm thấy như bị sét đánh.

- ...Là Akutagama Kazushi, bạn cùng lớp với Konoha ấy.

- !

- Asakura, cậu về rồi đấy à?

Cánh cửa phía trước chúng tôi mở ra, nhìn thấy Akutagawa, tôi sững cả người lại.

Cảm giác của tôi lúc này cứ như thể vừa bị đâm một cú vào mặt.

Tôi không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Nhìn thấy tôi, nét mặt của Akutagawa cũng đờ ra.

- ...Inoue.

Âm thanh mơ hồ phát ra từ bờ môi khô khốc của cậu ấy.

Akutagawa nhìn về phía Miu đang đứng bên cạnh tôi, sau đó lại nhìn tôi, cậu ấy nhíu mày với vẻ khổ sở.

Tại sao ông lại ở đây?!

Cổ họng như bị thứ gì chặn lại khiến tôi không thể thốt ra những lời đó.

Miu đột nhiên ngẩng đầu lên và bắt đầu hét vào mặt Akutagawa.

- Cậu thật quá đáng Kazushi! Cậu nói sẽ để tôi gặp Konoha, tôi đã tin cậu! Tôi cũng đưa cậu thư gửi Konoha, nhưng Kazushi không hề chuyển nó cho Konoha đúng không?!

- Asakura, bình tĩnh lại đi.

Akutagawa đặt tay lên vai Miu như muốn làm dịu cơn giận của cậu ấy. Động tác đó rất tự nhiên, như thể cậu ấy đã quen làm việc đó, ngực tôi bỗng đau nhói.

Trên mặt Miu hiện ra vẻ chán ghét rõ ràng, cậu ấy hất tay Akutagawa ra. Bị mất thăng bằng, Miu nghiêng người tựa vào tôi, cậu ấy níu chặt lấy tôi.

- Đừng chạm vào tôi! Trước kia cậu vẫn nói Konoha luôn hận tôi. Bởi vì cậu là bạn thân của Konoha nên tôi mới tin tưởng cậu. Vậy mà cậu lại nói cho Kotobuki biết về chuyện của tôi, để cậu ta tới bắt nạt tôi... Tại sao, tại sao cậu lại làm chuyện quá đáng như vậy?!

- Thôi đi, Asakura. Đừng nói thêm gì nữa. Xin cậu đấy, hãy dừng lại đi!

Khuôn mặt của Akutagawa nhăn nhúm lại, rồi cậu ấy hét lên. Trong đôi mắt tràn ngập đau đớn và khổ não.

- Tôi ghét cậu! Đi ra ngoài cho tôi! Đừng bao giờ tới đây nữa. Đừng xía vào chuyện của tôi và Konoha nữa!

Akutagawa nhìn về phía tôi, bờ môi cậu ấy khẽ giật giật như muốn nói điều gì đó, nhưng...

- Mau rút cho khuất mắt tôi!

Nghe Miu nói như vậy, Akutagawa mím chặt bờ môi đang chuẩn bị hé ra, rồi cậu ấy lại nhìn về phía tôi một lần nữa với ánh mắt khổ sở và thương cảm. Sau khi thở dài một cái, Akutagawa lặng lẽ xoay người rời đi.

Miu vùi mặt vào ngực tôi như không muốn nhìn thấy Akutagawa.

Tôi... có lẽ tôi nên đuổi theo Akutagawa.

Có lẽ tôi nên ngăn cậu ấy lại và hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện.

Nhưng hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra, tôi thật sự không biết bây giờ mình nên làm gì nữa.

Tiếng bước chân dần đi xa như những lưỡi dao đâm vào ngực tôi.

Cuối cùng, tôi không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, hành lang rơi vào sự im lặng kì lạ.

- Konoha... chúng ta vào trong đi. Đưa mình vào trong.

Chẳng còn suy nghĩ được điều gì nữa, tôi làm theo lời Miu như một cái máy.

Phòng của Miu dường như là phòng riêng, trong đó chỉ có một chiếc giường đơn.

Tôi nhẹ nhàng để Miu ngồi lên trên tấm ga trải giường trắng xóa, cẩn thận như thể cậu ấy là một con búp bê đắt tiền chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ vỡ tan...

Miu ôm lấy tôi, khẽ cọ má vào cổ tôi như một chú mèo con cô đơn.

Rồi cậu ấy ngẩng đầu lên, ngọt ngào nheo mắt lại khẽ nói với giọng an tâm.

- Tốt quá, cuối cùng mình cũng được gặp lại Konoha rồi.

CÔ GÁI VẪN CHƯỞNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Khi tôi về tới nhà thì đã qua giờ cơm tối.

- Con xin lỗi... Con ăn ở ngoài rồi ạ.

- Nếu vậy con phải gọi điện báo cho cả nhà một tiếng chứ.

- Con xin lỗi...

Sự thực là bây giờ tôi cảm thấy mình chẳng thể nuốt được thứ gì vào bụng cả...

- Mẹ!

- Sao thế?

Mẹ quay đầu lại mỉm cười.

- Con làm sao vậy hả Konoha?

Tôi mở miệng ấp úng nói.

- Mẹ... còn nhớ Miu không?

Nét mặt của mẹ đột nhiên trở nên sững sờ.

- Ừ... ừ, nhớ chứ.

Bầu không khí xung quanh như những cây kim chọc vào da thịt tôi, tôi nói tiếp một cách khó khăn.

- Mẹ, mẹ không giấu con... chuyện gì liên quan tới Miu đúng không?

- !

Hai mắt mẹ mở lớn như bị sốc, rồi mẹ nhìn tôi, bờ môi khẽ run rẩy.

- Con nói gì vậy? Mẹ làm sao có thể làm chuyện đó được chứ. Tự dừng con làm sao vậy? Đã có chuyện gì liên quan tới Miu xảy ra sao?

- Không ạ... chỉ là, con... tự dừng thấy nhớ Miu thôi.

Nhìn mẹ mặt tái mét hỏi với vẻ lo lắng như vậy tôi đành phải nói dối.

- Vậy à... nhưng mà, mẹ nghĩ có lẽ đã đến lúc con nên quên chuyện của con bé đi được rồi.

- Dạ.

Hơi thở của tôi trở nên khó khăn, ngay cả trái tim cũng như bị nghiền nát. Phản ứng của mẹ trước câu hỏi của tôi thật sự quá bất thường. Nhưng cũng có thể chỉ là mẹ quá mẫn cảm với chuyện của Miu, bởi vì từ sau sự kiện đó, tôi đã có một khoảng thời gian dài tự giam mình trong phòng không tới trường.

Tuy nhiên...

Cái cách mẹ tránh nhìn vào mắt tôi, cái cảm giác có lỗi ẩn hiện trong ánh mắt mẹ, tất cả những điều đó chỉ là do tôi suy diễn sao?

- Chơi game với em đi anh Konoha!

Em gái chạy tới bên cạnh tôi và nói một cách ngây thơ.

- Để lần sau được không, giờ anh bận lắm.

Tôi giả vờ phải làm bài tập và bỏ về phòng như đang chạy trốn.

Điện thoại đột nhiên vang lên tiếng nhạc dịu dàng, tôi cúi xuống nhìn, là Kotobuki gửi tin nhắn tới.

Nhớ lại việc bỏ mặc cậu ấy ở hành lang bệnh viện, trái tim và cổ họng tôi lại như bị bóp nghẹn.

Khi tôi nín thở mở tin nhắn ra đọc, từ đầu tiên khắc sâu vào tâm trí tôi chính là "Xin lỗi...".

"Xin lỗi... Tôi đã không nói chuyện của Asakura cho cậu biết.

Từ khi nghe Inoue kể về chuyện của Asakura, tôi đã rất hi vọng sẽ có một lần được gặp cậu ấy.

Sau đó, bởi vì tôi sợ nếu mình nói chuyện này cho Inoue, cậu sẽ nhớ lại những kí ức về Asakura và thấy đau khổ... cho nên tôi đã không kể cho cậu chuyện Asakura đang nằm viện ở đó.

Tôi thật sự xin lỗi.

Nhưng thực ra Asakura mới chính là người liên hệ với tôi trước.

Có lẽ nói thế này sẽ khiến cậu ghét tôi, nhưng mà...

Xin cậu đừng tin những gì Asakura nói.

Tôi thật sự rất lo lắng. Bởi Asakura là người không hề giống với những gì Inoue tưởng tượng đâu."

Lòng ngực tôi tràn ngập cảm giác áy náy, cổ họng tôi run rẩy.

Người nên xin lỗi là tôi mới đúng...

Khi đó tôi đã coi Kotobuki là người xấu, tôi đã không hề nghe cậu ấy giải thích mà cứ thế đi theo Miu.

Thế nhưng cậu ấy lại chẳng trách cứ tôi lấy một lời mà chỉ nói rằng cậu ấy xin lỗi.

Kotobuki rốt cuộc đã nghĩ như thế nào khi soạn tin nhắn này? Lúc bị tôi bỏ lại một mình cậu ấy đã có tâm trạng như thế nào?

Nhưng... cho dù tin nhắn của Kotobuki khiến trái tim tôi lay động, tôi vẫn không thể nào tiếp nhận câu nói "Xin cậu đừng tin những gì Asakura nói".

Tôi chưa một lần nghĩ rằng Kotobuki sẽ bắt nạt Miu. Tôi cũng muốn tin tưởng mẹ.

Nhưng tại sao Miu lại phải nói dối. Tôi không tài nào khiến bản thân nghi ngờ Miu được, cậu ấy đã ôm lấy tôi và nở nụ cười hạnh phúc, cậu ấy đã thì thầm vào tai tôi rằng cậu ấy rất vui vì cuối cùng cũng được gặp lại tôi.

Hai năm rưỡi không gặp, Miu gầy đi rất nhiều. Mái tóc dài mềm mượt màu hạt dẻ từng bay bay trong gió cũng bị cắt ngắn trông như kiểu tóc của con trai.

Nhưng chỉ có đôi mắt nhìn thẳng vào tôi kia là vẫn lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm, nó chẳng khác gì đôi mắt mà tôi vẫn hằng hoài niệm trong các hồi ức xa xưa.

Cả tiếng gọi "Konoha" ngọt ngào như có ma thuật, cả nụ cười rạng rỡ đó, tất cả đều không hề thay đổi!

Kí ức về Miu như một cơn bão quét qua cơ thể tôi, tôi cảm thấy tuyệt vọng và khổ sở, đầu đau như búa bổ.

Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải trả lời Kotobuki như thế nào?!

Nói ra suy nghĩ thực sự của mình sẽ chỉ khiến Kotobuki bị tổn thương. Nhưng nếu không làm vậy, tôi sẽ trở thành một kẻ nói dối.

Những ngón tay siết chặt lấy điện thoại lạnh dần. Tôi nhìn chăm chăm và màn hình, cảm giác buồn nôn dâng lên.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó mẹ do dự bước vào phòng.

- Konoha à, có bạn của con tới kia.

- Dạ?

- Là Akutagawa.

Tôi nín thở.

- Xin lỗi... đột nhiên lại tới thăm ông vào giờ này...

- Không có gì.

Một phút đồng hồ sau, chúng tôi ngồi đối diện với nhau trong phòng của tôi.

Akutagawa ngồi trên ghế, còn tôi ngồi trên giường.

Bởi vì không thể nhìn thẳng vào cậu ấy, tôi đành nhìn xuống chân.

- Bởi vì có chuyện dù thế nào tôi cũng phải nói trực tiếp với ông trong hôm nay, Inoue.

- Ừm.

- Có lẽ ông cũng đoán được, là về chuyện của Asakura.

... Nghe mình nói nè, Konoha.

Trong phòng bệnh, Miu ngược lên nhìn thẳng vào mắt tôi và nói khẽ, những lời cậu ấy nói khi đó vào lúc này dường như đang vang vọng trong tai và siết chặt lấy trái tim tôi.

... Tối nay nhất định Kazushi sẽ tới gặp Konoha.

... Sau đó, cậu ta sẽ nhìn thẳng vào mắt Konoha, làm như mình là người thành thật hơn bất kì ai trên cõi đời và nói dối cậu.

Tôi ngẩng đầu lên, Akutagawa đang ngồi thẳng lưng, hai mắt toát lên vẻ bình thản và nhìn vào tôi. Trong thái độ tỉnh táo và nét mặt nghiêm túc của cậu ấy, tôi hoàn toàn không nhận ra chút xíu dấu hiệu nào của sự lừa dối.

- Ông còn nhớ những gì chúng ta nói lúc ở trong phòng học vào lễ hội trường không?

- Ừm. Lúc đó tôi đã nói với ông rằng tôi muốn chúng ta trở thành bạn.

Nhớ lại cảnh tượng hai chúng tôi bắt tay tại lớp học bị nhuộm đỏ bởi ánh chiều tà trong khi gió lạnh rít gào bên ngoài, cổ họng tôi nóng lên.

- Khi đó, tôi đã nói vẫn còn chuyện giấu ông. Và có lẽ chuyện đó một ngày nào đó sẽ khiến ông bị tổn thương.

- Đúng thế. Tôi vẫn còn nhớ.

Cho dù vậy, tôi vẫn trả lời là không sao cả. Rằng cho dù một ngày nào đó chúng tôi cãi nhau, không còn nhìn mặt nhau nữa thì vào lúc này, tôi vẫn muốn hai chúng tôi là bạn.

Ngực tôi khẽ run rẩy.

- Chuyện mà tôi vẫn giấu ông chính là Asakura Tôi biết cậu ấy từ khá lâu về trước rồi, tôi cũng được nghe từ cậu ấy những chuyện đã xảy ra giữa hai người.

Akutagawa nói cậu ấy bắt đầu quen biết Miu trong một dịp tới thăm mẹ vào mùa đông năm lớp 10. Khi lên lớp 11 và chúng tôi trở thành bạn học cùng lớp, ngay từ đầu cậu ấy cũng đã biết về tôi. Cậu ấy cũng không hề giấu giếm việc mình đã xé lá thư Miu nhờ cậu ấy gửi cho tôi.

- Tôi phải xin lỗi ông về việc đã giấu ông chuyện của Asakura và việc rút lá thư đó đi. Tôi thành thật xin lỗi.

Akutagawa cúi đầu.

- Tại sao... ông lại làm vậy?

Giọng của tôi nghe khàn khàn và yếu ớt.

... Kazushi ngay từ đầu sẽ nói rõ ràng chuyện có quen mình cho Konoha biết, cậu ta làm vậy để khiến Konoha lơ là cảnh giác...

Lời của Miu khiến lòng tôi dao động.

... Sau đó cậu ta chắc chắn cũng sẽ xin lỗi Konoha về chuyện đã rút lá thư đi.

... Cậu ta sẽ lấy cớ là vì nội dung trong bức thư đó toàn những điều không nên để Konoha đọc. Sau đó cậu ta sẽ nói mình bị rối loạn tâm thần và khuyên Konoha không nên tới gặp mình. Chắc chắn cậu ta sẽ nói những điều tồi tệ như vậy để lừa Konoha.

Akutagawa ngẩng đầu lên và nhìn tôi một lần nữa.

- Bởi vì tôi cho rằng trong lá thư đó có lẽ chỉ viết toàn những từ ngữ không hay dành cho ông, thế nên tôi không muốn ông đọc được nó. Ngoài

ra, bây giờ tinh thần của Asakura đang rất không ổn định. Cho đến khi cậu ấy bình tĩnh trở lại, tôi nghĩ tốt hơn ông không nên đến gặp cậu ấy. Như vậy sẽ tốt hơn cho ông, và cả Asakura nữa.

Sau khi nói một hơi như vậy xong, khuôn mặt cậu ấy cau lại với vẻ có lỗi.

- Có lẽ phán đoán của tôi là sai lầm. Nhưng ngoài cách đó ra, tôi không thể làm gì khác để có thể đồng thời bảo vệ cả Asakura và ông, Inoue.

Từ lời nói và nét mặt của Akutagawa, tôi có thể nhận thấy cậu ấy đã khổ sở thế nào vì phải giữ bí mật với tôi. Tuy nhiên, những lời cậu ấy vừa nói lại quá giống với những gì Miu đã dự đoán, mặc dù tôi thật sự rất muốn tin tưởng Akutagawa, nhưng đồng thời trong tai tôi cũng văng vẳng tiếng thì thầm của Miu.

... Kazushi tới gặp là để nói dối cậu. Đừng tin những gì cậu ta nói.

- Còn nữa, những điều Asakura nói với tôi lúc ở bệnh viện không hoàn toàn là sự thật. Ít nhất thì tôi cũng không gọi Kotobuki tới gặp Asakura, ngoài ra, Kotobuki cũng không hề làm chuyện gì có lỗi với Asakura cả. Tôi muốn ông ít nhất hãy tin tưởng những điều này.

... Sau đó cậu ta nhất định sẽ bao che cho Kotobuki, khiến Konoha nghĩ chỉ có mình là người xấu.

Tôi muốn tin lời của Akutagawa.

Nhưng làm vậy cũng đồng nghĩa với việc tôi đang nghi ngờ Miu.

Tại sao cả Kotobuki và Akutagawa đều nói như thế Miu là kẻ chỉ biết nói dối chứ? Miu không phải là người như thế! Không thể nào!

Cảm xúc mãnh liệt như những cây gai nhọn hoắt giằng xé trong cơ thể tôi, tôi không biết phải làm sao mới có thể đè nén những cảm xúc này, tôi nghĩ mình sắp không nhịn được nữa và sẽ nói ra một điều gì đó cực kì quá đáng. Hơi thở trở nên khó khăn, không biết phải làm thế nào, tôi đành cúi đầu và nói với Akutagawa:

- Xin lỗi... xin ông cho tôi chút thời gian suy nghĩ.

Hiện tại, tôi thật sự không thể đưa ra câu trả lời được. Chỉ riêng việc nói ra những lời vừa rồi cũng đã khiến tôi phải dốc hết toàn bộ sức lực của mình.

Akutagawa nhìn tôi với ánh mắt lo âu.

- Tôi hiểu rồi...

Sau khi khẽ nói một cách khổ sở như vậy, cậu ấy đứng dậy đi về.

Chỉ còn lại một mình, tôi gục xuống giường, ngực như bị thiêu đốt bởi những cảm xúc hỗn loạn.

Hôm sau, cả tôi và Akutagawa đều gần như không hề nói chuyện với nhau trong lớp.

Chúng tôi chỉ lúng túng trao đổi một lần duy nhất theo kiểu xã giao "Chào buổi sáng" rồi vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, sau đó cả hai chúng tôi không hề mở miệng nói thêm câu nào, ngay cả bữa trưa cũng không ăn chung.

Nhìn thấy chúng tôi như vậy, Mori - một người bạn của Kotobuki chạy tới bắt chuyện với tôi với vẻ lo lắng.

- Inoue, bạn và Akutagawa cãi nhau à?

- Cũng không hẳn là vậy... chỉ là...

Có lẽ cảm thấy bản thân không nên đụng chạm đến vấn đề này dựa vào ngữ điệu của tôi, Mori vội vàng thay đổi chủ đề.

- À đúng rồi. Nanase lại phải nhập viện rồi đấy, Inoue, bạn đi thăm cậu ấy chưa?

- Ừm... hôm qua, mình đi gặp cậu ấy rồi... Hôm nay sau khi tan học mình cũng sẽ tới bệnh viện xem thử.

- Ồ!

Mori trợn tròn hai mắt.

- V-Vậy à. Ra thế, quan hệ giữa bạn và Nanase vẫn đang tiến triển tốt đẹp sao. A ha ha... ra là vậy. Không cần mình phải nhiều chuyện làm gì cả. Ừm, tốt quá tốt quá. Lúc nào Nanase đi học lại phải bắt cậu ấy khao mới được.

Sau khi cười xấu hổ, cậu ấy vội chạy đi.

- Cậu nhớ chăm sóc Nanase cho tốt nhé!

Ngực tôi đau nhói khi nghe Mori vui vẻ nói như vậy.

Khi mang theo bánh pudding vị hồng trà bước vào phòng bệnh, tôi nhìn thấy Kotobuki nằm cuộn tròn trên giường có vẻ như đang ngủ, tấm rèm trắng được kéo ra che quanh giường.

"Nanase, bạn trai cậu tới rồi kìa", cô gái cùng phòng với cậu ấy cất tiếng gọi.

Ngay lập tức tấm rèm được kéo ra cái soạt, Kotobuki ló mặt ra ngoài, hai mắt cậu ấy đỏ bừng. Mi mắt cũng hơi sưng lên. Có lẽ đêm qua cậu ấy đã khóc rất nhiều. Cảm giác có lỗi như cào xé lồng ngực, hơi thở của tôi trở nên khó khăn.

Cô gái cùng phòng đi ra ngoài, để lại hai chúng tôi một mình.

- Tôi xin lỗi vì... đã không trả lời tin nhắn của cậu. Cả chuyện chiều qua nữa... tôi thành thật xin lỗi vì đã không nghe cậu giải thích.

- Cũng... dễ hiểu thôi.

Kotobuki cúi đầu nói với giọng đứt quãng.

- Dù sao tôi cũng giấu Inoue chuyện của Asakura lâu như vậy... Hơn nữa tôi cũng thực sự đã nói ra những điều quá đáng với Asakura...

Tôi thấp giọng hỏi.

- Miu liên lạc với cậu từ khi nào?

- Đầu tháng 12... Tôi nhận được tin nhắn của Asakura từ lúc đó.

- Tin nhắn? Sao Miu lại biết được số của cậu chứ?

Kotobuki do dự như thể không biết nên nói thế nào cho đúng.

Cậu ấy đang do dự liệu có nên nói ra chuyện của Akutagawa hay không chẳng?

- Là Akutagawa... nói cho cậu ấy biết sao?

Vừa nghe tôi thì thầm như vậy, Kotobuki liền ngẩng phắt đầu lên, rồi cậu ấy nói với vẻ khẳng định.

- Không phải. Akutagawa không đời nào làm chuyện như vậy cả. Chắc hẳn Asakura đã tự tiện nhìn lén điện thoại của cậu ấy.

Có lẽ cảm thấy mình đã nói hơi quá, Kotobuki cắn môi rồi cúi đầu xuống.

Sau đó, cậu ấy rụt rè ngẩng lên nhìn tôi.

- Cậu biết chuyện giữa Akutagawa và Asakura rồi à?

- Tôi qua Akutagawa đã tới nhà nói chuyện với tôi.

Giọng nói của tôi tràn ngập đau đớn. Cảm giác đắng chát lan khắp miệng.

- Cậu ấy đã nói gì?

- Hệt như những gì cậu nói... Rằng những gì Miu nói không hoàn toàn là sự thật...

- Vậy Inoue... cậu nghĩ sao?

Nét mặt của Kotobuki thoáng buồn khi thấy tôi im lặng. Sau đó, trông thấy trên tay tôi còn cầm một cái túi khác y hệt cái túi đựng bánh pudding mà tôi đã đưa cho cậu ấy, trông Kotobuki như bị tổn thương, cậu ấy nói nhỏ.

- Bây giờ... cậu định đi gặp Asakura sao?

Tôi không tài nào trả lời câu hỏi đó được.

- Konoha! Ôi vui quá, cậu lại tới gặp mình rồi!

Với ánh mắt rạng ngời, Miu nhồm người ra khỏi giường.

- Cần thận kẻo ngã, Miu!

Tôi vội vàng chạy tới ôm lấy cậu ấy, nhưng Miu chỉ cười hì hì và rúc vào cơ thể tôi.

- Không sao hết. Bởi vì... Konoha chắc chắn sẽ tới đỡ mình.

Khi Miu dựa sát khuôn mặt đầy vẻ tinh nghịch của cậu ấy tới gần, một mùi hương xà bông thoáng lướt qua mũi tôi, mùi hương này vẫn như trước kia, không hề thay đổi.

Đột nhiên, cổ tôi bỗng dấy lên một cơn đau nhói, tôi vô thức bật ra tiếng kêu. Miu vội lùi lại, cậu ấy đặt ngón tay với những móng tay thật dài lên môi và nở một nụ cười đáng yêu.

- A... Mình xin lỗi. Mình lỡ dùng sức hơi quá.

Mái tóc ngắn ngắn như một cậu con trai, bộ quần áo pyjama đơn giản, ngón tay sắc nhọn như móng mèo, tất cả những điều này tạo nên một cảm giác không hài hòa, nhưng lại quyến rũ tới kì lạ.

- Mình không tự cắt móng tay được... nên cứ để một hồi là nó lại dài ra thế này rồi. Xin lỗi nha, cậu còn đau không?

Miu dùng cặp mắt long lanh của mình nhìn tôi với vẻ lo lắng, bờ môi màu hồng phớt của cậu ấy khê hé ra. Mặc dù tóc cậu ấy ngắn cùn như con trai, nhưng thoát nhìn, so với trước kia, trông cậu ấy càng trưởng thành, càng nữ tính hơn, làn da trắng muốt cùng cặp mắt to tròn tỏa ra một sức hấp dẫn như muốn hút người đối diện vào trong đó.

- Mình không sao.

Nghe tôi trả lời như vậy, Miu thở phào rồi cười nói.

- May quá... À Konoha này, bây giờ chỉ cần có nạng là mình có thể đi lại bình thường được rồi đấy. Hồi mới chuyên viện mình chỉ toàn té ngã thôi à... Mình đã luyện tập trên hành lang và cầu thang rất nhiều, rất nhiều lần... Bởi vì mình có một mục tiêu.

- Mục tiêu?

- Bởi vì mình muốn gặp lại Konoha.

Hai mắt Miu dụi dằm nheo lại. Khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cậu ấy khiến ngực tôi bất giác siết chặt.

Nhìn thấy cái túi trên tay tôi, Miu hân hoan kêu lên.

- Oa! Đó là bánh pudding hồng trà phải không? Konoha vẫn còn nhớ cửa tiệm yêu thích của mình nhỉ?

- Ừ-ừm... Cậu tự ăn một mình được không?

Miu lại cười hì hì.

- Có gì mà không được chứ... Mình cũng viết được chữ rồi, mặc dù hơi xấu một chút, điện thoại và cả bàn phím mình cũng dùng được... Nhưng mà mình muốn Konoha tới mở nắp hộp cho mình cơ.

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp khi nghe thấy từ "điện thoại".

Tôi dùng hai tay đỡ lấy hộp bánh pudding mà Miu chìa ra, vừa mở nắp vừa hỏi.

- Cậu... dùng điện thoại rồi à?

Miu gật đầu và nói "ừm".

- Mình nhớ... hồi trước cậu rất ghét điện thoại.

Chính xác thì Miu không thích tiếng chuông điện thoại.

Theo lời cậu ấy thì việc đột nhiên bị một thứ gì đó tự tiện nhảy vào thế giới của mình khiến cậu ấy cảm thấy khó chịu. Thế nên trước kia Miu đã nói với tôi là đừng gọi điện cho cậu ấy.

Nhận lấy hộp pudding tôi đưa trả, Miu cầm lấy chiếc muỗng bằng nhựa và bắt đầu ăn một cách chậm rãi.

- Đúng thế. Nhưng mà chỉ cần để điện thoại ở chế độ im lặng thì sẽ không phải nghe thấy âm báo, hơn nữa nhắn tin cũng không khác gì thư từ cả... với cả như vậy cũng dễ hơn là cầm bút viết chữ... A đúng rồi, Konoha cũng dùng điện thoại đúng không? Lát nữa cho mình biết số với nhé.

- Ừm.

Rốt cuộc thì Miu có gửi tin nhắn cho Kotobuki không?

Cậu ấy có lên xem điện thoại của Akutagawa không?

- Ừm, pudding của cửa tiệm này đúng là ngon nhất trên đời.

Vừa ăn, trên mặt Miu vừa hiện lên vẻ hạnh phúc.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một quyển sách lòi ra dưới mép nệm, hơi thở của tôi như ngừng lại.

- !

Bìa cứng mỏng màu xanh da trời. Đây là sách của tôi... sách của Inoue MIU!

Toàn thân tôi run lấy bầy như thể bị xối nước lạnh vào đầu.

Dường như đã nhận ra tôi đang nhìn vào thứ gì, Miu đặt hộp bánh trên tay xuống bàn, rồi rút quyển sách ra từ dưới nệm.

Tựa như bầu trời xanh - Inoue MIU.

Miu ôm lấy quyển sách trước ngực như muốn để tôi nhìn thấy tiêu đề, rồi cậu ấy nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bầu trời in trên bìa đã hơi phai màu vì bị nắng chiếu vào lâu ngày. Những trang giấy cũng ngả vàng, quăn mép, trông quyển sách khá cũ rỗi.

- Mình đã đọc đi đọc lại quyển sách này rất nhiều lần.

Miu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lần theo tên tác giả rồi nói khẽ.

- Thật sự là rất nhiều... rất nhiều lần... có lẽ... phải cả trăm lần rồi...

Cổ họng như bị siết chặt, mồ hôi túa ra như tắm, hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn. Miu ngược lên nhìn tôi chăm chú với đôi mắt long lanh của một chú mèo con. Bờ môi sắc anh đào khẽ nhếch lên.

Tôi có cảm giác hiện tại mình như một con chuột đang bị dồn vào chân tường.

- Đây đúng là một câu chuyện thật tuyệt vời, thật xinh đẹp, Konoha có nghĩ vậy không?

Tôi cố gắng khiến cho âm thanh phát ra từ cái cổ họng khô khốc.

- Cậu đọc nó nhiều lần như vậy rồi sao? Mình còn tưởng Miu sẽ rất giận chứ...

- Tại sao Konoha lại nghĩ vậy?

Bầu không khí dần trở nên u ám và nặng nề.

- Bởi vì mình...

Bởi vì mình đã cướp đi giấc mộng của cậu.

Bởi vì mình đã được lựa chọn để trao giải thưởng mà cậu hằng mong ước.

Thế nên ngày hôm đó, cậu mới nhảy xuống từ sân thượng trước mắt mình, không phải sao?

Những lời đó xoay mòng mòng trong đầu tôi.

Tôi không tài nào nói chúng ra khỏi miệng được.

- Sao vậy Konoha, sao tự dưng cậu lại im lặng. Mình đọc sách của Konoha thì lạ lắm à? Mình thật sự rất thích quyển sách này đây. Nhân vật chính Itsuki và cả cậu bạn thuở nhỏ Hatori đều rất dễ thương. Konoha giỏi thật đấy.

Giọng nói đó cực kì dịu dàng, cực kì vui vẻ, Miu cười thuần khiết như thể không hề bận tâm về việc tôi đã cướp đi giải thưởng đó... Thế nhưng tôi vẫn chẳng thể nào đề xuống nổi bất an đang dâng trào trong lòng.

Tôi hít thở thật sâu nhiều lần rồi nói.

- Miu, tại sao lúc đó cậu lại nhảy xuống? Đã có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

Vẫn ôm quyển sách đã ố vàng trước ngực, Miu mỉm cười, một nụ cười đáng yêu, trong vắt.

- Konoha nghĩ là tại sao?

- Mình không biết.

Nụ cười của Miu biến mất, sự bi thương hiện lên trong mắt cậu ấy.

Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu...

Ánh mắt đó y hệt ánh mắt mà cậu ấy đã dùng để nhìn về phía tôi trên sân thượng, ngực tôi như nứt vỡ.

- Mình xin lỗi. Mình thật sự không biết. Thế nên, xin cậu nói cho mình... tại sao cậu lại làm như vậy.

Tôi ra sức khẩn cầu, thấy vậy, Miu chỉ lặng yên nói.

- Theo cậu thì mong ước của Campanella là gì?

Sau khi để lại những lời này, Miu im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì?

Ít nhất, tôi biết chắc một điều, kết hôn với người đàn ông có nhiều tiền, có sự nghiệp thành công sẽ không mang lại hạnh phúc.

Bởi vì người nhà tôi lúc nào cũng chỉ biết than phiền, thở dài và cáu giận, tôi chẳng thể tìm được chút xíu hạnh phúc nào trong đó cả.

Như vậy, được ở bên người mình yêu cho dù có phải sống trong nghèo đói có mang lại hạnh phúc? Tôi nghĩ là không.

Bởi vì cô ta chưa bao giờ thấy thỏa mãn khi có được tình yêu, lúc nào cô ta cũng gọi điện tới khóc lóc than thở cuộc sống của mình quá khổ, quá khó khăn, cô ta muốn có tiền, muốn có nhiều tiền hơn nữa.

Rốt cuộc thì cái gì mới mang lại hạnh phúc.

Tôi phải đi đâu để tìm được nó?

Mỗi lần nghĩ tới điều này, trái tim tôi lại như đắm chìm trong bóng tối sâu thẳm, cơ thể run lên lẩy bẩy vì sợ hãi, đầu đau như muốn nứt vỡ ra.

Mà ở bên cạnh tôi, cậu chỉ biết cười ngu ngốc.

Chắc hẳn cậu chưa một lần thử nghĩ xem hạnh phúc rốt cuộc là gì.

Tương lai cậu muốn làm gì? Khi lớn lên, cậu muốn trở thành một người như thế nào?

Nghe tôi hỏi vậy, cậu tỏ ra bối rối, sau khi suy nghĩ chừng năm phút, cậu rụt rè nhìn tôi và trả lời một câu mà tôi không thể nào tin được.

"Mình muốn trở thành một cái cây."

Ngu ngốc! Thật sự quá ngu ngốc! Ngu ngốc đến độ tôi muốn lấy chân đạp chết cậu!

Đã là học sinh cấp hai rồi mà ước mơ trong tương lai lại là muốn trở thành một cái cây! Cậu có phải là con người không vậy?!

Nếu đã muốn trở thành một cái cây như vậy thì sao không đi vào rừng Aokigahara mà làm phân bón cho cây luôn đi! Còn đứng ở đây làm cái gì!

(Rừng Aokigahara là một khu rừng nguyên sinh nổi tiếng ở Nhật, còn có tên gọi khác là "rừng tự sát")

Gương mặt ngu ngốc của cậu nhiều lúc khiến tôi cảm thấy bức bối đến mức không thể chịu đựng được.

Những lúc như vậy, hoặc những lúc có điện thoại gọi tới, hoặc khi thùng rác bị nhét đầy tôi lại đi làm "chuyện đó".

Mỗi lần làm "chuyện đó", tôi lại cảm thấy trái tim mình như bị bóp chặt, mồ hôi túa ra, dây thần kinh toàn cơ thể căng như dây đàn, tôi cảm thấy lo lắng, sợ hãi.

Rồi mắt tôi sẽ hoa lên, tôi lại thấy buồn nôn.

Nhưng chỉ cần vượt qua những điều đó, tâm trí tôi sẽ đột nhiên trở nên thanh thản, những thứ dơ bẩn trong tôi sẽ hoàn toàn biến mất, tất cả lại trở nên xinh đẹp và sạch sẽ.

Và tôi lại cảm thấy mình thật mạnh mẽ, thật thông minh, thật tinh táo, trái tim tôi tràn đầy sự tự tin rằng mình là một con người tuyệt vời. Những câu chuyện sẽ lại kéo tới, lại hối thúc tôi viết chúng ra.

Thế nên tôi nhiều lần lặp đi lặp lại "chuyện đó".

Cảm giác choáng váng càng lúc càng kinh khủng hơn, nhưng tôi mặc kệ.

Nếu không làm "chuyện đó" nữa, tôi sẽ không còn là tôi.

Ghi chú

Nhận được tin nhắn trả lời rồi.

Mặc dù cố gắng che giấu nhưng mà rất rõ ràng là cậu ta đang sợ hãi. Tưởng gì, cậu ta yếu đuối thế này sao.

Nhắm mắt tôi cũng giải quyết được.

Đừng làm phiền, B! Cút đi!

Ngày hôm sau tôi vẫn không thể nói chuyện với Akutagawa.

Giờ nghỉ trưa, tôi mang theo hộp cơm đi tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học ở góc phía Tây lầu ba.

Trong căn phòng đầy bụi bặm và chất đầy những núi sách này không có ai cả. Ngoài cửa sổ là bầu trời âm u, gió mạnh đập âm âm, tạo nên những âm thanh cọt kẹt.

Cho dù nắp hộp cơm mở ra, tôi vẫn không có cảm giác muốn ăn. Tôi ngây người nhìn những món ăn nhiều màu sắc xếp thành hàng trong đó. Cứ nghĩ tới việc tôi và Akutagawa sẽ thế này mãi, tôi lại cảm thấy rất khổ sở.

Akutagawa ngay từ đầu cũng đã nói rõ ràng là cậu ấy đang có chuyện giấu tôi.

Cậu ấy không hề nói dối.

Vào lễ hội trường, lúc trở thành bạn với Akutagawa, tôi đã rất vui. Tôi có cảm giác như mình đã vượt qua được bản thân hèn nhát luôn cố gắng không có bất kì mối liên hệ nào với người khác. Khi chúng tôi bắt tay, niềm hân hoan của cả hai như hợp thành một, lòng tôi ấm áp như ánh chiều đang dần lặn bên ngoài.

Akutagawa vẫn luôn là một người bạn tốt và thành thật. Tôi biết rõ điều đó.

Nhưng nếu tôi tin lời Akutagawa, điều đó cũng đồng nghĩa với việc tôi đang hoài nghi rằng Miu nói dối.

Tôi còn nhớ vào năm lớp ba, khi Miu mới chuyển tới lớp chúng tôi, đám con gái luôn thì thầm với nhau Miu là đồ nói dối và tránh không làm bạn với cậu ấy. Nhưng sự thật không phải như vậy, Miu không hề nói dối. Kể từ khi đó, tôi cứ nghĩ rằng chỉ có mình mới là người hiểu được Miu.

Thế nhưng, khi đó Miu lại nói tôi nhất định sẽ không hiểu rồi nhảy xuống. Lần này cậu ấy cũng đưa cho tôi một câu hỏi khó.

"Theo cậu thì mong ước của Campanella là gì?"

Hồi còn nhỏ, tôi và Miu từng nằm lăn ra giữa phòng tôi và đọc một quyển sách tranh của Miyazawa Kenji có tên Đường sắt Ngân Hà.

Campanella là một nhân vật xuất hiện trong đó, cậu ta là bạn với nhân vật chính Giovanni. Giovanni rất thần tượng Campanella người chẳng khác gì lãnh đạo của cả lớp. Hai người sau đó leo lên một đoàn tàu hỏa chạy xuyên qua những vì sao và bắt đầu cuộc hành trình của mình.

Vì quyển sách chúng tôi đọc là phiên bản rút gọn xuất bản hướng tới đối tượng trẻ em, cho nên có lẽ nó đã bỏ bớt khá nhiều tình tiết, những từ ngữ phức tạp cũng được thay thế.

Trên thực tế, tôi chưa từng có dịp đọc Đường sắt Ngân Hà do chính Miyazawa Kenji viết.

Cho dù vậy, chúng kiến những phong cảnh huyền ảo trải rộng theo từng hình ảnh minh họa rực rỡ màu sắc như thông qua một lăng kính vạn hoa, gặp gỡ những con người kì lạ bên trong đoàn tàu, cả tôi và Miu đều đắm chìm vào trong đó và quên đi hết thời gian.

Trong khi đọc, tôi có cảm giác mình thật giống Giovanni. Còn Campanella cũng cảm thông minh lại chẳng khác gì Miu.

Mong ước của Campanella là gì?

Nếu như tìm ra lời giải, tôi sẽ biết được nguyên nhân tại sao Miu lại nhảy xuống vào ngày hôm đó sao?

Nhưng rốt cuộc thì nguyện vọng của Campanella là cái gì mới được?

Không thể kiềm chế hơn được, tôi đập lại nắp hộp cơm gần như chưa được đụng vào rồi đứng dậy.

Trên giá sách dựa sát tường xếp đầy những quyển sách đủ thể loại đông tây kim cổ lộn xộn với nhau, dạng như kiểu kệ bên Vũ công của Mori Ougai là Đỏ đen của Stendhal, bên cạnh đó lại là tuyển tập thơ của mẹ Ngỗng Mother Goose. Không chỉ vậy, chúng còn được xếp liên hoàn ba tầng, đằng sau một quyển sách được nhét vào một quyển sách khác, và đằng sau của quyển sách đằng sau đó lại cũng có thêm một quyển sách khác nữa.

Tôi nhớ trong Tuyển tập truyện ngắn của Miyazawa Kenji có in cả Đường sắt Ngân Hà thì phải.

Mỗi khi chuyển vị trí của một quyển sách, bụi lại bốc lên mù mịt khiến tôi thiếu chút nữa thì hắt xì, khắp người cũng trở nên ngứa ngáy.

Đúng lúc này, sau lưng tôi vang lên một tiếng nhảy mũi.

- Em đang làm gì thế Konoha?

Quay đầu lại, tôi thấy chị Tooko đang xoa xoa mũi, trước ngực nâng niu quyển Sách gối đầu giường của Sei Shounagon.

- Ôi chao, sao bụi khắp nơi thế này.

Sau khi thốt lên với vẻ kinh ngạc như vậy, chị ấy mở cửa sổ ra.

Gió bắc ngay lập tức lùa vào trong phòng.

- Á!

Chị Tooko quay mặt đi theo bản năng.

Hai bím tóc chị ấy vung lên rồi quật vào má tôi, tôi cũng la lên.

Mấy quyển sách xếp chồng lên nhau lật phành phạch theo gió, trông mấy trang giấy đó như sắp đứt lìa tới nơi.

Chị Tooko vội vàng đóng cửa sổ lại.

- Phù, hết cả hồn. Té ra thế gian đang trong mùa đông.

- Chỉ có trong đầu chị Tooko thế giới mới là mùa xuân thôi.

- A, sao em có thể nói như vậy hả.

Chị ấy phồng má lên tỏ vẻ kháng cự.

Nhưng cũng nhờ cơn gió bắc lạnh tê người vừa nãy mà bụi đã được thổi đi bớt, mũi tôi không còn ngứa nữa, đầu cũng trở nên tỉnh táo hơn.

- Chị tới đây ăn trưa. Konoha thì sao?

- Em cũng thế... lâu lâu lại muốn thử ngồi ăn ở đây.

- Ồ, em ăn xong rồi hả? Nhanh thật đấy~

Chị Tooko nhìn vào hộp cơm đã đậy nắp lại của tôi và nói.

- Đúng rồi, Konoha đang định tìm gì ở giá sách thế?

Tôi nhỏ giọng lầu bầu.

- Đường sắt Ngân Hà của Miyazawa Kenji ạ... Tự dưng em muốn đọc nó.

Chị Tooko mở to mắt với vẻ ngạc nhiên.

- Miyazawa Kenji?

- Dạ.

- Em đọc á?

- Ừm.

Làm sao vậy nhỉ? Chị Tooko hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào tôi ra vẻ đăm chiêu. Trực giác của bà chị này thường rất nhạy bén với những chuyện chẳng liên quan gì với bản thân, chẳng lẽ chị ấy đã nhận ra điều gì rồi sao? Như vậy không được. Biết chị Tooko lắm, chắc chắn chị ấy sẽ chĩa mũi vào cho mà xem. Từ giờ tới kì thi chỉ còn chưa đến mười ngày, tôi không thể để công sức của chị ấy đổ sông đổ bể được.

- Em phải về lớp đây.

Khi tôi chuẩn bị đi ra ngoài sau khi bọc lại hộp cơm, chị Tooko kêu lên "Đợt chút".

Quay đầu lại, tôi thấy chị Tooko đang nở nụ cười tươi như một bông hoa violet và đi nhanh về phía một trong vô số những chồng sách trên sàn.

Vươn tay nắm lấy một quyển sách ở ngay chính giữa chồng sách đó, ánh mắt của chị ấy trở nên chăm chú, rồi chị ấy kêu lên một tiếng và rút quyển sách ra thật nhanh.

Chồng sách lung lay như sắp đổ, chị Tooko vội dùng hai tay đỡ lấy nó, chờ cho chồng sách đứng thẳng trở lại, chị ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi chị ấy chìa quyển sách về phía tôi và cười nói.

- Đây này, chị tìm thấy rồi.

Đó là Tuyển tập truyện ngắn của của Miyazawa Kenji.

Chẳng lẽ bà chị này biết rõ vị trí của mọi quyển sách trong cái mớ hỗn độn này sao?!

Không để ý tới việc tôi đang sửng sờ như thế vừa được nhìn thấy một màn ảo thuật thần kì, chị Tooko dịu dàng lật từng trang sách và bắt đầu kể chuyện.

- Miyazawa Kenji sinh năm 1896 ở tỉnh Iwate, ông là một nhà thơ đồng thời cũng là một tác giả truyện cổ tích.

Ngoài ra, người ta còn đặt biệt danh cho ông là "người dẫn dắt nền nông nghiệp", không chỉ nghiên cứu phát triển phân bón, Kenji còn trực tiếp chỉ đạo thực hiện những kế hoạch và phương pháp canh tác mang tính khoa học ở vùng nông thôn. Ông cũng đem những loài cây vốn rất hiếm lạ

vào thời đó như tuy-líp, súp-lơ và cà chua về trồng ở Iwate. Mặt khác, Kenji còn rất tận tụy với việc chấn hưng văn hóa trong vùng, ông đã học đàn organ và chơi cello rồi tự mình đứng ra tổ chức những buổi hòa nhạc địa phương.

Tác phẩm để đời của ông là Đường sắt Ngân Hà, nó cũng được in trong tuyển tập truyện ngắn này, ngoài ra còn có Quán ăn mè neho lăm chuyện, Matasaburou - Đứa con thần gió, Gauche - Nhạc công cello, Cuộc đời Guskou Budori. Dĩ nhiên ta cũng không thể quên tập thơ Mùa xuân và địa ngục. Tuyệt tác này giúp ta trải nghiệm một cách đầy đủ nhất sự nhạy cảm tinh tế của văn học Kenji.

Tôi lắng tai nghe thanh âm dịu dàng, cuốn hút của chị Tooko, nó hết như tiếng nước chảy róc rách phát ra từ một con suối mùa xuân.

Những ngón tay trắng muốt của chị ấy chậm rãi lật từng trang giấy, tiếng kể chuyện tiếp tục vang lên như tiếng hát.

- Tác phẩm của Kenji rất chất phác, chúng phảng phất hương đất, gió và nắng, rạng ngời nhưng cũng xót xa, khiến người đọc có được một cảm giác thân thương. Cảm giác đó giống như việc ta đứng trên cánh đồng gió thổi vi vu, dùng vạt áo lau sạch quả cà chua lấm đất rồi cắn một miếng... Quả cà chua vẫn còn xanh mang theo chút chua chua đắng đắng, nhưng cũng phảng phất vị ngọt lan ra khắp miệng, thấm ướt cổ họng ta.

Giống như ăn trái dưa chuột được ngâm lạnh dưới sông, hay như cắn một miếng vào quả cà tím tươi ngon, hoặc uống nước sôđa chanh lamune vào đêm lễ hội... Không chỉ cốt truyện, mà cả cách hành văn, biểu đạt, nhịp điệu, cách dùng từ của Kenji đều mang những hương vị độc đáo rất riêng!

Chị Tooko nhìn lơ đãng vào trang giấy ố vàng, ngón tay vươn ra như muốn xé ra một mẫu, nhưng rồi chị ấy lại vội lắc đầu nguầy nguậy, lông mày nhíu lại với vẻ tiếc nuối.

Tôi nhớ mình từng nghe chị Tooko nói nếu ăn những quyển sách không được bảo quản tốt thì chị ấy sẽ rất dễ bị đau bụng.

Có lẽ trong thâm tâm chị ấy cực kì muốn nhưng dù sao kì thi cũng sắp tới gần, cho nên chị ấy chỉ đành tưởng tượng ra "hương vị" trong đầu rồi ráng chịu đựng.

Thế là chị ấy tiếp tục huyền thuyên như để quên đi cảm giác thèm ăn.

- Marivron và thiếu nữ mang theo bầu không khí yên bình và xinh đẹp, miêu tả cuộc tiếp xúc ngắn ngủi giữa một nữ ca sĩ và một cô gái hâm mộ cô, chị rất thích câu chuyện này, nó có vị chua chua ngọt ngọt như những trái nho rùng. Hay như Con sò lửa kể về chú thỏ con Homoi cứu bạn sơn ca và được tặng báu vật, nhưng rồi vì dần dần trở nên kiêu căng thành ra cuối cùng chú thỏ con phải nhận hình phạt thích đáng, câu chuyện này cũng rất ngon, cứ như được cắn một miếng củ cải trắng hồng giòn giòn lại có chút đắng. Ngoài ra, Kenji cũng sử dụng nhiều từ láy tượng thanh trong tác phẩm, tạo nên sự độc đáo rất riêng khi đọc, ví dụ như tiếng hoa chuông reo lên trước nắng sớm chẳng hạn.

Chị Tooko bắt đầu ngâm nga bắt chước.

- "Lanh canh lanh canh, canh coong canh coong", đại loại như vậy. Phương pháp dùng chữ viết để miêu tả lại trạng thái, hình dạng hoặc âm thanh của sự vật như thế này gọi là từ tượng thanh hoặc từ hình thanh... Trong tiếng Pháp nó có tên gọi là onomatopoeia. Các tác phẩm của Kenji đều tràn ngập những từ láy dễ thương, kì lạ mà lại cực kì ngon như vậy!

"Lạch cạch lạch cạch", đây là tiếng bầy chuột rung lên trong Chú chuột Tsue. Ngoài ra còn có tiếng "Ào ào" của gió thổi mạnh trong phần mở đầu Matasaburou - Đưa con thần gió. Rồi tiếng "Vù vù" khi Chunse và Pouse nắm lấy đuôi sao chổi và bay vào bầu trời đêm trong Chòm sao Song Tử.

Chị Tooko vừa lật sách sột soạt vừa tiếp tục giới thiệu cho tôi những từ tượng thanh vui tai.

Tôi làm sao thế này...

Chẳng hiểu sao, tôi bỗng cảm thấy khó thở, ngực thắt lại...

Chẳng lẽ... "nó" lại phát tác sao? Ngực tôi như một chiếc khăn rửa mặt bị vắt kiệt nước...

Hơi thở dần trở nên khó khăn, nỗi sợ hãi như bóng tối đen kịt sắp bóp nghẹt tôi...

Đừng nghe nữa!

Trong đầu tôi bỗng hiện lên ý nghĩ này.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi không được phép nghe thêm điều gì về Miyazawa Kenji nữa.

Chị Tooko vẫn tiếp tục nói.

- Chị cũng rất thích Quả cà chua vàng. Pempel và Nely là hai anh em rất thương yêu nhau, họ có một cánh đồng trồng cà chua. Một hôm, trên cánh đồng mọc ra một trái cà chua màu vàng, khi nhìn thấy nó, hai anh em cứ tưởng rằng quả cà chua này làm từ vàng thật. Rồi ngày nọ, có đoàn kịch đến thị trấn nơi họ sinh sống. Pempel và Nely đã mang trái cà chua màu vàng tới để trả tiền xem kịch, thế nhưng họ đã bị những người trong đoàn kịch cười nhạo và ném cà chua vào người, hai anh em sau đó vừa khóc vừa đi về nhà. Câu chuyện này có một kết thúc buồn, nhưng nó lại để lại nhiều dư vị trong lòng người đọc. "Pempel thật sự là một cậu bé tốt nhưng lại gặp phải chuyện đáng thương", "Em gái Nely cũng thật dễ thương vậy mà lại gặp chuyện như vậy", "Ôi, thật đáng thương. Thật sự rất đáng thương"...

Đúng lúc này, chị Tooko la lên.

- Konoha!

Tôi giật mình phát hiện hai tay tôi đang níu chặt lấy ngực, đầu gối khụy xuống, vai nhấp nhô liên tục vì thở dốc.

Không được, không được! Không được nghe! Không được!

- Em sao vậy, Konoha!

Chị Tooko ngồi xổm xuống trước mặt tôi. Bàn tay mềm mại của chị ấy nắm chặt lấy hai tay tôi.

- Không sao, sẽ không có việc gì đâu.

Bàn tay dịu dàng, lạnh lạnh. Tiếng thì thầm khẽ rót vào tai.

Khoảnh khắc nghe thấy thanh âm đó, trong lòng tôi dường như thoáng qua một cơn mưa phùn mát rượi phảng phất hương hoa violet.

- Không sao nữa rồi, bình tĩnh lại đi, Konoha.

Những ngón tay đang được bàn tay của chị Tooko nắm lấy thôi không còn run rẩy, mồ hôi ngừng chảy ra. Hơi thở của tôi dần trở nên bình thường.

- ...Thở hít vào một hơi chị xem nào, Konoha.

Tôi hít một hơi thật sâu theo lời chị ấy...

- Nào, bây giờ thở ra.

Sau đó thở ra.

- Có vẻ ổn rồi.

Chị Tooko thở phào nhẹ nhõm rồi buông lỏng những ngón tay, vai rũ xuống. Tôi ngẩng đầu lên, trên trán chị Tooko cũng lấm tẩm rất nhiều mồ hôi.

- Em xin lỗi, tự dưng em không tài nào thở được...

- Em không sao chứ, trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự rồi.

- Ơ...

Đôi mắt đen láy trong suốt của chị ấy nhìn chăm chú vào mặt tôi với vẻ lo lắng.

- Hồi năm ngoái ấy, lúc chị đang kể chuyện của Miyazawa Kenji thì đột nhiên Konoha níu lấy ngực rồi gục xuống bàn. Lúc đó, Konoha chảy mồ hôi rất nhiều, thở cũng rất khó khăn nữa.

Đúng vậy...

Lúc mới lên cấp ba tôi từng có lần bị "nó" phát tác khi đang ở chung với chị Tooko, sau đó tôi được đưa đến phòng y tế.

Lúc ấy, bởi vì thường xuyên bị khó thở mỗi lần nhớ lại cảnh tượng Miu nhảy xuống, cho nên tôi cũng không hề liên tưởng chuyện này với Miyazawa Kenji. Nhưng mà ngẫm lại thì đúng là khi đó sau khi nghe thấy chuyện của Miyazawa Kenji, trạng thái của tôi bắt đầu xấu đi.

Rốt cuộc là vì sao?

Chuyện liên quan tới Miu, tới Akutagawa, tới Kotobuki quay mòng mòng trong đầu tôi, tôi lẩm bẫm với giọng nghẹn ngào.

- Nhưng... em phải biết về Miyazawa Kenji. Em phải biết được nguyện vọng của Campanella...

- Tại sao?

Chị Tooko hỏi một cách chân thành.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy, Konoha?

Bị chị ấy nhìn với ánh mắt lo lắng như vậy tôi bỗng cảm thấy không thể giấu chị ấy thêm được nữa.

Chính bản thân tôi cũng không biết đang có chuyện gì xảy ra, có quá nhiều điều tôi không biết, sự thật là tôi chỉ muốn chị Tooko lắng nghe tâm sự của mình mà thôi.

Lúc nào cũng vậy, cứ hễ đứng trước chị Tooko, tôi lại không thể giấu giếm sự yếu đuối của mình. Tôi đã quyết tâm phải trở nên mạnh mẽ hơn dù chỉ là một chút đi nữa, thế nhưng một lần rồi lại một lần, tôi lại dừng lại, lại rúc người trốn tránh.

Tiếng chuông thông báo vào học buổi chiều vang lên trên đầu chúng tôi.

Chị Tooko vẫn ngồi yên.

Thế nên, tôi cũng lê cơ thể mệt rã rời của mình ngồi xuống chiếc ghế xếp... sau đó, vẫn cúi đầu, với giọng ngắt quãng... tôi kể cho chị ấy nghe câu chuyện về người con gái là mối tình đầu của tôi...

Năm lớp 3, tôi thích một cô bạn chuyển trường tới lớp chúng tôi.

Mỗi ngày, chúng tôi đều chơi đùa cùng nhau.

Cô bạn kia lúc nào cũng viết ra những câu chuyện và đưa cho tôi xem.

Tôi thật sự rất thích những câu chuyện tràn ngập sắc màu đó.

Mong ước của cô bạn đó là trở thành một nhà văn.

Mùa đông năm lớp 8, cậu ấy nói với tôi giấc mộng của cậu ấy, rằng cậu ấy sẽ tham gia giải thưởng nhân vật mới của một tạp chí văn nghệ và trở thành tác giả trẻ tuổi nhất đoạt giải.

Nhưng người đoạt giải lại là tôi, thế rồi, vào mùa hè năm lớp 9, cô bạn ấy nhảy xuống từ tầng thượng trước mắt tôi...

Mỗi một câu nói lại như cào ra một khối thịt trong ngực tôi, cho dù cảm nhận được sự thống khổ đó, tôi vẫn tiếp tục nói.

Tôi gặp lại cô bạn đó ở bệnh viện.

Kotobuki và Akutagawa cũng biết cậu ấy.

Hai người nói với tôi cô bạn đó đang nói dối.

Cậu ấy đọc sách của tôi nhiều đến mức nó trở nên cũ kỹ, cậu ấy rất trân trọng nó. Tôi không tài nào hoài nghi cậu ấy được.

Khi tôi hỏi lý do tại sao lúc đó cậu ấy lại nhảy xuống, cậu ấy hỏi ngược lại tôi: "Theo cậu thì mong ước của Campanella là gì?".

Thật khổ sở, cứ như thế tôi sắp không thể thở được nữa.

Nếu như chị Tooko không ở bên cạnh tôi, có lẽ tôi đã đập đầu xuống sàn và gào lên khóc.

Nhưng đồng thời, khi thấy chị Tooko nghiêng tai lắng nghe câu chuyện của tôi với ánh mắt trong vắt, lòng tôi lại dịu lại, nước mắt như sắp trào ra.

Liệu chị Tooko có biết về tác giả Inoue MIU, người ra mắt công chúng vào năm 14 tuổi rồi biến mất khi chỉ vừa cho xuất bản một quyển sách bán

chạy?

Liệu chị ấy có nhận ra đó chính là tôi không?

Trong suốt khoảng thời gian tôi nói, chị Tooko không hề mở miệng lấy một lần.

Không hề kinh ngạc, không hề tỏ ý kiến gì, cũng chẳng lo lắng, chị ấy chỉ nhìn tôi, im lặng, nhưng cũng rất kiên cường, rồi lại lẩn chút bi thương.

Một lúc lâu sau, khi câu chuyện của tôi kết thúc, chị Tooko mới nói khẽ.

- Tên của cô bạn đó là... Miu, đúng không?

- ...!

Tôi nín thở.

Nhìn thấy ánh mắt của tôi như đang chất vấn tại sao chị ấy lại biết, chị Tooko nói một cách rụt rè.

- Lúc trước, khi Konoha không khỏe... em đã gọi tên cô bạn đó. Như thế này này, "Miu... mình xin lỗi... Miu...".

Tôi nghẹn lại, cảm xúc vỡ òa như sắp khiến lồng ngực vỡ tung. Chị Tooko vẫn còn nhớ những âm thanh rên rỉ trong cơn quẫn quại của tôi. Và chị ấy vẫn giữ nó trong lòng cho đến tận bây giờ mới hỏi.

- Vì Miu nên Konoha mới muốn biết được mong ước của Campanella đúng không?

Tôi gật đầu.

- Hai năm trước, em đã không thể hiểu được Miu đang nghĩ gì, thế nên lần này em không thể lại dẫm vào vết xe đổ đó được.

- Vậy em có manh mối nào không?

- Em không biết. Em chỉ nhớ hồi cấp một, bọn em từng cùng nhau đọc quyển sách tranh Đường sắt Ngân Hà tại nhà của em, sau đó bọn em còn vẽ ra một tấm bản đồ...

- Bản đồ?

- Bọn em tưởng tượng thị trấn mình đang sống là vũ trụ, sau đó dùng bút chì màu vẽ lên giấy nơi này là nhà ga nơi đoàn tàu Ngân Hà xuất phát, nơi này là trạm dừng chân... nơi này là ngôi sao có các sinh vật kì lạ sinh sống... đại loại vậy.

Chị Tooko khẽ đặt ngón trỏ lên môi.

Đó là thói quen của chị Tooko mỗi khi suy tư. Sau khi im lặng một lúc, hàng lông mi dài của chị ấy khẽ nhấc lên, rồi chị ấy nhìn tôi và nói.

- Theo chị nghĩ thì, có lẽ, nếu Miu là Campanella, vậy thì hẳn là bên trong Giovanni, hay nói cách khác là bên trong Konoha, đang nắm giữ câu trả lời cho câu hỏi ấy.

- Em ư...?

- Em còn giữ tấm bản đồ đã vẽ cùng Miu không?

- Chắc vẫn còn, để về em tìm thử xem sao.

Nghe vậy, chị Tooko cười tươi.

- Thế thì chúng ta cùng thử lần theo tấm bản đồ đó đi.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hiện tại, tôi đang cực~~~kì hối hận vì đã nói cho chị Tooko biết mọi chuyện.

- Sắp tới kì thi rồi đấy! Chị là thí sinh mà không có chút tự giác nào thế hả?!

Tuy nhiên, chị Tooko hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời than phiền của tôi và tiếp tục bước về phía trước.

- Rồi rồi, chị biết rồi~i. A, tiếp theo thử tới chỗ này đi. Hành tinh của người Inoturn bí ẩn. Oa, nghe có vẻ đáng sợ quá.

Vừa chỉ vào tấm bản đồ, chị ấy vừa nói một cách háo hức.

Hôm nay là thứ Bảy. Tôi đang bị chị Tooko lôi đi dạo vòng quanh những địa điểm kỉ niệm của tôi và Miu.

Thiệt tình, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ?!

Không, không đúng, mọi lỗi lầm đều là do tôi. Không phải tôi đã biết rõ từ đầu nếu mình nói chuyện này cho chị Tooko biết thì sẽ thành ra thế này sao? Cho dù chỉ còn một tuần nữa là đến kì thi, cho dù thi thử bị nhận điểm E thì chị Tooko vẫn là chị Tooko.

- Nè nè Konoha, sinh vật gọi là người Inoturn này trông như thế nào vậy?

- ...Chỉ là một con lợn rừng được nuôi trong công viên thôi ạ.

- Há?! Là vậy sao?

Chị Tooko mở to mắt vung vẩy hai bím tóc dài rồi quay đầu lại.

Hôm nay là ngày nghỉ vậy mà chị ấy vẫn mặc đồng phục, bên ngoài là một chiếc áo khoác dạ, trông thật đơn điệu hết chỗ nói. Nhưng theo lời chị ấy thì "Học sinh cho dù đang ở bên ngoài trường cũng phải tuân thủ nội quy". Cả lúc chúng tôi gặp nhau ở chỗ hẹn cũng thế, vừa nhìn thấy tôi mặc đồ bình thường, chị Tooko đã phồng má lên nói một cách bất mãn: "A, Konoha thành học sinh hư rồi". Bà chị này thỉnh thoảng lại rất nghiêm túc ở một số vấn đề khá là quái đản.

Thiệt tình, tôi thật sự hi vọng chị ấy dùng cái sự nghiêm túc này vào việc ôn thi và ngoan ngoãn ngồi ở nhà. Nếu vì chuyện này mà chị Tooko trượt đại học, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm với chị ấy sao?

"Tại Konoha mà chị trượt đại học Tokyo đấy. Bắt đền đi, mỗi ngày Konoha phải viết cho chị mười tờ truyện tam đề đến khi nào chị thi đậu mới thôi."

Chắc hẳn chị ấy sẽ nói như vậy... thật đáng sợ...

- Thế còn hành tinh thương nghiệp Sunflower này là gì vậy Konoha?

- À, là khu bán hoa hướng dương.

Hai mắt chị Tooko lại mở lớn, rồi chị ấy bật cười vui vẻ.

- Trí tưởng tượng của trẻ con tuyệt thật đấy! Toàn bộ thị trấn đều biến thành vũ trụ cả. Được rồi, như vậy thì chúng ta cứ đi dần từng nơi một thôi. Hôm nay chị và Konoha sẽ trở thành những lữ khách khám phá dải Ngân Hà với vô số vì sao!

- Này! Đừng kéo tay em!

Bị chị Tooko thúc giục, tôi bước vội theo những cơn gió mát lạnh của ngày đông nắng ráo, trong đầu hồi tưởng lại những kí ức ngày xưa.

... Konoha, đằng này! Nhanh lên nào!

Miu nắm tay tôi, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nói.

Mái tóc đuôi ngựa đung đưa, chiếc cặp sách màu đỏ lay động theo từng nhịp chân.

Ngày tôi nói chuyện với Miu lần đầu tiên, bầu trời cũng xanh thẫm thẫm như vậy, rèm cửa trắng phau của lớp học đung đưa dập dùi như sóng biển theo những con gió.

... Ồ? Chào buổi sáng, bạn Asakura. Hôm nay bạn tới lớp sớm nhỉ. Mà bạn đang nhìn gì thế?

"Bạn Asakura" vừa mới chuyển tới lớp tôi là một cô bé hơi khó gần.

Cặp mắt to tròn màu nâu sậm, bờ môi màu anh đào và cả trang phục của bạn ấy đều có sức hấp dẫn hơn hẳn những người bạn đồng trang lứa, tuy nhiên, lại chưa có một ai từng thấy bạn ấy nở nụ cười.

Cả trong ngày đầu chuyển đến, lúc bạn ấy đứng giới thiệu trên bục giảng cũng thế.

- Tôi tên là Asakura Miu.

Bạn ấy chỉ cúi đầu thờ ơ và nói cụt lủn như vậy.

- Asakura chảnh thật đấy, làm như giỏi lắm.

- Cậu ta cũng toàn nói dối nữa.

- Đúng rồi, những gì phát ra từ miệng của Asakura toàn là dối trá cả.

Thình thoảng tôi lại nghe thấy những lời đồn đại như vậy từ mấy bạn nữ trong lớp.

Một hôm nọ, vì phải tới thay nước cho bể cá vàng, tôi tới trường sớm hơn mọi ngày.

Khi vừa bước vào lớp, tôi thấy Asakura đang tựa tay vào má, mắt nhìn xa xăm ra ngoài.

Nét mặt của bạn ấy thật dịu dàng, hai mắt như đang tỏa sáng, bờ môi khẽ nhếch lên.

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy hình bóng lúc ẩn lúc hiện của Asakura đằng sau bức rèm cửa, hơi thở của tôi như bị ai đó lấy mất, cảnh tượng đó trông thật thần thánh, thật thanh khiết.

Asakura ngay lập tức phát hiện ra tôi, sau khi lườm tôi một cái, bạn ấy nhú mày với vẻ chán ghét rồi lại quay về phía cửa sổ, thấy vậy, tôi bạo gan cất tiếng hỏi.

- Asakura, bạn đang nhìn gì thế?

Đáp lại tôi là một vẻ mặt khó chịu và câu trả lời: "Có nòng nọc đang bơi trên trời".

- Sao cơ?! Ở đâu, ở đâu vậy? Nòng nọc ở chỗ nào?!

Kinh ngạc vì điều kì diệu này, tôi vội vàng nhào người ra cửa sổ từ bên cạnh Asakura.

- Bên trên nhà thi đấu, nó đang bơi theo hình zig-zag kia kìa.

- Đâu cơ? Mình chẳng thấy chỗ nào cả! Mà nòng nọc bé tí thế cơ mà, làm sao bạn thấy được?

- Nó là một con nòng nọc to như cá heo vậy đó. Kia kia, nó bơi ra đằng kia rồi. Nó đang rất vội, bởi vì vừa có một vụ án nghiêm trọng xảy ra.

- Vụ án gì vậy?!

- Có kẻ đang âm mưu làm lay chuyển trái đất, nòng nọc là thám tử điều tra vụ án đó.

- R-Rồi sao nữa? Sau đó thì sao? Nòng nọc có giải quyết được vụ án không?

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã quên mất chuyện thay nước cho bể cá vàng và tiếp tục hối thúc Asakura kể tiếp câu chuyện của mình.

Bạn Asakura mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc rồi nhìn chăm chăm vào tôi, nhưng chẳng mấy chốc, bằng giọng nói lưu loát, bạn ấy kể cho tôi nghe âm mưu của hải quỳ, thất bại của cá heo rồi những hoạt động của nòng nọc.

Đó là lúc mọi thứ bắt đầu.

Từ đó về sau, tôi thường xuyên tới trường sớm để nghe những câu chuyện của Asakura.

Như sở hữu phép màu, Asakura có thể điều khiển những con chữ một cách tự do thỏa thích và lần lượt cho ra đời những câu chuyện mới tinh. Không những vậy, bởi vì lúc nào bạn ấy cũng dừng kể chuyện ở những đoạn cao trào nhất, tôi lại không tài nào kìm nén được sự tò mò muốn được nghe tiếp. Thế rồi, chẳng biết từ khi nào, tôi và Asakura đã trở nên thân thiết, chúng tôi luôn đi cùng nhau, cho dù là giờ giải lao hay sau khi tan học.

- Mình không thích cậu gọi mình là bạn Asakura hay bạn Miu gì cả. Từ giờ cậu phải gọi mình là Miu. Mình cũng sẽ gọi cậu là Konoha.

- Nhưng mà như thế sẽ bị mọi người cười đấy.

- Cậu sợ à? Đúng là đồ nhát gan, được rồi, cậu không muốn gọi thì thôi.

- Không, mình sẽ gọi mà. Mình sẽ gọi cậu là Miu.

Lúc đó, chỉ có tôi là người duy nhất được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Miu. Có lúc cậu ấy làm nũng, có lúc lại đột nhiên nắm tay, có lúc lại bẹo má trêu đùa, tâm trí tôi hoàn toàn bị Miu làm cho say đắm.

Các bạn học không biết gì cả. Miu không hề nói dối. Đôi mắt của Miu có thể nhìn thấy rất nhiều câu chuyện mà người thường chúng tôi không thể thấy, và cậu ấy chỉ đang kể lại những câu chuyện đó như một lẽ đương nhiên mà thôi. Miu là một cô gái đặc biệt, cậu ấy được Thượng đế ban cho tài năng, thứ khiến cậu ấy khác biệt với chúng tôi.

Miu cho tôi xem rất nhiều báu vật của cậu ấy.

Đó là chiếc dao cạo râu chạy điện, lọ sơn móng tay nhỏ màu tím sậm, cái tua vít có tay nắm màu vàng, chiếc bút nhớ màu lam nhạt, hộp thức ăn cho mèo vẫn chưa khai nắp, ngoài ra còn có rất nhiều thứ đồ kì lạ khác.

Rồi Miu sẽ nâng niu từng đồ vật và kể cho tôi câu chuyện đằng sau chúng. Chiếc dao cạo râu trở thành đồ vật ma thuật thuộc sở hữu của một anh hùng trong truyền thuyết, còn chiếc bút nhớ màu lam nhạt thì là một món đồ cổ có lai lịch rất hoành tráng, nó đã qua tay rất nhiều người và chu du ba vòng quanh Trái đất.

Trí tưởng tượng của Miu tựa như những vần thơ chảy xuống từ bầu trời.

- Một ngày nào đó, mình cũng sẽ ngồi lên đoàn tàu ngân hà như Campanella và du hành tới tận cùng vũ trụ.

Khi Miu lơ đãng thì thầm nói như vậy, ánh mắt cậu ấy xa xăm như đang dõi theo một thứ không tồn tại trên mặt đất này, cứ như thể chỉ nháy mắt sau, cậu ấy sẽ mở tung cửa sổ và bay ra ngoài vũ trụ. Cảm thấy lo lắng không biết liệu Miu có đột nhiên biến mất hay không, tôi rụt rè hỏi.

- Mình có thể trở thành Giovanni và đi cùng cậu được không?

Miu quay lại nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch.

- Chỉ có Campanella là đi tới tận cùng vũ trụ thôi. Giovanni đã xuống tàu giữa chừng rồi.

Cảm giác khó chịu trong lồng ngực càng mãnh liệt hơn, tôi tiếp tục nói mà không hề suy nghĩ, giọng đã có chút nức nở.

- Mình không thích như vậy! Mình cũng sẽ cố gắng để đi theo Campanella. Thế nên cậu cho mình đi cùng với nhé?

Miu bật cười khúc khích rồi lấy ngón tay chọt chọt má tôi và nói khẽ bằng giọng dịu dàng.

- Vậy chúng ta cùng vẽ một tấm bản đồ nhé? Như vậy thì dù có đi lạc trong vũ trụ chúng ta vẫn sẽ có thể gặp lại nhau.

Hương xà bông phảng phất trong không khí, Miu dùng ánh mắt trong suốt của cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, trong ánh mắt đáng yêu đó lẫn vào chút tinh nghịch.

- Ừm! Chúng ta cùng vẽ đi! Tấm bản đồ chỉ thuộc về mình và Miu!

Thế là chúng tôi trải tấm giấy vẽ trắng phau lên thảm trải sàn xanh màu cỏ rồi lấy bút chì màu vẽ lên trên đó rất nhiều thứ.

Tấm bản đồ chỉ có một bản duy nhất trên đời về sau được kẹp vào trong quyển Đường sắt Ngân Hà bằng tranh rồi bị nhét vào nơi sâu nhất trong nhà kho.

Lúc mở lại tấm bản đồ đã ố vàng này, ngực tôi như bị đủ loại tình cảm dồn nén, khung cảnh xung quanh bắt đầu méo mó, tôi có cảm giác mình sắp trở lại quá khứ xa xăm.

Ngay bây giờ cũng vậy, khi đang bước đi cùng chị Tooko trên con phố mua sắm, tôi lại dường như nhìn thấy hình bóng của tôi và Miu thuở nào tại cửa hàng tạp hóa, hiệu sách, cửa hàng hoa hay con hẻm kia, điều này khiến lòng tôi quặn thắt lại.

Chị Tooko dừng lại trước tiệm thú kiểng.

- Đây là thiên đường thứ bảy Tajimarc nhỉ. Ồ, ra thế, là vì tên của cửa tiệm này là "Tajima". Giống hệt cách Miyazawa Kenji đổi tên Iwate thành "Ihatvo" hay Morioka thành "Moryo" trong câu chuyện về những vương quốc trên mây. A, nhìn kìa Konoha. Là chim ri. Đáng yêu quá đi!

Trong chiếc lồng chim treo trước cửa tiệm là hai chú chim con màu trắng, chúng đang nghiêng đầu nhìn chúng tôi.

Chị Tooko mắt lim dim nói.

- Ui, bộ lông của chúng trắng như tuyết ấy.

Chú chim kêu lên chích chích chích.

- Ngày xưa, hồi tiểu học em cũng từng nuôi một con chim ri.

- Ồ, vậy à?

- Dạ. Em đặt tên nó là Chiếp Chiếp, nó rất đáng yêu, khi đó em coi nó hết như một người bạn của mình vậy, thế nên khi nó chết em đã rất buồn...

Khi đó, thấy tôi khóc hu hu, Miu cố hết sức dỗ dành tôi, cậu ấy còn lấy chiếc khăn tay màu xanh da trời thơm mùi xà bông lau nước mắt cho tôi rồi kể cho tôi nghe câu chuyện về chú chim con bay vào vũ trụ.

Cả khi hai con cá vàng mà tôi chăm sóc ở trường chết cũng vậy. Miu đã cùng tôi đào mộ cho chúng và sáng tác ra một câu chuyện của cá vàng rồi kể cho tôi nghe.

Những câu chuyện bi thương đến muốn khóc qua lời kể của Miu bỗng trở nên dịu dàng và xinh đẹp.

Cứ như vậy, Miu kể cho tôi nghe rất nhiều câu chuyện.

Thình thoảng Miu lại nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch và hỏi.

... Konoha thích đi chơi với đám con trai hơn mình đúng không? Kìa, bạn của Konoha đang gọi kìa.

Sau đó cậu ấy sẽ ngoảnh đầu đi với vẻ hờn dỗi, những lúc như vậy tôi đều cảm thấy rất buồn.

Nhưng chỉ cần tôi nói "Mình xin lỗi... mình sẽ không đi chơi với mấy bạn ấy nữa, mình sẽ ở bên cạnh Miu", Miu sẽ ngay lập tức nở một nụ cười thật tươi và ôm lấy tay của tôi, rồi cậu ấy lại kể cho tôi nghe những câu chuyện. Được nghe Miu kể chuyện khiến tôi hạnh phúc vô cùng, tôi như bị tan chảy bởi nụ cười của Miu, giống hết một cây kem dưới ánh mặt trời.

Đối với tôi, có thể gặp gỡ Miu, có thể say mê Miu là một kì tích không gì sánh bằng, toàn bộ những câu chuyện Miu kể cho tôi, tôi đều xem chúng như báu vật. Mỗi ngày, nhìn Miu càng lúc càng trở nên xinh đẹp, ngực tôi lại đập rộn lên.

- A, thư viện kìa, nó chắc là "suối nguồn tri thức" nhỉ!

Đang đi dưới những hàng cây với ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chị Tooko bỗng reo lên.

Quả nhiên đối với chị Tooko mà nói thì chỉ cần nơi nào có sách là chị ấy sẽ nhảy chân sáo vui vẻ chạy tới ngay.

Tôi và Miu cũng từng rất nhiều lần đi trên con đường tung bay đầy lá khô mùa đông này.

Mà ngẫm lại thì... nơi đây cũng là lần đầu tiên tôi và Kotobuki gặp nhau.

"Bây giờ... cậu định đi gặp Asakura sao?", khi ánh mắt bi thương của Kotobuki hiện lên trong đầu tôi, một cơn đau nhói nơi lồng ngực xuất hiện và kéo tôi về lại hiện thực.

- Sao thế Konoha? Em thấy không khỏe à?

Thấy tôi đột nhiên dừng lại, chị Tooko hỏi với giọng lo lắng.

- Không có gì ạ!

Tôi lầm bầm bằng giọng khàn khàn và tiếp tục bước đi.

Vừa đi, tôi vừa cố gắng xua đuổi nét mặt buồn bã của Kotobuki đang ẩn hiện trong đầu.

Điều quan trọng bây giờ là phải biết được tâm sự của Miu.

Ngày hôm đó, khi nhảy xuống từ sân thượng, Miu đã nghĩ gì?

Mong ước của Miu rốt cuộc là gì?

Tôi phải tìm ra "sự thật" của Miu.

Nếu không tôi sẽ không thể đối mặt với Kotobuki được...

Lấy tay giữ lấy lồng ngực chốc chốc lại nhói lên, tôi nín thở tiến về nơi lưu giữ những hồi ức thân thương của tôi và Miu.

Thư viện hai tầng được bao quanh bởi những cái cây khô héo màu nâu sậm vẫn không khác gì ngày xưa.

Mùi hương của sách phảng phất lẫn mùi hương ở thư viện trường cùng phòng sinh hoạt câu lạc bộ, nhưng rồi lại mang theo chút khác biệt rất nhỏ, lạnh lẽo thoáng qua mũi tôi.

Có lẽ là vì thứ Bảy nên ở đây khá đông người, tôi có thể nghe thấy tiếng trẻ con vọng ra từ bên trong. Những cái bàn ở góc tự đọc cũng đã bị lấp đầy.

Những kí ức ngày xưa ùa về lấp đầy trái tim tôi. Trước kia Miu đều ngồi ở đó, mở ra chiếc cặp tài liệu trong suốt màu xanh da trời với họa tiết cánh chim màu trắng và sáng tác những câu chuyện. Còn tôi thì ngồi bên cạnh làm bài tập, thỉnh thoảng lén đưa mắt sang bên cạnh nhìn trộm Miu mà lòng cảm thấy hạnh phúc, mùi xà bông tỏa ra từ cái cổ nhỏ nhắn của cậu ấy khiến tim tôi đập rộn cả lên.

Thỉnh thoảng Miu sẽ lấy đầu bút chì chọc vào mu bàn tay tôi rồi nháy mắt với vẻ tinh nghịch.

Có lúc cậu ấy sẽ đưa bờ môi tới sát tai tôi và thì thầm vào đó.

Nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như ánh mặt trời.

... Tương lai mình sẽ trở thành một tác giả.

... Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó mình cũng sẽ rất vui.

... Konoha là người rất đặc biệt với mình, thế nên mình sẽ chỉ nói ước mơ này cho một mình Konoha biết thôi.

Những ảo ảnh kí ức ngọt ngào lần lượt hiện lên, tôi đi về phía một góc giá sách nơi xếp những quyển toàn tập văn học của các tác giả Nhật Bản và dừng lại ở đó.

Nơi này đặt tuyển tập tác phẩm của Miyazawa Kenji.

Nhìn vào tiêu đề, trong đầu tôi lại hiện lên ý nghĩ rất cuộc mong ước của Campanella là gì.

Campanella, người bạn thân thiết đã cùng Giovanni thực hiện cuộc hành trình trên đoàn tàu Ngân Hà.

So với Giovanni cô độc phải đi làm thêm để có tiền chữa bệnh cho mẹ, Campanella dường như sở hữu mọi thứ: ngoại hình mạnh mẽ, đầu óc thông minh, ngoài ra cậu cũng rất nổi tiếng.

Nhưng nếu đã sở hữu mọi thứ, vậy thì rất cuộc Campanella đang mong muốn điều gì chứ?

Đột nhiên, tôi nhớ ra mình cũng từng cầm lấy tuyển tập tác phẩm của Miyazawa Kenji ở cùng chỗ này.

... Oa, không ngờ Miyazawa Kenji lại có nhiều sách đến vậy.

Đó là ba năm trước. Khi tôi và Miu còn học lớp 8.

... Có cả Đường sắt Ngân Hà này, mình mới chỉ đọc sách tranh của nó, hay là mượn về đọc nhỉ.

Vừa nghe tôi nói vậy, Miu bỗng nói với giọng lạnh nhạt, trông cậu ấy có vẻ khó chịu.

... Học cấp hai rồi mà còn xem Miyazawa Kenji, Konoha đúng là đồ trẻ con. Truyện cổ tích chỉ dành cho đám lớp 1 đọc thôi.

Tôi vội cất quyển sách trong tay lên giá sách.

Lý do mỗi lần nghe kể về chuyện của Miyazawa Kenji tôi lại bị khó thở là vì ánh mắt khó chịu lúc đó của Miu vẫn còn hằn sâu trong tâm thức tôi sao?

Tôi thử vươn tay ra chạm vào quyển sách, ngay lập tức ngực tôi thắt lại như bị ai đó bóp chặt, mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ.

Tôi lặp lại nhiều lần động tác vươn tay ra rồi lại rút về, mỗi lần như vậy trong đầu tôi lại hiện lên ánh mắt trách móc của Miu, thế nên đến cuối cùng tôi vẫn không thể cầm lấy quyển sách đó.

Quần áo tóc tai ướt đẫm mồ hôi và dính bết vào nhau khiến toàn thân tôi run lên vì lạnh.

Tôi hít thở theo quãng ngắn và cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Sau đó, vẫn cúi đầu, tôi hỏi chị Tooko.

- Chị có nghĩ sách của Miyazawa Kenji chỉ dành cho trẻ con không...?

Không có tiếng trả lời.

Tôi nghiêng đầu sang bên cạnh, bóng dáng của bà chị đáng lẽ nên đứng ở đó đã biến mất.

Hửm, chị ấy đâu rồi? Khi thử quay người nhìn ra phía sau, tôi nhìn thấy chị Tooko đang đứng quay lưng về phía tôi, tay lật sách lia lịa.

- Chị Tooko...

- ...

- Này...

- ...

Chẳng lẽ chị ấy đã biết được bí mật của Campanella rồi sao?!

Tôi vươn người qua vai chị ấy nhìn vào tựa đề được in trên những trang sách.

- Chuyện nàng Shunkin?

Tôi nhớ quyển này đâu phải của Miyazawa Kenji nhỉ? Hình như nó là tác phẩm của Tanizaki Junichirou mà?

Khi tôi thử cúi đầu thấp hơn chút nữa, đến mức mặt tôi gần như chạm vào má của chị Tooko, chị ấy mới giật mình quay đầu lại.

Nhìn thấy tôi đang đứng sát bên cạnh như vậy, hai má chị Tooko đỏ bừng cả lên, rồi chị ấy bối rối thanh minh.

- Úi... K-Konoha đây à. C-Chị xin lỗi. Vừa nhìn thấy toàn tập Tanizaki Junichirou một cái là tay chị đã tự động vươn ra cầm lấy nó rồi... sau đó chị không tài nào bắt bản thân ngừng đọc được. Không phải tại chị quên mất chuyện của Konoha hay gì đâu, thật đấy~

... Có vẻ như bà chị này đã bị mê hoặc bởi một quyển sách khác.

- Đ-Đừng nhìn chị với ánh mắt như vậy mà. Tại sách của Tanizaki có một ma lực khiến người đọc không thể cưỡng lại chứ bộ. Và quyển Chuyện nàng Shunkin này lại càng là tuyệt tác truyện ngắn cho thấy sức hấp dẫn của Tanizaki. Nó giống như những miếng sashimi cá nóc xinh đẹp đầy gợi cảm trơn tuột trên đầu lưỡi.

Shunkin là một cô gái xinh đẹp nhưng đáng tiếc lại bị mù từ nhỏ, Sasuke là người hầu của nàng. Sasuke yêu Shunkin, người vừa là chủ nhân,

vừa là thầy dạy tam huyền cầm của mình, tình yêu đó gần như trở thành sự sùng bái. Khi khuôn mặt xinh đẹp của Shunkin bị thương, để giữ mãi trong tim vẻ đẹp của Shunkin, Sasuke đã lấy kim tự đâm mù mắt mình.

Câu chuyện này chỉ cần ăn vào miệng là sẽ trôi tuột xuống cổ họng, hương vị tươi mới đột nhiên ập tới sẽ khiến ngực ta run lên vì khoái cảm. Một khi đã được nếm mùi vị bị cấm này, mọi giác quan sẽ bị tê dại, ta chẳng thể nghĩ tới chuyện gì khác nữa, tất cả những gì còn lại chỉ là cảm giác như say như mê trong thứ mùi vị tuyệt vời đó.

Đúng thế, đây tuyệt đối không phải là vì chị quên mất chuyện của Konoha, chị chỉ là bị trúng độc cá nóc mà thôi, muốn trách thì phải trách Tanizaki ấy.

- ...Chị không cần kiểm soát nhiều như vậy em cũng hiểu được mà.

Tôi nói một cách mệt mỏi, nhưng chị Tooko lại túm chặt lấy ống tay áo khoác của tôi, với hai má đỏ bừng chị ấy ngược lên và nói.

- Nhưng mà... Konoha ơi... Đọc Tanizaki xong bụng chị đói meo rồi.

Âm thanh ùng ục vang lên từ cái bụng của cô gái văn chương.

Ba mươi phút sau...

Dưới bóng râm của hàng cây đằng sau thư viện, chị Tooko đang đánh chén một cách hào hứng "bữa cơm" mà tôi vừa viết ra trên sổ ghi chú.

- Ngon quá, ngon quá đi, Konoha ơi. Cuộc hành trình mạo hiểm ngày hè của hai cậu bạn thân thiết. Hệt như hương vị nóng hổi của món burger kẹp đầy gà nướng và khoai tây nghiền, ngay cả bột bánh cũng rất xốp.

Những đầu ngón tay của chị ấy xé ra từng mẫu giấy trong quyển sổ ghi chú sau đó đưa chúng vào miệng nhai nhóp nhép rồi nuốt xuống, nụ

cười hiện khắp mặt.

- ...Tiếc là nó không được như món sashimi cá nóc nhỉ.

Tôi thì đang uống một lon trà sữa nóng vừa mua tại máy bán hàng tự động trong thư viện.

Mặc dù lúc này có nói hôm nay trời đẹp, nhưng dù sao thì bây giờ cũng đang là tháng Một, vào chính giữa mùa đông, thế nên tôi thật sự không biết phải nói thế nào về cái việc chúng tôi lén lút núp ở chỗ này ăn cơm.

- Oa, ngon thật đấy~. Cảm ơn em vì bữa ăn nha, Konoha~. Ý, chị xin lỗi, có mỗi mình chị được ăn à. Em chắc đói lắm rồi phải không Konoha?

Chị Tooko nói với vẻ có lỗi.

- Không sao đâu ạ. Dù sao em cũng không muốn ăn.

Nghe tôi trả lời, nét mặt chị Tooko trở nên đượm buồn, nhưng ngay lập tức chị ấy lại vui vẻ nói.

- Như vậy không tốt cho sức khỏe đâu, phải ăn cơm đảng hoàng em mới khỏe lên được chứ. Được rồi! Chị sẽ bao em một châu bánh burger thay cho lời cảm ơn bữa ăn vừa rồi! Nào, chúng ta đi thôi!

Chị Tooko dùng hai tay nắm lấy tay tôi và kéo tôi đi về phía một tiệm thức ăn nhanh gần đó.

- E hèm, nào em chọn đi, thích ăn gì cũng được hết.

Không thể làm trái lời bà chị đang ưỡn bộ ngực lép kẹp lên tận trời này, tôi đành chọn một phần burger cá.

Chị Tooko cũng gọi một phần bánh muffin chuối và hồng trà.

- Em cũng phải ăn mớ đó luôn hả?

Chúng tôi đang ngồi bên cạnh cửa sổ, nghe tôi hỏi vậy, chị Tooko lắc đầu phủ nhận rồi khẽ cười.

- Mặc dù chị ăn đồ ăn bình thường sẽ không nếm được hương vị... nhưng chị vẫn thích thỉnh thoảng ra ngoài ăn cơm cùng ai đó như thế này.

Ngực tôi nhói lên khi nghe những lời đó.

Chị Tooko sống bằng việc ăn những câu chuyện ghi trên giấy, cho dù ăn cùng những món ăn mà chúng tôi ăn, chị ấy cũng không thể nếm được hương vị của chúng. Thế nên giờ nghỉ trưa chị ấy mới toàn trốn đi ngồi ăn sách một mình.

Mặc dù vậy, mỗi khi nhìn bộ dạng chị ấy xé từng mẩu sách và chăm chú nhấm nháp chúng, tôi đều thầm nghĩ trông chị ấy thật hạnh phúc.

- Ngon quá!

Chị Tooko cắn một miếng bánh muffin chuối rồi khẽ nói như vậy.

- Chẳng phải chị không nếm được vị của nó sao?

- Ừ. Nhưng chị có thể... "tưởng tượng".

Chị ấy lại cắn thêm một miếng nữa rồi nói tiếp trong khi vẫn nở nụ cười.

- Chắc hẳn... nó sẽ có vị giống như Chú thỏ Peter của Beatrix Potter...

Tôi im lặng ăn phần burger cá của mình.

Chị Tooko cũng tiếp tục ăn cái bánh muffin chuối một cách ngon lành.

- Konoha này. Mặc dù lúc này ở thư viện Konoha có nói như vậy nhưng chị thì lại cho rằng chuyện cổ tích không chỉ dành cho mỗi trẻ con đâu

Lúc đó không phải chị ấy đang chìm đắm trong cuộc du hành vào thế giới của Tanizaki sao? Té ra vẫn còn nhớ nghe chuyện của tôi à?

- Sau khi chúng ta trưởng thành và đọc lại những câu chuyện cổ tích, ta sẽ nếm được hương vị khác hẳn hồi còn bé. Những thứ vốn dĩ thật ngọt ngào ngày xưa khi ta lớn lên bỗng trở nên đắng chát.

Những bài thơ hay truyện cổ tích của Kenji lại càng như vậy, nếu chỉ đọc một lần sẽ có rất nhiều chỗ ta cảm thấy khó hiểu, cảm thấy có thể diễn giải theo nhiều cách khác nhau. Mà như vậy thì một người trưởng thành đọc chúng có lẽ sẽ dễ tìm thấy sự thú vị trong đó hơn.

Những thứ vốn dĩ thật ngọt ngào ngày xưa khi ta lớn lên bỗng trở nên đắng chát... Khi nghe những lời này, tôi bỗng cảm giác có một bàn tay lạnh như băng đang vuốt ve cái cổ của mình.

Ánh mắt lạnh lùng của Miu lại hiện lên trong đầu tôi.

Ngay sau khi tôi nói cho cậu ấy biết tôi chính là Inoue MIU, Miu cũng nhìn tôi với ánh mắt sắc nhọn đó.

Không, có lẽ, từ rất lâu về trước...

Phải chăng Miu cũng đã nhìn tôi bằng ánh mắt tràn ngập oán hận đó rồi?

Đúng vậy, từ rất lâu về trước...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi lại cảm thấy khó thở.

Tôi rút ra quyển sổ tay mà lúc này đã dùng để viết điểm tâm cho chị Tooko, trên đó có vẽ hình một con chim tròn quay. Mặt của nó trông như mặt mèo, đầu mọc ra thứ gì đó vừa trông như mỏ vừa trông như sừng, cái lưỡi dài thè ra. Đây là hình vẽ trên tấm thiệp mừng năm mới gửi tới cho tôi bởi một người không ghi tên.

- Chị Tooko, chị biết đây là cái gì không?

Tôi đặt quyển sổ lên bàn để chị Tooko có thể nhìn thấy nó.

- Nó lẫn trong số những tấm thiệp mừng năm mới gửi cho em. Trên đó không ghi tên, nhưng em đang nghĩ liệu có phải Miu là người đã gửi nó tới không...

- Cái này trông như những nét vẽ nguệch ngoạc của Miyazawa Kenji vậy.

Chị Tooko nhú mày khẽ nói.

- Kenji thường xuyên vẽ bậy lên những khoảng trống trong bản thảo của mình. Như là con mèo, hòn đá, cái cây chẳng hạn, rất nhiều thứ. Cái này trông khá giống một hình vẽ trong một góc của bản thảo Bài ca thiếu niên bại trận của Kenji.

- Bài thơ đó như thế nào ạ?

- Nó là một bài thơ nói về khung cảnh bình minh trên bờ biển. Bài thơ này được viết dựa trên Niềm ghen ghét dành cho bình minh mà Kenji sáng tác trong một chuyến du hành tới Sanriku, nó được in trong tập thứ hai của tuyển tập Mùa xuân và địa ngục. Kenji đã sửa đổi bản thảo Niềm ghen ghét dành cho bình minh rất nhiều lần, từ một tác phẩm viết theo lối ngôn ngữ nói, ông đã biến nó thành Bài ca thiếu niên bại trận mang phong cách văn học. Về sau bài thơ này được hiệu đính lại và nằm trong tập Những bản thảo thơ văn chưa hoàn thành.

Thoạt nhìn, có lẽ tiêu đề Thiếu niên bại trận sẽ khiến nhiều người giật mình, nhưng thực ra trong bài thơ này lại không hề đề cập tới nỗi đau hay sự tuyệt vọng cùng cực nào cả, nó chỉ là những áng thơ xinh đẹp sâu lắng. Mang theo cảm giác buồn man mác khi nhìn những vì sao lần lượt biến mất trên bầu trời đang dần sáng... Cũng có người từng nhận định đây là một bài thơ thất tình.

- Thất tình...?

Chị Tooko khẽ ngâm lên phần đầu của bài thơ.

"Trời bình minh ngập tràn ánh sáng

Mang một màu ngọc bích thanh lệ

Vì sao kia trông tựa như nàng

Dần tan biến nhuộm buồn lòng ta"

Tại sao Miyazawa lại đặt tiêu đề của bài thơ này là Bài ca thiếu niên bại trận?

Đây là bài ca mà người thiếu niên thua trận đã hát lên khi nhìn thấy cảnh bình minh sao?

Thiếu niên đã thua cái gì?

Trong tình yêu sao? Hay là một thứ gì khác?

Hình vẽ con chim xấu xí đó và hình vẽ trong một góc bản thảo của Kenji chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi sao?

Nếu người gửi tấm thiệp đó là Miu, tại sao cậu ấy lại làm như vậy...?

- Chị Tooko... chị nhìn ra hình vẽ này là vẽ cái gì không?

- Có lẽ là một con chim?

- Nhưng mà không phải mặt của nó trông rất giống mèo sao?

- Ừm, em nói cũng đúng.

- Nó còn lè lưỡi ra nữa.

- Đúng vậy...

Kenji đang định lè lưỡi với cái gì?

Thiếu niên bại trận chính là bản thân Kenji sao? Chẳng lẽ Miu cũng cảm thấy mình đã thua cái gì sao?

- Đúng rồi, ở đoạn cuối của Niềm ghen ghét dành cho bình minh cũng từng nhắc tới loài chim.

Chị Tooko lại khẽ ngậm nga.

"... Đầu đội tuyết tôi khẽ run rẩy

Mũi Hyaku đang sáng tỏ

Biển xanh kia mang theo vụn cơn gió...

Như loài chim sắp tuyệt diệt

Những vì sao dần dần tan biến"

Như loài chim sắp tuyệt diệt?

Ngực tôi thắt lại, cụm từ vừa rồi không ngừng nhảy nhót trong đầu tôi.

- Dù vậy, trong Bài ca thiếu niên bại trận thì phần so sánh loài chim đã biến mất... quả thật những tác phẩm của Kenji đọc rất khó hiểu. Ngôn từ

trừu tượng, đầy bí ẩn, cho dù hiểu theo ý nghĩa nào cũng có thể chấp nhận được... Nhưng dù sao thì đây cũng là điểm hấp dẫn của văn học Kenji.

Chị Tooko mỉm cười và nhấp một ngụm hồng trà đã nguội lạnh, trông chị ấy như đang rất hưởng thụ.

Tôi cũng dọn dẹp phần burger cá cùng salad ngô và tách trà ô long của mình.

- Kế tiếp em định thế nào?

- Em muốn đến trường cấp hai xem thử.

Khi tôi khó khăn nói ra những lời này, chị Tooko hơi giật mình.

Tôi đã không tham gia buổi lễ tốt nghiệp cấp hai.

Sau khi Miu nhảy lầu, chúng khó thở thường xuyên phát tác khiến tôi nhiều lần được đưa xuống phòng y tế, cuối cùng, tôi không tới trường nữa và thu mình trốn vào trong phòng.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình lại bước qua cánh cổng này.

Sân trường rộng rãi vang lên tiếng luyện tập của câu lạc bộ Bóng đá và câu lạc bộ Bóng chày.

Đôi chân hướng về phía dãy nhà học đã bắt đầu run rẩy, mỗi một bước đều khiến ngực tôi thắt lại, cổ họng đau đớn, cơ thể vì vội vàng quá mức đã căng cứng cả lại.

- Konoha... em không sao chứ?

Bên cạnh tôi, chị Tooko hỏi với giọng lo lắng. Nhưng tôi ngay cả chút sức lực để trả lời chị ấy cũng không còn nữa rồi. Mồ hôi lã từng giọt trên

trán, khi tôi cố ngẩng đầu lên, đập vào mắt tôi là lá cờ bay phấp phới trên nóc khu nhà học, nó khiến tôi liên tưởng tới làn váy dập dìu của Miu.

Và thế là một cơn đau như thể hộp sọ bị ép nát ập vào đầu tôi, tất cả những gì còn lại trong tâm trí tôi chỉ là ánh sáng trắng xóa, tôi khuyu người gục xuống ngay trước cửa vào.

- Konoha!

- ...

Tôi cố đứng dậy nhưng hai chân lại nặng trĩch như đeo chì, tôi không tài nào cử động được. Khung cảnh tôi chứng kiến vào ngày hôm đó xẹt qua trong đầu như những tia chớp.

Trên sân thượng, dưới bầu trời trong xanh đến đáng sợ, hết như bầu trời trên bìa cuốn tiểu thuyết của Inoue MIU, tôi đứng sững sờ.

Gió lay động mang theo hương cỏ ngọt ngào. Làn váy dập dìu, đuôi tóc dập dìu. Ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ, Miu đứng trước song sắt.

Không được, nguy hiểm lắm. Đừng mà! Quay lại đây đi, Miu!

Rõ ràng rất muốn lao tới, nhưng hai chân lại không thể cử động. Cổ họng đau đớn như muốn nứt toác chẳng tài nào phát ra nổi một âm thanh.

Miu cười buồn.

Rồi nói ra những lời đó!

"Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu."

Cơ thể Miu khẽ nghiêng ra sau trước sự chứng kiến của tôi.

Sau đó, như một chú chim đã đánh mất đôi cánh, cậu ấy rơi xuống.

Miu! Miu! Miu!

- Konoha!

Giọng chị Tooko dần rời xa.

Thế giới vỡ vụn, máu tuôn ra xối xả từ trái tim bị đâm chém ngang dọc, trong đầu tôi, những câu nói cuối cùng của Miu lặp đi lặp lại như âm thanh phát ra từ một chiếc đĩa nhạc bị hỏng.

Sẽ không hiểu được đâu.

Konoha sẽ không hiểu được đâu.

Ôi, thật đáng thương. Thật đáng thương làm sao.

Cậu đã rất thích con chim nhỏ màu trắng đó có phải không? Mỗi ngày cậu đều cho nó uống nước sạch, cho nó ăn mồi ngon, hôn lên mỏ của nó. Nó thật đáng yêu, vậy mà...

Thật đáng thương. Con chim đó bây giờ đã không còn cử động nữa, máu đang rỉ ra từ cổ họng nó.

Ngay cả cặp cá vàng cũng ngửa bụng nổi lênh bênh trong bể rồi.

Cậu đào hố dưới gốc cây anh đào định chôn cá vàng nằm bên cạnh nhau, nhưng cái hố lại quá nhỏ, thế là cậu chỉ đành mếu máo đặt chúng chồng lên nhau.

Tay cậu đen kịt bẩn thỉu, đất cát len vào giữa những móng tay. Cậu dùng đôi tay đó lau những giọt nước mắt lăn dài trên má, khiến má cậu lấm lem bùn và trầy xước.

Ôi, thật đáng thương.

Nhưng tất cả đều là vì cậu đã không trông nom chúng cẩn thận.

Chim con cũng thế, cá vàng cũng thế, chúng đều chẳng khác nào bị cậu giết chết, cậu hiểu điều đó chứ?

Tất cả những gì quý giá nhất đối với cậu đang dần dần biến mất.

Thật đáng thương.

Thật đáng thương làm sao.

Tiếp theo, liệu cậu sẽ mất đi cái gì đây?

Ghi chú

Câm đi, B! Ta không cần ý kiến của người!

Đừng ra chỉ thị cho ta! Cút ngay!

Khi tôi tỉnh lại, một trần nhà xa lạ làm từ gỗ hiện lên trước mắt tôi.

Đây là đâu?

Cánh cửa kéo lạ lẫm, thảm tatami, tấm rèm màu tím nhạt... rất nhiều những giá sách xếp thành hàng.

Ở chính giữa phòng trải một tấm thảm lông, bên trên tấm thảm lại trải một cái chăn. Tôi đã nằm ngủ trên cái chăn đó.

Có ai đó đang nắm lấy tay tôi.

Chủ nhân của bàn tay đó là chị Tooko. Vẫn mặc đồng phục, chị ấy cúi xuống nhìn tôi một cách lo lắng, khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, chị Tooko dịu dàng nở nụ cười.

- Tốt quá, em tỉnh lại rồi.

- Em vừa ngất xỉu ạ?

Cổ họng tôi khô khốc, âm thanh phát ra cũng khàn khàn.

Những ngón tay của chị Tooko dịu dàng vuốt ve bàn tay phải của tôi đang thò ra từ trong chăn.

- Ừ. Mấy em trong câu lạc bộ bóng đá đã giúp chị dìu em ra xe taxi. Chị cũng thử mượn điện thoại của Konoha gọi về nhà nhưng lại chẳng có ai bắt máy cả, thế nên chị tạm thời đưa em về phòng chị.

Ra vậy... nơi này là phòng của chị Tooko sao.

Trong phòng gọn gàng ngăn nắp ngoài sự tưởng tượng của tôi, chẳng có lấy một chồng sách hỗn tạp như ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ. Tất cả những giá sách và quyển sách đều được xếp chỉnh tề theo hàng.

- Để chị đi lấy đồ uống cho em nhé.

Nói xong, chị Tooko buông lỏng những ngón tay đang nắm lấy tay tôi rồi đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Đầu óc tôi vẫn còn có chút mờ mịt, tôi chẳng thể nào suy nghĩ chuyện gì cho ra hồn được. Cổ họng thì đang bị một cơn khát hành hạ mãnh liệt...

Tôi thần thờ đưa mắt nhìn lên những giá sách trong phòng, ở đó có Ougai, Souseki, Heinlein, Anderson, tuyển tập thơ Byron, còn có cả những quyển sách tranh tiếng nước ngoài. Chúng loại rất hỗn tạp, hơn nữa quyển nào trông cũng rất cũ, thoạt nhìn như đã được đọc rất nhiều lần ngay cả bìa cũng phai màu...

Đúng lúc này, cửa lại bị đẩy ra, Ryuuto bước vào, trên người no mặc một cái áo sơmi trông rất tùy tiện.

- Ồ, anh Konoha tỉnh rồi à.

Sau khi thuận miệng nói như vậy, nó khoanh chân ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Lúc này nhìn chị Tooko mờ hôi mờ kê nhể nhại mang theo anh Konoha về nhà mà em giật hết cả mình đấy. Còn thắc mắc chị ấy rốt cuộc đang âm mưu gì.

- Xin lỗi, anh tự dưng trúng gió.

Tôi ngồi dậy, hai má nóng lên. Ryuuto chỉ cười cười ra dáng người lớn.

- Không sao cả, anh đừng bận tâm. Dù sao thì trông anh có vẻ như cũng đang gặp nhiều rắc rối. À, em nghe nói chị Kotobuki nhập viện rồi hả?

Nó nghe được chuyện này từ chị Tooko sao? Mặc dù giọng điệu rất hời hợt, nhưng ánh mắt mà Ryuuto nhìn tôi lại rất kiên định, như thể nó đang muốn nhìn thấu điều gì đó trong tim tôi, dạ dày tôi khẽ thắt lại trước ý nghĩ này.

- Em có người quen ở bệnh viện đó, nghe nói chị Kotobuki bị ngã từ trên cầu thang bệnh viện xuống thì phải. Chị ấy bất cẩn nhỉ?

- Cầu thang bệnh viện?!

Tôi vô thức la lên, thấy thế Ryuuto tỏ vẻ giật mình hỏi lại.

- Ồ? Anh không biết chuyện này à? Chị Kotobuki không nói cho anh Konoha biết sao?

- Anh chỉ nghe cậu ấy nói là bị té từ cầu thang xuống.

Tại sao lại là cầu thang bệnh viện chứ... Chẳng lẽ giữa cậu ấy và Miu đã xảy ra chuyện gì sao, lẽ nào Miu lại...

Vừa cảm nhận cơn đau như xuyên thấu lồng ngực, tôi vội vàng xua đuổi khỏi đầu cảnh tượng đang hiện lên.

Tôi nghĩ gì vậy chứ? Làm sao Miu có thể đẩy Kotobuki xuống được!

Nhưng... nếu cậu ấy đã trượt chân trong lúc hai người đang tranh chấp...

Cổ và trán vừa khô mồ hôi giờ lại bắt đầu ướt đẫm.

Ryuuto nhìn chăm chú vào mặt tôi và nói với giọng vui vẻ.

- Ái chà, chị Kotobuki lại đang giấu bạn trai chuyện gì sao. Chà, mà thực ra con gái thì ai cũng vậy cả thôi. Có bạn trai rồi nhưng vẫn tìm một gã trai khác thổ lộ tâm sự... sau đó làm chuyện này chuyện nọ với gã đó... A, nhưng hôm nay anh Konoha cũng giấu chị Kotobuki đi hẹn hò với chị Tooko mà nhỉ.

Ngực tôi lại nhói lên khi nghe thấy những lời đó.

Trong lúc tôi đang cố tìm ra một câu trả lời để đáp lại, Ryuuto đột nhiên phá lên cười ha hả.

- Thôi nào thôi nào, anh làm gì mà trông nghiêm trọng thế. Đùa thôi, em chỉ đang đùa thôi mà, cho em xin lỗi nếu có lỡ lời đụng chạm chuyện gì nhé.

Vừa cười, Ryuuto vừa cúi thấp đầu xuống, rồi nó nói với vẻ mặt tinh nghịch như trẻ con.

- Đúng rồi, dạo gần đây em vừa gặp một cô gái rất hợp khẩu vị. Thật sự là siêu hợp luôn ấy. Thế là em thử tiếp cận cô gái đó, nhưng cô ấy lại có vẻ rất đề phòng em, không chịu mở lòng ra đón nhận em. Anh Konoha, anh có lời khuyên nào để cô ấy xiêu lòng không?

Tôi trả lời với giọng u ám.

- Mấy chuyện đó làm sao anh biết được chứ?

- Hừm, vậy à, em cứ nghĩ anh Konoha lẽ ra phải biết rất rõ mới đúng chứ...

- Hả?

Tôi vừa kinh ngạc hỏi lại thì chị Tooko đã bước vào phòng, mang theo cái khay bên trên đặt một ly thủy tinh.

- Này Ryuuto, em lại nói chuyện gái gú đây hả? Konoha đang mệt, không rảnh mà bàn chuyện tán gái với em đâu!

Nói rồi, chị ấy lấy một tay cốc vào đầu Ryuuto.

- Ui da! Làm gì có đâu, chị Tooko. Em chỉ đang nhờ anh Konoha tư vấn tình yêu thôi mà.

- Chuyện đó thì em cứ hỏi chị đây là được, chị là "cô gái văn chương" đã đọc hết mọi tiểu thuyết tình yêu kim cổ đông tây đây.

"A, cái này! Đúng rồi, em có việc phải ra ngoài!", Ryuuto vội vàng đứng dậy và nói, "Vậy thôi, anh Konoha cứ từ từ nghỉ ngơi nhé".

Sau khi phất phất tay, nó đi ra ngoài.

- Thiệt là, nó lại định đi chơi tới khuya mới về cho xem.

Phòng má lên nói với vẻ bất mãn như vậy xong, chị Tooko quay về phía tôi nở nụ cười.

- Của em đây, Konoha.

Rồi chị ấy đưa chiếc cốc thủy tinh cho tôi.

- Cảm ơn chị.

Tôi dùng hai tay đỡ lấy chiếc cốc thủy tinh mát rượi. Bên trong là nước ép hoa quả, trộn thêm mật ong và vài lát táo, còn cả một vài cục đá lạnh đập vụn nữa. Uống cốc nước đó vào, cổ họng khô nứt của tôi nhanh chóng trở nên khoan khoái dễ chịu.

Uống xong ly nước, cả cơ thể và tinh thần của tôi liền cảm thấy khỏe khoắn trở lại.

- Cảm ơn chị, ngon lắm ạ.

"Vậy thì tốt quá", chị Tooko mỉm cười dịu dàng.

- Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?

- Mới sáu giờ chiều thôi.

- Em phải về rồi.

- Em không sao chứ? Lỡ trên đường về lại cảm thấy không khỏe thì sao?

Chị ấy ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, lông mày rũ xuống.

- Không sao đâu ạ.

- Vậy à...

Tôi không thể ở lâu trong phòng của một người sắp đi thi như chị Tooko được. Thế nên tôi đứng dậy và đi tới chỗ giá treo nơi chị Tooko đã móc áo khoác của tôi ở đó.

Khi tôi vừa định cầm lấy áo khoác, chị Tooko nói "Em quay người lại đi" rồi giúp tôi mặc áo khoác vào một cách chính tề. Vừa làm, chị ấy vừa

khẽ nói một cách từ tốn.

- Konoha này... em đừng gắng sức quá. Mỗi khi cảm thấy khó chịu, dừng lại nghỉ ngơi cũng là một điều rất quan trọng đấy.

- Dạ.

Cổ họng vừa được thấm ướt lại bắt đầu nóng lên, ngực cũng đau ê ẩm.

Cuối cùng thì tôi vẫn khiến chị ấy lo lắng...

Chị Tooko cũng mặc áo khoác của mình vào.

- Lúc đến đây Konoha vẫn bất tỉnh nên chắc em không biết đường đâu đúng không. Để chị tiễn em một đoạn.

- Cảm ơn chị.

Mang theo tâm trạng có lỗi, tôi đi cùng chị Tooko ra hành lang. Nhà của Ryuuto thoát nhìn có vẻ được xây hoàn toàn theo kiểu nhà truyền thống của Nhật. Mặc dù không đem lại cảm giác rộng lớn khang trang như nhà Akutagawa, nhưng nó lại sở hữu một sự đơn giản tinh tế. Khi tôi đẩy cửa trước ra, cánh cửa phát ra những tiếng kẽo kẹt khe khẽ.

Bên ngoài đã hoàn toàn bị màn đêm lạnh lẽo bao bọc.

Khi vừa chuẩn bị đi ngang qua cánh cổng có trồng một cây hồng bên cạnh, một chiếc taxi dừng lại trước mặt chúng tôi, từ bên trong, một phụ nữ có vóc dáng cao thon thả đi giày cao gót, trên người khoác áo choàng dài xuất hiện.

- A, con chào dì.

Chị Tooko cất giọng vui vẻ nói.

- Con ra đằng kia một chút ạ, lát nữa con sẽ về ngay.

Đây là người nhà của Ryuuto sao? Người phụ nữ xinh đẹp, tuổi tác khó mà phán đoán bằng bề ngoài nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt soi mói.

- C-Cháu chào dì. Cháu là... Inoue, học dưới chị Tooko một lớp. Xin lỗi vì đã quấy rầy dì và gia đình ạ.

Vẫn không nói lời nào, người phụ nữ bước ngang qua chúng tôi và đi vào trong nhà.

- Con đi đây ạ!

Chị Tooko chẳng hề lấy làm phiền vì sự lạnh nhạt này và nói tiếp với giọng còn vui vẻ hơn lúc trước

- Người vừa nãy là ai vậy ạ?

Vừa bước đi bên cạnh tôi, chị Tooko vừa cười trả lời.

- Là dì Sakurai đấy. Dì ấy là mẹ của Ryuuto.

- Ồ?

Trông chẳng giống chút nào cả! Quá là trẻ đi! Còn nữa, trông dì ta còn có vẻ như đang tức giận.

- Chuyện này, chị tự tiện đưa em về nhà thế này có sao không ạ?

Nhưng chị Tooko phủ nhận một cách dứt khoát.

- Không có chuyện đó đâu. Em đừng bận tâm chuyện dì xụ mặt. Cứ khi nào công việc bận rộn là dì Sakurai lại không thích nói chuyện.

Ngẫm lại thì... khi chị Tooko bị cảnh sát đưa về đồn và phải gọi người giám hộ, chị ấy đã mếu máo nói với tôi rằng "Chị không dám gọi dì

Sakurai tới đâu"...

- Em sao thế? Tự đứng lại im lặng như vậy. Đang suy nghĩ chuyện gì à Konoha?

- Em đang nhớ lại lần chị Tooko bị cảnh sát tóm vì tội gây mất trật tự công cộng.

Vừa dứt lời, đầu tôi đã bị cốc một cái.

- Em-không-cần-phải-nhớ-mấy-cái-chuyện-đó-làm-gì-hết!

Chị Tooko đỏ bừng mặt phồng má lên với vẻ bất mãn rồi bước nhanh về phía trước.

Dưới ánh trăng, hai bím tóc mảnh dài như đuôi mèo của chị ấy khẽ đung đưa.

- Chị Tooko...

- Không nghe, chị không nghe gì hết, không chơi với Konoha nữa!

Nhìn chị Tooko cứ tiếp tục bước vội về phía trước chẳng thèm ngoái xem mình đang đi đâu, tôi vươn tay nhẹ nắm lấy tay phải của chị ấy.

- Cảm ơn chị, tới đây em tự về được rồi.

Chị Tooko quay đầu lại, trên mặt đã không còn chút giận hờn nào.

Chị ấy ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- Lần trước em có đi qua chỗ này rồi, đừng đi đại khái cũng biết được. Chị Tooko mau về nhà học bài đi, xin lỗi vì hôm nay đã làm phiền chị.

- Em thật sự không sao chứ?

Giọng của chị ấy hơi nghẹn lại. Chẳng lẽ trông tôi thảm hại tới mức khiến chị Tooko phải lo lắng đến thế sao?

Ngực tôi đau nhói. Có lẽ chị Tooko đã nhìn thấu sự yếu đuối của tôi khi tôi đang phải đứng giữa Miu, Kotobuki và Akutagawa mà không biết phải làm sao.

Tôi khẽ trả lời "Không sao ạ", rồi thả tay của chị Tooko ra.

- Cảm ơn chị đã tiễn em tới tận đây.

- Konoha này, bởi vì hiện tại chị được phép tự do tới trường nên chắc chị sẽ không thường xuyên lên lớp đâu, nhưng nếu có chuyện gì thì em phải gọi điện ngay cho chị nhé.

- Dạ. Nhưng mà chị cứ tập trung cho kì thi là được, đừng bận tâm về chuyện của em quá.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh trăng đã bị che khuất bởi những đám mây. Chị Tooko đứng nhìn tôi rời đi với ánh mắt lo lắng.

Hôm sau là Chủ nhật, tôi cũng tới bệnh viện.

Miu nhồm người dậy trên giường rồi vui vẻ ôm lấy tôi.

- May quá, hôm qua Konoha không đến, mình còn đang lo không biết Konoha có quên mất mình không.

- Không có chuyện đó đâu.

- Thật chứ? Konoha không đến chỗ của Kotobuki chứ?

Miu nghiêng đầu ngược lên nhìn tôi, ngực tôi thắt lại.

- Không có.

- Vậy Konoha đã gặp Kazushi chưa? Cậu ta có bảo là mình đang nói dối không?

Mỗi khi Miu nói điều gì đó, mỗi khi bị cậu ấy nhìn chăm chú, mỗi khi mùi xà bông khê bay vào mũi, ngực tôi lại như bị đâm một nhát, có thứ gì đó nặng nề đang từ từ lấp đầy trái tim tôi.

- Cậu sao thế Konoha? Kazushi có nói gì không?

- Cho dù mình gặp Akutagawa ở lớp thì mình cũng gần như không nói chuyện với cậu ấy. Cho nên Miu không cần phải lo lắng những chuyện như vậy.

Nghe tôi nói vậy, hai bả vai của Miu rũ xuống, nét mặt cậu ấy trông như một đứa bé vừa phạm lỗi.

- Xin lỗi Konoha nha. Cậu giận rồi à?

- Tại sao mình lại giận cậu chứ?

- Tại vì... nét mặt của Konoha trông u ám lắm.

- Miu...

Tôi có nên hỏi cậu ấy chuyện Kotobuki bị té từ cầu thang xuống không? Lúc đó liệu Miu có mặt ở đó không?

Trái tim tôi thắt lại, lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi.

- Cậu làm sao vậy, Konoha?

Miu ngược lên nhìn tôi bằng ánh mắt trong vắt.

Tôi mấp máy bờ môi như đang rên rỉ. Từng hơi thở đặng chát rỉ ra. Cổ họng đau đớn. Miu dùng hai tay ôm lấy má tôi và khê nở nụ cười.

- Konoha còn nhớ không, hồi cấp hai cũng xảy ra chuyện y hết thế này... Tự dưng Haruguchi đưa tay tát Konoha... rồi còn nói ghét Konoha nữa, lúc đó Konoha đã rất buồn... Cho dù mình hỏi có chuyện gì vậy Konoha cũng không chịu kể cho mình nghe.

Đúng vậy. Đúng là từng xảy ra chuyện như vậy.

Đó là vào năm chúng tôi học lớp 7. Một bạn gái trong lớp đột nhiên tới tát tôi một cái rồi bảo rằng bạn ấy ghét tôi.

Tôi hoàn toàn không rõ tại sao bạn ấy lại giận dữ như vậy, nhưng vì những bạn gái khác cũng nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng cho nên nhất định là tôi đã làm sai chuyện gì đó. Trong lúc tôi đang ủ rũ thì Miu đã dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy má tôi và an ủi, cũng giống như bây giờ.

... Cho dù bị những người như vậy ghét thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả. Konoha vẫn còn có mình mà. Mình sẽ luôn đứng về phía Konoha.

- Kotobuki hơi giống Haruguchi... Còn cả Kazushi nữa... cậu ta chẳng khác gì Mine, bạn ngày xưa của Konoha...

Mine là bạn của tôi từ thời tiểu học, cậu ấy là một người rất năng động, có khí chất của một nhà lãnh đạo.

- Akutagawa và Mine hoàn toàn không giống nhau.

"Không, hai người đó rất giống nhau", ánh mắt của Miu nheo lại trông hơi đáng sợ, "... Bởi vì Mine cũng từng phản bội và khiến Konoha bị tổn thương".

Lòng tôi khẽ dao động.

Trên thực tế, tôi không cho rằng giữa tôi và Mine có xảy ra chuyện gì kinh khủng như phản bội hay làm cho nhau bị tổn thương. Chỉ là, đến lúc

tôi nhận ra, quan hệ giữa tôi và Mine đã trở nên rất xấu.

Mặc dù lúc vừa lên cấp hai, chúng tôi vẫn đi hồ bơi vào ngày nghỉ, tôi cũng đi cổ vũ những trận bóng của Mine, chúng tôi còn thường đứng nói chuyện với nhau trong hành lang. Nhưng mà, dần dần, những cuộc nói chuyện của chúng tôi bắt đầu thưa thớt, cho dù chạm mặt nhau, Mine cũng im lặng bỏ đi không nói một lời nào.

- Rõ ràng giả vờ như rất thân thiết với Konoha nhưng cuối cùng đến một lời cũng không thềm nói gì cả... làm cho Konoha buồn mất một hồi. Cho nên cậu ta và Kazushi, người đang cố tránh mặt Konoha, là cùng một giuộc. Konoha tội quá, rõ ràng cậu chẳng làm sai điều gì cả.

Không phải vậy!

Tôi muốn hét lên như thế. Akutagawa không hề cố tránh mặt tôi. Chắc chắn bây giờ Akutagawa cũng đang rất khổ sở.

Tôi rất muốn nói như thế, nhưng bị ánh mắt dịu dàng của Miu nhìn vào, tôi lại chẳng thể nói những lời đó ra khỏi miệng. Lòng bàn tay dịu dàng mang theo hơi ấm của cậu ấy ôm lấy hai má tôi.

- Không sao cả, Konoha vẫn còn có mình mà. Mình sẽ luôn đứng về phía Konoha.

Nghe thấy những lời dịu dàng ngọt ngào y hệt hồi cấp hai ấy, tôi bỗng cảm thấy đau đớn như thế trong lòng bị cào ra một khối thịt.

Sau khi hẹn với Miu ngày mai sẽ lại tới, tôi đóng cửa phòng bệnh lại.

Vừa bước đi trên hành lang, trong đầu tôi vừa chông chất cảm giác chán ghét bản thân, tâm trạng trở nên u ám, lồng ngực như bị xé nát. Tôi biết không thể cứ như thế này được, tôi phải làm rõ mọi chuyện với Akutagawa và Kotobuki trước khi quá muộn...

Nhưng tôi lại không thể làm vậy. Tôi tự cảm thấy hổ thẹn vì sự hèn nhát của bản thân.

- Anh Konoha~

Tôi giật mình ngẩng đầu khi đột nhiên nghe có ai đó gọi tên mình.

Một cô bé với mái tóc bông bênh, trên mặt nở nụ cười đáng yêu trông như một chú cún con đang bước nhanh về phía tôi từ tiền sảnh khu tiếp tân.

- Em biết ngay là anh Konoha mà~

- Takeda...

Takeda đang học lớp 10, đồng thời là thủ thư tại thư viện, cô bé dừng lại ngay trước mặt tôi rồi vui vẻ nói.

- Em chào anh, anh Konoha cũng tới thăm chị Nanase phải không? Em cũng thế. Mà anh đã đi thăm chị ấy về rồi ả?

- Không.

- Ồ, vậy là bây giờ anh định đi thăm chị ấy đúng không ạ? Tốt quá, chúng mình đi cùng nhau đi anh Konoha.

Nhìn cô bé đảo cặp mắt to tròn của mình đưa ra lời mời bằng giọng hân hoan, ngực tôi lại càng đau đớn hơn.

- Xin lỗi. Hôm nay anh không đi được.

- Ơ, nhưng mà...

Sau khi để lại một câu xin lỗi khác, tôi bước vội về phía cửa chính như đang chạy trốn.

- A, anh Konoha!

Đồ hèn.

Tôi có cảm giác dường như có ai đang nói vào tai mình bằng âm thanh như kim đâm đó.

Tối hôm đó, Takeda gọi điện cho tôi.

"Hôm nay anh làm sao vậy, anh Konoha?"

- Anh tự dừng nhớ ra... mình có việc gấp.

"Ồ, thật vậy ạ~?"

Cô bé nói với giọng hoài nghi rất rõ.

"Trông chị Nanase cũng không vui, cứ là lạ thế nào ấy."

- ...

Thấy tôi im lặng, Takeda khẽ cười như muốn nói thật hết cách với hai người này.

"Chà, em nghĩ anh có lý do khi làm vậy, nhưng mà chị Nanase trông cũng khổ sở lắm, với tư cách bạn trai anh phải hỗ trợ cho chị ấy mới được."

Tôi ậm ừ đáp lời cô bé mà lòng như bị muối xát, cổ họng thắt lại, hơi thở trở nên khó khăn.

"Thiệt tình, anh lên tinh thần chút coi nào. À, đúng rồi... hồi chiều em đã gặp em trai của chị Tooko trong bệnh viện đấy "

- Ryuuto hả?

"Dạ. Cậu ấy còn mang theo hoa, trông như đang đi thăm ai đó. Ngoài ra..."

Giọng nói của Takeda đột nhiên bị gián đoạn, sau đó cô bé im lặng như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Khi tôi tự hỏi trong đầu cô bé làm sao vậy..

"A, em xin lỗi. Không có chuyện gì đâu ạ."

Takeda nói như vậy bằng giọng nghe có chút đều đều không cảm xúc, sau đó cô bé lại quay về với chất giọng vui vẻ như mọi khi.

"Thôi em cúp máy đây. Chúc anh Konoha ngủ ngon."

- Ừm, chúc em ngủ ngon.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc ở đó.

Đưa mắt nhìn xuống chiếc điện thoại trong tay, tôi tự hỏi liệu mình nên nhắn tin cho Kotobuki hay là gọi điện cho Akutagawa. Cuối cùng, tôi mím môi gập điện thoại lại.

Ghi chú

Không thể tha thứ, không thể chịu được nữa, gọi điện thoại được nửa chừng thì cúp máy. Quả nhiên điện thoại chẳng có gì hay ho cả.

Vô liêm sỉ, chỉ được cái miệng là giỏi! Đừng làm ra vẻ thân thiết với tôi, ai cho phép gọi tên tôi hả?!

Nhưng mà, có lẽ vẫn còn chút tác dụng.

B dường như cũng hiểu người kia thật chướng mắt, còn nói rằng người kia sẽ chỉ đưa Konoha rời xa mà thôi.

Kế hoạch của B có vẻ được đấy. Chắc hẳn B sẽ khiến Konoha tới gặp tôi.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ngày hôm sau, tôi vẫn không thể nói chuyện với Akutagawa.

Có lẽ Akutagawa biết chuyện gì đã xảy ra khi Kotobuki bị té ở cầu thang bệnh viện.

Nhưng tôi lại không tài nào mở miệng ra được.

Trong giờ học, tôi để ý tới từng hành động của cậu ấy.

Tiết Toán, khi giáo viên gọi Akutagawa lên bảng viết đáp án, tôi nhìn theo tấm lưng thẳng tắp được bao bọc trong lớp đồng phục mà lòng rối bời.

Dù vậy, khi cậu ấy viết xong và quay lại chỗ ngồi, tôi lại cắm đầu vào sách giáo khoa vờ như đang chăm chú đọc, lồng ngực đau đớn như bị bóp nát.

Giờ nghỉ trưa, nhận ra dường như có ánh mắt của ai đó dõi theo sau lưng, tôi quay đầu và thấy Akutagawa đang nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn về phía mình với ánh mắt xen lẫn khổ sở và buồn bực. Cảm thấy ngực đột nhiên thắt lại, tôi vội vàng ngoảnh mặt về phía trước.

... Kazushi thật giống Mine, bạn ngày xưa của Konoha...

... Bởi vì Mine cũng từng phản bội và khiến Konoha bị tổn thương. Cho nên Kazushi, người đang cố tránh mặt Konoha, là cùng một giuộc với cậu ta.

Rõ ràng Miu không có ở đây. Nhưng tôi lại như trông thấy cậu ấy nở nụ cười và đứng chặn giữa tôi và Akutagawa.

Tôi là người đề nghị cậu ấy cho mình thêm chút thời gian để suy nghĩ, thế nên tôi phải là người mở miệng trước, nhưng...

Cứ như vậy, cho đến tận lúc tan học, tôi và Akutagawa vẫn không nói với nhau một lời nào. Mang theo tâm trạng u ám, tôi đi về hướng bệnh viện.

Tôi không thể gặp Kotobuki trong trạng thái hiện tại được.

Cắn chặt răng chịu đựng cơn đau như thể lồng ngực sắp nứt vỡ, tôi lết đôi chân nặng trĩu chẳng khác nào bị đổ chì lên từng bậc cầu thang và gõ cửa phòng của Miu.

- Cậu tới rồi Konoha! Mình chờ cậu mãi!

Miu đang ngồi trên giường loay hoay gì đó với chiếc điện thoại, nhưng thấy tôi tới, cậu ấy ngay lập tức gấp điện thoại lại rồi nở một nụ cười tươi rói.

Trên chiếc bàn để cạnh giường có đặt một bình hoa với những bông hồng màu vàng và cam.

Hôm qua lúc tôi về chúng không có ở đó...

- Mấy bông hoa này đẹp quá... có ai tới thăm cậu à?

Miu bĩu môi lên nói với vẻ khó chịu.

- Người quen thôi. Đáng ghét lắm ấy, ồn ào ào, mình thật hi vọng người đó đừng có tới nữa.

Nói xong, khuôn mặt cậu ấy lại giãn ra.

- A, nhưng Konoha là ngoại lệ! Mỗi ngày mình đều háo hức chờ Konoha đến thăm mình. Chỉ cần chuông đồng hồ ở nhà ga vang lên là mình lại nghĩ thầm trong đầu không biết hôm nay Konoha có tới không nhỉ...

Nhìn ánh mắt ngọt ngào như muốn hòa tan mọi thứ của cậu ấy, tôi cố gắng ép cổ họng mình phát ra âm thanh.

- Miu, mình có chút chuyện liên quan tới Kotobuki muốn hỏi cậu.

- Không muốn!

Miu ngay lập tức ngoảnh mặt sang một bên.

- Mình không muốn nói chuyện về con người xấu xa đó.

Con đau lại xẹt qua lồng ngực tôi.

- Miu, Kotobuki thật sự đã làm chuyện gì xấu với cậu sao? Có thể cậu đang hiểu nhầm chuyện gì chăng?

Vừa nghe tôi nói vậy, Miu quay lại trừng mắt nhìn tôi.

- Konoha đang nghi ngờ mình sao? Cậu tin tưởng Kotobuki hơn mình à?

Bị cậu ấy hỏi dồn, tôi không biết phải trả lời như thế nào cả, Miu tiếp tục hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

- Konoha, cậu... có thích mình không?

Cặp mắt to tròn màu nâu sậm ngược lên nhìn tôi chăm chú.

- Konoha, nói cho mình biết... cậu có thích mình không?

Từ rất lâu về trước, Miu vẫn thường hỏi đùa tôi rằng "Konoha có thích mình không?".

... Konoha, cậu thích mình phải không? Hãy nhìn vào mắt mình và trả lời.

Khi đó, bởi vì quá xấu hổ, tôi chỉ biết ấp úng, hai má đỏ bừng. Mỗi lần nhìn thấy tôi lúng túng như vậy, Miu đều cười khúc khích rất kì lạ.

Tuy nhiên, ánh mắt mà Miu nhìn tôi bây giờ so với khi đó dường như xen lẫn chút gì đó lạnh lùng, nó chẳng khác nào một thanh kiếm xuyên thấu trái tim tôi.

- Sao vậy Konoha? Trả lời mình đi. Konoha có thích mình không?

Mình thích cậu...

Tôi rất muốn trả lời như vậy, nhưng cho dù có cố gắng thế nào, những lời đó vẫn kẹt lại trong cổ họng.

- Nếu Konoha thật sự thích mình, cậu đừng bao giờ nói chuyện với Kotobuki hay Kazushi nữa.

- Chuyện đó...

- Cậu không làm được sao?

Miu nghiêng đầu dùng những ngón tay ấm áp chậm rãi vuốt ve gò má tôi. Móng tay của cậu ấy khẽ cọ lên da tôi. Mỗi lần như vậy, sống lưng tôi lại như có dòng điện chạy qua.

Miu nhìn tôi với vẻ mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm, sau đó cậu ấy dùng một tay kéo chăn ra, khẽ vén chiếc váy ngủ lên, để lộ đôi chân trần trắng muốt ra ngoài.

- Móng chân mình mọc dài quá rồi. Cậu cắt hộ mình được không?

- Há...

- Trong cái giỏ bên kia có để đồ bấm móng đấy.

- Nhưng mà...

Thấy tôi do dự, Miu nheo mắt lại cười dịu dàng

- Mình không tự cắt được. Làm ơn đi mà, Konoha.

Dường như đang có một sợi tơ vô hình quấn lấy trái tim tôi.

Tôi đi về phía chiếc giỏ đặt cạnh bình hoa và chậm rãi tìm kiếm, bên trong có một chiếc kìm bấm móng tay màu xanh nhạt trông thật dễ thương để lẫn với bàn chải đánh răng và son môi.

Khuôn mặt của Miu lại trở nên lạnh nhạt, cậu ấy ngồi xích ra mép giường rồi để thõng chân xuống.

Khi tôi quỳ một chân xuống sàn nhà, cậu ấy duỗi chiếc chân trần ra trước mắt tôi.

Khi tôi đưa tay khẽ chạm vào cổ chân mỏng manh của Miu, mùi xà bông thoảng qua mũi tôi. Những ngón chân nhỏ xíu chẳng khác nào ngón chân em bé trắng bệch như được làm từ sáp. Móng chân cậu ấy không mọc dài như móng tay.

Cạch...

Tôi nhẹ nhàng cắt móng của ngón chân út. Chiếc móng trắng ngần rơi xuống đầu gối tôi.

Không biết có phải bị nhột hay không, Miu khẽ cười khúc khích, cơ thể hơi lay động.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên nóng nực, mồ hôi rịn ra từ cổ tôi. Thế nhưng những đầu ngón tay chạm vào làn da của Miu lại dần cứng

đờ vì lạnh.

Cạch...

Cạch...

Mỗi tiếng cắt móng chân vang lên, tôi lại cảm thấy dường như lòng mình lại bị cắt ra một khúc. Trên đầu gối, móng chân đứt đoạn rơi lả tả như xác côn trùng.

Sau khi cắt xong toàn bộ móng của hai chân, tôi gom những chiếc móng rơi vãi vào lòng bàn tay, đúng lúc này, Miu duỗi chân phải ra trước mũi tôi.

- Hôn nó đi, Konoha.

- !

Vẫn quỳ một chân trên sàn, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nụ cười đã hoàn toàn biến mất khỏi khuôn mặt Miu, cậu ấy đang nhìn xuống tôi với ánh mắt cao ngạo.

- Cậu làm được, đúng không?

Giọng nói ngọt ngào, rồi lại lạnh lùng.

- Bởi vì, Konoha, là chó của mình.

Trái ngược với ánh mắt lạnh như băng là giọng nói tràn ngập sự cao ngạo không cho phép cưỡng lời, cứ như một người chủ đang dụ dăng dạy dỗ thú cưng của mình.

Giọng nói và ánh mắt đó tóm chặt lấy trái tim tôi, tôi từ từ đưa mặt về phía bàn chân nhỏ nhắn theo mong muốn của Miu.

Tôi không được phép làm chuyện này.

Nhưng tôi lại không thể làm trái lời Miu.

Bởi vì giống như Miu đã nói, từ rất lâu về trước, tôi vẫn luôn bám theo sau lưng Miu như một con chó trung thành.

Lời của Miu là mệnh lệnh...

Khi bờ môi run rẩy của tôi sắp chạm vào đầu ngón chân trắng muốt, cửa phòng bỗng bật mở ra.

- Dừng lại!!!

Nắm chặt cây nạng được cố định với cánh tay, Kotobuki xuất hiện trong bộ pyjama và áo len khoác ngoài, mặt cậu ấy đỏ bừng.

Với nét mặt như chực khóc, Kotobuki chống nạng đi nhanh về phía chúng tôi.

- Dừng làm thế, Inoue! Dừng nghe lời một người như cậu ta! Dừng mà, làm ơn!

Máu toàn thân như chảy ngược về não.

Khung cảnh trước mắt tôi trở nên đen kịt vì cảm giác xấu hổ và tuyệt vọng khi bị Kotobuki chứng kiến bộ dạng thảm hại quỳ gối trên sàn nhà, tôi thật hi vọng mình có thể biến mất ngay bây giờ.

Kotobuki trừng mắt nhìn Miu với ánh mắt bốc lửa và hét lên.

- Cậu... cậu thật sự là đồ xấu xa! Làm sao cậu có thể nói Inoue là chó của cậu chứ... Lại còn cố tình gọi tôi tới rồi bắt Inoue làm chuyện như thế này. Inoue... Inoue không phải chó của cậu!

Nước mắt ứa ra trong mắt Miu.

- Cậu đang nói gì vậy? Tôi gọi cậu tới khi nào? Xin cậu tự trọng một chút được không, chính cậu mới là người đã tự tiện chạy tới đây nghe lén đây chứ. Đã vậy cậu còn nói dối trước mặt Konoha, cậu muốn biến tôi trở thành người xấu phải không, thật quá đáng!

- Người nói dối là cậu! Chính cậu đã gửi tin nhắn gọi tôi tới đây!

- Nói dối! Cậu đang nói dối!

- Vậy cái gì đây?

Kotobuki hơi do dự, sau đó cậu ấy lấy điện thoại từ trong túi áo ra rồi mở ra và chĩa về phía Miu.

Ngay lập tức, Miu chớp lấy nó rồi quang ra ngoài cửa sổ đang để mở.

- !

Kotobuki trợn tròn hai mắt.

Tôi cũng đứng dậy, móng chân rơi lả tả từ đầu gối xuống sàn.

- C-Cậu làm trò gì vậy hả?!

Kotobuki tóm lấy Miu, hai má đỏ bừng.

Vẫn ngồi trên giường, Miu dùng hai tay đẩy mạnh Kotobuki ra khiến cậu ấy mất thăng bằng

Ngã ngồi xuống sàn, sau đó Miu rúc người về phía tôi và òa lên khóc.

- Cậu thật quá đáng, vậy mà lại mang điện thoại ra hù dọa tôi. Konoha, hãy nghe mình nói. Hôm qua Kotobuki cũng tới đây và nói rằng cậu ta sẽ

cướp đi Konoha. Rằng người Konoha thích là cậu ta, còn mình chỉ là đồ phá bĩnh mà thôi.

- C-Cậu nói láo...! Tôi nói như vậy khi nào hả?!

Kotobuki lắc đầu quầy quậy phản bác trong khi vẫn đang khuyu người dưới sàn.

Miu lại rúc người sát về phía tôi hơn và hét lên.

- Kotobuki còn bảo mình nhảy lầu chết đi cho rồi! Cậu ta nói như vậy sẽ khiến Konoha vui vẻ!

- Tôi không có!

- Konoha, Konoha tin tưởng mình đúng không? Hay là giống như lời Kotobuki nói, cậu nghĩ mình thật phiền phức, chỉ muốn mình chết đi cho rồi? Chỉ cần Konoha bảo mình chết, mình sẽ nhảy xuống ngay bây giờ...

Khuôn mặt lấm lem nước mắt, Miu rời khỏi người tôi và vươn tay vịn lấy khung cửa sổ.

Trong đầu tôi, hình ảnh Miu mỉm cười, làn váy và mái tóc đuôi ngựa đung đưa theo gió xẹt qua như một tia chớp, nỗi sợ hãi xuyên thẳng qua sống lưng tôi.

- Không được, Miu!

Tôi ôm lấy Miu từ đằng sau.

- Thả mình ra! Nêu Konoha đã không tin mình thì mình thà chết còn hơn!

- Mình tin! Mình tin cậu mà, làm ơn đừng làm như vậy!

Vừa cố kéo Miu rời xa cửa sổ, tôi vừa hét lên như trong cơn mê.

- Tôi xin lỗi... Nhưng xin cậu đi về đi, Kotobuki!

Tôi chưa một lần nghĩ rằng Kotobuki sẽ làm chuyện gì quá đáng với Miu. Kotobuki không phải loại người như vậy. Tôi cũng biết rõ mặc dù bề ngoài trông có vẻ khó gần, nhưng thực ra Kotobuki là một cô gái rất dịu dàng và chỉ hơi vụng về trong việc biểu hiện cảm xúc.

Nhưng... tôi không muốn phải chứng kiến Miu nhảy lầu thêm một lần nào nữa!

Tôi không thể chịu đựng được điều đó!

Cơn đau kịch liệt, nỗi tuyệt vọng, cảm giác sợ hãi vào cái ngày đó trên sân thượng sẽ sống dậy. Thế giới của tôi sẽ lại tan vỡ, lòng tôi sẽ lại tan nát thành từng mảnh vụn!

- Làm ơn, làm ơn mà. Xin cậu đi về đi, Kotobuki. Miu sẽ không nói dối tôi. Tôi tin tưởng Miu!

- !

Trông khuôn mặt của Kotobuki như thể cậu ấy vừa chịu một cú sốc nặng nề.

Hai mắt cậu ấy mở lớn, khuôn mặt tái mét sững sờ nhìn về phía tôi.

Sau một hồi, hai hàng lông mày của cậu ấy nhíu lại, những giọt nước trong suốt lạnh lẽo lăn dài trên má rồi rơi lã chã xuống sàn. Nhìn miếng gạch trên má phải cậu ấy dần dần bị nước mắt thấm ướt đẫm, toàn thân tôi như nứt vỡ, đây là hình phạt mà ông trời dành cho tôi sao.

Kotobuki khẽ nói với giọng khàn đặc.

- Tôi, cứ tưởng... cuối cùng mình cũng đã có thể lại gần Inoue... dù chỉ là một chút đi nữa. Xem ra vốn dĩ tôi đã hiểu nhầm rồi...

Tôi không tài nào trả lời cậu ấy được mà chỉ biết cắn chặt bờ môi đang run rẩy, im lặng cố chịu đựng cơn đau như mất đi ý thức.

Bên tai vang lên tiếng nghẹn ngào, Kotobuki quay lưng về phía chúng tôi, tiếng nạng gõ lên sàn nhà dần rời xa.

Khoảnh khắc tiếng cửa đóng sập lại vang lên, dường như có một thứ gì đó cực kì quan trọng trong tim tôi vừa vỡ tan.

Miu gục đầu vào ngực tôi.

Vừa nãy còn đang khóc nức nở, nhưng bây giờ trên môi cậu ấy đã nở một nụ cười thỏa mãn.

Miu nhắm mắt lại như đang lắng nghe tiếng tim đập yếu ớt của tôi, rồi cậu ấy khẽ nói.

- ...Cảm ơn cậu vì đã tin tưởng mình, Konoha. Từ nay về sau Konoha cũng sẽ luôn đứng về phía mình đúng không. Cho dù mình nói gì đi nữa Konoha cũng sẽ tin tưởng mình, sẽ nghe theo bất kì điều gì mình nói, đúng không?

Tôi... thật sự tin tưởng Miu sao?

Tôi thật sự nên nói mình tin tưởng cậu ấy sao?

Cảm thấy cơn tuyệt vọng và sự mệt mỏi như chìm sâu trong một vũng bùn lầy lội, tôi lặng người nhìn ra ngoài khung cửa đang dần trở nên u ám, ngay cả một đầu ngón tay cũng chẳng thể cử động được.

Thật sự, thật sự cứ nên để mọi việc diễn ra như thế này sao?

Nhung Campanella chính là hình mẫu lý tưởng của Giovanni.

Làm sao Giovanni có thể vứt bỏ Campanella, nghi ngờ Campanella chứ?

Mọi người đều bảo nhau tôi là đồ nói dối.

Hất tôi ra khỏi vòng tròn của bọn họ, nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, thì thầm với nhau những lời dơ bẩn dành cho tôi rồi phá lên cười xấu xa.

Cậu ta là đồ nói dối đấy. Đừng tin những gì phát ra từ miệng cậu ta.

Nhưng chính tôi mới là người không muốn nói một lời nào với bọn họ.

Tôi có thể làm được những điều mà họ không thể, có thể nhìn thấy những gì mà họ không thể thấy. Nghe được những thứ họ không thể nghe.

Tại sao không một ai nhận ra bầu trời, đám mây, cầu vồng, cái cây, ngọn cỏ và cả trường học đều đang kể những câu chuyện chứ? Tại sao không một ai hiểu được việc cục tẩy, kẹp giấy, cái xô, cây chổi đều đang hi vọng có ai đó sẽ kể ra câu chuyện của chúng chứ?

Thế giới của tôi luôn tràn ngập những câu chuyện tươi mới, tôi chính là nữ hoàng của vương quốc này.

Cho nên tôi không muốn đi vào thế giới nhỏ hẹp nhàm chán của bọn họ, cho dù chỉ có một mình tôi thì cũng chẳng sao cả!

Thế nhưng, ngày hôm đó, cậu bước vào thế giới của tôi.

Mang theo nụ cười ngây thơ không chút cảnh giác, cậu dựa sát vào tôi, bảo tôi kể cho cậu nghe những câu chuyện. Những câu chuyện chỉ có tôi nhìn thấy, những câu chuyện chỉ thuộc về một mình tôi, giờ đây cũng trở thành vật sở hữu chung với cậu.

Đến lúc tôi nhận ra sai lầm của mình, thế giới của tôi đã trở nên tàn héo hoang vu, nó đang dần dần tan vỡ.

Cậu, chính cậu!

Cậu, ngạo mạn!

Cậu, tàn nhẫn!

Cậu, cướp đi mọi thứ thuộc về tôi!

Ghi chú

Đến lúc này rồi thì đừng có mà giả vờ làm một người mẹ tốt nữa! Hai tháng chỉ thò mặt ra một lần cho có nghĩa vụ, đã thế lần nào cũng nhõ ra toàn những lời dơ bẩn, thật muốn giết mẹ ta.

Lại là điện thoại.

Hôm nay đây đã là lần thứ 30 rồi. Đã biết tôi ghét điện thoại mà vẫn còn cố gọi tới.

Cho dù tôi nói cứ gửi tin nhắn tới thì hẳn cũng không chịu nghe. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười đáng ghét từ đầu bên kia. Cứ cù nhây gọi điện mãi cho đến khi tôi chịu bắt máy mới thôi.

Tôi tuyệt đối không sợ hãi.

Không phải, không bao giờ có chuyện đó. Không phải! Không phải!

Chết đi, B!

Sáng hôm sau, trong lớp học, Akutagawa đột nhiên tung một cú đấm vào má tôi.

- !

Trong một thoáng tôi chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Khi tôi vừa mở cặp lấy sách vở đặt lên bàn, Akutagawa bước về phía tôi với ánh mắt đáng sợ, sau đó, không nói một lời nào, cậu ấy vung nắm đấm lên.

Sau tiếng *bịch* trầm đục, một cơn đau lan khắp má tôi như thể nó đang bị dí vào lửa, mắt tôi nổ đom đóm.

Tôi ngã ngửa theo quán tính, hông đập vào đồng bàn ghế đằng sau, rồi gục xuống sàn. Tôi có thể cảm nhận máu đang chảy sền sệt trong miệng, vị rỉ sắt lan khắp vòm họng, tiếng la hét vang lên xung quanh.

Gò má nóng bỏng cùng cơn đau nhói cuối cùng cũng khiến tôi nhận ra sự thật mình vừa bị đánh. Trong khi tôi đang kinh ngạc, Akutagawa tiến tới tóm lấy cổ áo dựng tôi dậy.

Khuôn mặt gần sát rạt của cậu ấy không có lấy một chút xíu bình thản nào của ngày thường. Trong đôi mắt hình quả hạnh ngập tràn sự tức giận, Akutagawa nghiêng răng nghiêng lợi hét lên.

- Ông lại đi nói mình tin tưởng Asakura trước mặt Kotobuki sao?!

Ra là vậy, cậu ấy tức giận vì chuyện ngày hôm qua sao. Thật không ngờ một người suốt ngày làm lì biết tự kiềm chế như cậu ấy cũng có thể không thèm để ý tới ánh mắt người khác mà biểu hiện ra vẻ mặt này và rống lên như vậy...

- Ông nghe Kotobuki nói à?

Vừa nghe tôi nói nhỏ bằng giọng khô khốc như vậy, hai hàng lông mày của Akutagawa càng nhướng cao hơn. Cậu ấy túm chặt lấy cổ áo của tôi, người vẫn đang mê man không rõ ràng mọi chuyện, rồi dùng sức lắc mạnh, miệng gào thét những lời đầy lửa giận.

- Chính Asakura nói cho tôi biết! Cậu ta nói ông đã bảo vệ cậu ta và đuổi Kotobuki đi. Rằng Kotobuki đã vừa khóc vừa bỏ ra ngoài! Làm sao ông có thể nói ra cái câu: "Miu sẽ không nói dối tôi, tôi tin tưởng Miu" chứ! Tại sao ông lại có thể ngu xuẩn đến vậy chứ hả?! Ông có biết Asakura đã cười không?!

Như thế vừa có một mũi tên đầy gai nhọn đâm thủng ngực tôi, xé rách một mảng lớn da thịt.

Asakura đã phá lên cười!

Bên trong những lời này tràn ngập sự phẫn nộ và chỉ trích.

Ở một nơi không có sự hiện diện của tôi, Miu đã phá lên cười! Akutagawa đã nói rất rõ ràng như vậy.

Miu đang lừa gạt tôi. Cậu ấy đang cười nhạo sau lưng tôi...

Nhưng nếu vậy thì tôi phải làm gì chứ?!

Lúc đó, trong tình huống đó, tôi có thể làm được gì khác chứ! Chẳng lẽ tôi nên bảo vệ Kotobuki và trách cứ Miu sao? Tôi nên hét vào mặt Miu rằng cậu là đồ nói dối sao? Tôi nên im lặng nhìn Miu nhảy ra khỏi cửa sổ sao?!

Hình ảnh Kotobuki im lặng nước mắt lã lã cùng nụ cười thỏa mãn của Miu lần lượt hiện lên trong đầu tôi, quấy tung tâm trí tôi, hơi thở của tôi như ngừng lại.

Tôi cũng đâu muốn khiến Kotobuki bị tổn thương như vậy! Đâu muốn làm cậu ấy khóc! Nhưng tôi lại không thể cùng lúc đưa ra cả hai cánh tay được! Nếu như tôi nắm lấy tay Kotobuki và ngăn cậu ấy lại, có ai đảm bảo Miu sẽ không nhảy xuống như hai năm về trước chứ!

Vậy mà tôi vẫn bị trách cứ sao?

Những giọt nước mắt của Miu, những lời la hét của Miu, tất cả đều là giả dối sao?

Cơn phản nộ dâng lên từ trong lồng ngực khiến tôi dần đánh mất lý trí.

Tại sao... Tại sao ông lại nói chuyện với Miu sau lưng tôi?

Những bông hồng tươi tắn trong phòng Miu hiện lên trong đầu, một cảm giác khó chịu tột cùng len vào ngực tôi.

- À, ra vậy, ra là vậy. Mấy bông hoa đó... chẳng phải của người quen nào mà là của ông phải không.

Ngay cả tôi cũng giật mình khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng đáng sợ phát ra từ bờ môi của mình.

- Ông nói cái gì?

Akutagawa nhíu mày với vẻ khó hiểu. Tôi hất tay cậu ấy ra và cũng gào lên với chất giọng không hề thua kém.

- Miu bảo ông đừng tới nữa, vậy mà ông vẫn giấu tôi lén tới gặp Miu! Thế nên ông mới nhìn tôi với ánh mắt có lỗi đó chứ gì! Ông thì hơn gì tôi hả?! Rốt cuộc cũng chẳng chịu rời khỏi Miu! Vậy mà giờ ông lại nổi giận vì tôi đã đứng về phía Miu sao? Còn đấm tôi nữa sao? Thực ra ông chỉ đang muốn độc chiếm Miu cho chính mình thôi, tôi nói không sai chứ hả?!

- Ông có biết mình đang nói gì không? Nếu ông thật sự nghĩ như vậy thì ông đúng là một thằng ngu! Inoue, ông chẳng hiểu gì cả!

- Tôi phải hiểu cái gì hả?! Một kẻ tự xưng dùng bạo lực như ông có tư cách gì mà nói tôi hả?

- Tôi mà không đánh ông một trận thì cả đời này ông cũng không tỉnh ra được! Ông còn định vui mình trong chần mơ mộng tới khi nào hả?! Asakura không phải người như ông nghĩ! Nếu ông vẫn cứ lý tưởng hóa cậu ấy lên như vậy, Asakura sẽ chỉ càng bị dồn đến đường cùng mà thôi! Ông hiểu chưa, ông chỉ đang khiến Asakura bị tổn thương mà thôi!

Thứ gì đó mà tôi vẫn cố kiềm chế bùng bùng nổ, tôi vung nắm đấm về phía má trái của Akutagawa.

Nắm đấm siết chặt của tôi tê dại vì phản chấn, lần này đến phiên Akutagawa ngã ngửa ra sau đụng vào bàn.

Xung quanh vang lên những tiếng la hét. Không biết có phải vì bầu không khí giữa tôi và Akutagawa quá đáng sợ hay không, nhưng chẳng có một ai tiến tới can ngăn chúng tôi cả.

Akutagawa cắn răng lấy tay chà khóe miệng đang rỉ máu rồi trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng mở to mắt nhìn lại cậu ấy.

- Tôi không hiểu? Vậy ông thì biết hết mọi chuyện của Miu sao? Vì Miu gọi ông là Kazushi nên ông mới nhảy dựng lên tự cho mình sẽ là người hiểu Miu nhất sao?!

Akutagawa lại đâm một cú vào mặt tôi. Hàm răng tôi tê hết cả lại vì xung lực.

- Đúng thế, tôi muốn hiểu được Asakura! Đối với tôi, Asakura là một cô gái, tôi thích cậu ấy. Nhưng tôi sẽ không bao giờ tin tưởng tất cả mọi chuyện Asakura nói, không bao giờ thần thánh hóa Asakura như ông! Tôi sẽ không phủ nhận con người thật sự của Asakura!

Cảm giác phần nộ nổ tung trong cơ thể tôi.

Con người thật sự của Miu? Đó là cái gì? Chẳng lẽ ông biết con người thật sự của cậu ấy là gì sao! Ông biết mong ước của Campanella là gì sao?! Điều này cả chính tôi cũng không biết...

Dòng máu nóng xuyên qua não rồi găm thét khắp cơ thể tôi. Tôi tung một cú đấm móc vào cằm của Akutagawa.

- Từ nhỏ tôi vẫn luôn dõi theo Miu! Chúng tôi vẫn luôn ở bên cạnh nhau! Ông đừng chỉ vì được Miu gọi tên mà thấy mình hơn người!

Chẳng thèm lau đi những giọt máu đang rỉ ra nơi khóe miệng, Akutagawa túm lấy cổ áo tôi và gào lên.

- Asakura gọi tên tôi thì sao hả?! Ông khó chịu à? Ghen ghét à? Vậy thì làm ơn, hãy thực sự nhìn kĩ Asakura đi!

Khuôn mặt cậu ấy tiến sát mặt tôi, hai hàng lông mày nhíu chặt với vẻ khổ sở.

- Cho dù ông không tin lời tôi cũng được, nhưng làm ơn... hãy hiểu rằng Asakura thật sự không phải là Asakura Miu hoàn mỹ trong đầu ông. Asakura không phải thiên sứ, cậu ấy cũng không phải nữ thần. Asakura chỉ là một cô gái bình thường xấu xí yếu đuối mà thôi!

Trong khi cả lớp đang xôn xao thì tiếng chuông báo vào học vang lên trên đầu chúng tôi.

Akutagawa đẩy tôi ra một cách thô bạo rồi quay về chỗ của mình.

Cảm giác phẫn nộ vẫn đọng lại trong cơ thể, tôi cũng quay lưng về phía cậu ấy và trở về chỗ ngồi.

Vào giờ nghỉ trưa, cả tôi và Akutagawa đều mặt cau mày có ngồi yên trên ghế không di chuyển lấy một bước, ánh mắt càng không chạm vào

nhau.

Thấy chúng tôi như vậy, các bạn học chỉ biết đứng xa xa mà nhìn.

Tan học, vết sưng trên má tôi vẫn không biến mất.

Ngồi một mình trong câu lạc bộ Văn học, tôi nhớ lại những lời Akutagawa đã nói. Tay chống lên trên chiếc bàn gỗ sồi cũ kỹ, tôi rên rỉ khi ngực thỉnh thoảng lại truyền đến những cơn đau.

Akutagawa nói tôi đang dồn Miu vào chân tường

Một người thành thật trầm tĩnh như cậu ấy lại chỉ trích tôi bằng những lời lẽ kịch liệt như vậy, lại nhìn tôi bằng ánh mắt phẫn nộ như vậy, thậm chí còn đánh tôi.

... Asakura không phải thiên sứ, cậu ấy cũng không phải nữ thần. Asakura chỉ là một cô gái bình thường xấu xí yếu đuối mà thôi! Làm ơn, hãy thực sự nhìn kỹ Asakura đi!

Chẳng lẽ hình ảnh của Miu trong mắt tôi từ trước đến nay chỉ là một người mà tôi đã lý tưởng hóa, đã mong muốn trở thành như vậy sao?

Con người thật sự của Miu và Miu mà tôi biết hoàn toàn khác nhau sao?

Miu vẫn luôn ở bên cạnh tôi từ thuở ấu thơ, nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như ánh mặt trời.

Nhưng kể từ ngày hôm đó, Miu lại nhìn tôi bằng ánh mắt sắc nhọn, cố tình tránh né tôi.

Chẳng biết từ lúc nào, hai người bạn thân thiết Giovanni và Campanella không còn nói chuyện với nhau nữa.

Giovanni, người chỉ biết thu mình vào một góc run rẩy vì bị các bạn cùng lớp chê cười chuyện của ba mình, bắt đầu dùng ánh mắt khó chịu nhìn về phía Campanella được bao quanh bởi bạn bè.

Giovanni vẫn luôn lo lắng vì không hiểu được Campanella đang nghĩ gì. Cậu không biết mong ước của Campanella rốt cuộc là gì.

Tôi cũng như vậy... rốt cuộc là từ khi nào Miu đã biến mất từ trong tầm nhìn của tôi? Từ khi nào con đường của tôi và Miu bắt đầu tách rời nhau?

Từ lúc tôi nói cho cậu ấy biết tôi chính là Inoue MIU sao?

Khi đó đi tới chỗ nào người ta cũng nhắc tới cái tên MIU, cứ như đang có một cuộc cách mạng đang diễn ra, điều này khiến tôi chẳng biết phải mở miệng nói thế nào với Miu.

Làm sao tôi có thể nói với Miu rằng tôi đã bí mật viết tiểu thuyết và gửi bản thảo đi, rằng bản thảo của tôi đã giành được giải nhất chứ?

Làm sao tôi có thể nói với cậu ấy rằng mình đã dùng thân phận lỗ bịch nữ tác giả xinh đẹp đeo mặt nạ để xuất bản sách chứ?

Thế nên, lúc đó, ở trước vòi nước, uống công cộng, cho dù nắm lấy tay Miu ngăn cậu ấy lại khi cậu ấy trở về từ tiết thể dục và nói rõ mọi chuyện, tôi vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt Miu.

... Mình chính là... Inoue MIU.

Trong lúc cơ thể co lại, tai đỏ bừng và phải cố gắng nói ra những lời này như một đứa trẻ chờ bị la mắng vì đã làm sai chuyện gì đó cực kì kinh khủng, tôi không biết Miu đã nhìn tôi với ánh mắt như thế nào.

Chỉ là...

... Vậy à... thì ra người đó là Konoha à.

Khi tôi rụt rè ngẩng đầu lên vì nghe thấy những lời lạnh nhạt đó, tôi chứng kiến Miu đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc hết như của một con búp bê, cảm giác sợ hãi cùng cực khi đó đến bây giờ vẫn còn đọng lại trong kí ức tôi.

Sau khi nói ra những lời đó, Miu im lặng quay lưng rời đi, về sau cậu ấy bắt đầu cố tình tránh mặt tôi.

Chắc hẳn Miu rất tức giận vì tôi đã đoạt giải.

Tôi vẫn luôn cho rằng lý do là vậy, nhưng thật sự thì đó là lần đầu tiên Miu nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng trống rỗng đó sao?

Vừa cảm nhận cơn đau thắt gan thắt ruột đang kéo tới và sự khó chịu như có ai đó đang lấy tay khuấy tung suy nghĩ trong đầu, tôi tiếp tục ngụp lặn trong biển kí ức đen kịt.

Thư viện nơi tôi vẫn cùng Miu đi tới, tiệm bánh kẹo Miu thích, cửa hàng thời trang dành cho phái nữ mà cậu ấy thường kéo tôi vào ngắm đồ, bất chấp sự xấu hổ của tôi.

Tiệm tạp hóa,

Nhà sách,

Đúng rồi... vào cuối năm lớp 8, lúc hạn nộp bản thảo cho cuộc thi sắp đến gần, tôi từng bắt gặp Miu đứng trước một cửa hàng bán đồ hạ giá gần nhà.

Lúc đó, không hiểu sao Miu lại nhìn vào kệ sản phẩm chăm sóc tóc dành cho nam giới với nét mặt lạnh lùng.

Miu đứng đó làm gì vậy? Cậu ấy đang đi mua đồ hộ người nhà sao?

Khi tôi định cất tiếng gọi cậu ấy, Miu đã quay người đi vào trong cửa hàng.

Ngày hôm sau, nghe tôi hỏi chuyện này, nét mặt Miu hơi dao động, nhưng rồi cậu ấy chỉ cười và trả lời rằng, "Không biết. Chắc là Konoha nhìn nhầm thôi".

Nhưng khi tôi khẳng định rằng mình không nhìn nhầm, rằng người đó chính là Miu, cậu ấy liền trừng mắt nhìn tôi và nói với vẻ khó chịu, "Chẳng lẽ Konoha không thể phân biệt được mình với những cô gái khác sao?", thế nên tôi đành vội vàng xin lỗi.

Kể từ dạo đó, dường như Miu bắt đầu trở nên hơi kì lạ?

Trước kia mỗi khi tan học cậu ấy đều ở cùng tôi trong thư viện cho đến giờ đóng cửa, nhưng bây giờ Miu lại thường xuyên nói "Mình phải tập trung cho bản thảo" và đứng dậy đi về trước.

Mặc dù cảm thấy rất cô đơn nhưng vì hạn nộp bản thảo thật sự sắp tới rồi nên tôi cũng chỉ nghĩ rằng không còn cách nào khác và đành để chuyện này qua một bên. Tôi cũng cho rằng việc Miu ngắt người trong giờ học, hay mắt đầy tơ máu là vì cậu ấy thường xuyên phải thức khuya để viết bản thảo.

Một ngày trước khi hạn nộp bản thảo đến, sau khi Miu nhét phong bì màu nâu đựng bản thảo vào hòm thư, nụ cười rạng rỡ cuối cùng cũng quay trở lại trên khuôn mặt cậu ấy.

Bây giờ hồi tưởng lại, những thay đổi rất nhỏ đó đã hoàn toàn biến mất sau khi Miu nộp bản thảo, cậu ấy lại hay cười như trước kia, lại thích trêu chọc tôi, mùa xuân đến, mỗi ngày chúng tôi lại cùng nhau ngồi trong thư viện cho đến tối muộn.

Thế nhưng, khi ngẫm lại thật kỹ, tôi bỗng nhận ra dường như có điều gì đó ở Miu đã thay đổi.

Và ngay cả tôi cũng vậy...

Khi tôi nhận được điện thoại của nhà xuất bản báo rằng tác phẩm của mình đoạt giải nhất thì đã là đầu tháng Tư.

Trong cơn hoang mang vì một chuyện kinh khủng như vậy lại xảy ra, mặc dù vẫn lo lắng trong đầu không biết có chuyện gì nhầm lẫn hay không, tôi vẫn làm theo lời của biên tập viên và bắt đầu chỉnh sửa bản thảo chuẩn bị cho việc xuất bản. Bởi vì phải soạn thảo văn bản mềm trên máy chứ không được dùng bút viết, mỗi ngày tôi đều phải cặm cụi gõ lại bản thảo của mình.

Sau đó ngày xuất bản dự tính được định ra, dòng quảng cáo "Tác phẩm đoạt giải mang tính lịch sử sắp phát hành" không hề có một chữ nào của tiêu đề hay tên tác giả được đăng trên khắp các tạp chí.

Khi tôi bắt đầu quen với việc gõ mà không nhìn bàn phím, thời khắc giao mùa cũng đã tới.

Đến cuối tháng Năm, trên các mặt báo bắt đầu đưa tin về việc người giành giải nhất là một học sinh cấp hai 14 tuổi, hai tuần sau, tác phẩm đầu tay của Inoue MIU được bán ra thị trường.

Trong hai tháng này, vì có quá nhiều chuyện xảy ra, tôi chẳng thể nào chú ý tới sự thay đổi của Miu được. Hơn nữa, vì cũng đang có chuyện giữ bí mật với Miu, cho nên tôi cũng cảm ơn trời đất khi Miu vì bận rộn công chuyện nên không thể ở chung với tôi nhiều.

Trong hai tháng này, giữa chúng tôi vẫn tồn tại một khoảng cách... Không, không đúng, có lẽ từ trước kia... từ khi tôi bắt đầu viết bản thảo, đã có chuyện gì đó xảy ra với Miu rồi.

Tôi đã bỏ qua chuyện gì đó liên quan tới Miu sao?

Liệu tôi có thể tìm ra mong ước của Campanella không?!

Khi sự bất an sắp nhấn chìm tôi, tôi nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài cánh cửa phòng sinh hoạt.

Hông hét! Chẳng lẽ hôm nay chị Tooko đi học sao?!

Không muốn để chị ấy nhìn thấy khuôn mặt sưng tím của mình, không muốn để chị ấy nhìn thấy tôi trong bộ dạng thảm hại này, tôi bỗng có một hành động ngớ ngẩn, đó là lập tức trốn ra sau rèm che cửa sổ.

Lúc đó, vì quá hoảng sợ, trong tôi chỉ còn cơn đau ê ẩm nơi lồng ngực, những suy nghĩ hỗn loạn và cảm giác hèn nhát len lỏi khắp người, tôi gần như không nghĩ tới việc mình chẳng thể trốn lâu ở đó mà không bị phát hiện.

Tôi nín thở, căng tai lên lắng nghe tiếng bước chân truyền tới từ bên kia tấm rèm mỏng.

Cửa khẽ mở ra, có người vừa bước vào phòng.

Sau đó, vang lên tiếng ghế khẽ chạm vào góc bàn khi nó được kéo ra.

Mồ hôi rịn ra khắp lòng bàn tay, tôi đưa mắt nhìn vào trong phòng qua khe hở giữa những tấm rèm.

Người đang quay lưng ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh bàn không phải chị Tooko, đó là một cô bé có vóc người nhỏ nhắn, mái tóc bồng bênh rũ ngang vai.

Takeda?

Cô bé tới tìm chị Tooko sao? Hay là cô bé đang đợi tôi?

Takeda ngồi yên không hề cử động, hai tay ôm lấy chiếc cặp sách để trên đùi. Tấm lưng bé bỏng xoay về phía tôi hơi co lại.

Trông cô bé hơi lạ thì phải...?

Khi ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, tôi nhìn thấy Takeda mở cặp sách và lấy ra từ bên trong một thứ gì đó.

Vật đó phản xạ ra ánh sáng... Khi nhận ra đó là một con dao rọc giấy, hơi lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Takeda, em định làm trò gì vậy?

Không khí khẽ run lên vì âm thanh lưỡi dao được đẩy ra lạch cạch, tôi vén tấm rèm cửa rồi lao ra.

- Takeda!

Nửa người trên của Takeda quay lại, trên khuôn mặt của cô bé không phải là nét ngây thơ như một chú cún con.

Đó là khuôn mặt trống rỗng, không chút cảm xúc, hệt như khuôn mặt của một con búp bê vô cảm...

Takeda Chia, người giấu khuôn mặt thật sự của mình dưới lớp mặt nạ, ngược lên nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn như hai viên pha lê.

- Anh Konoha.

Rồi cô bé khẽ nói bằng giọng bình thản.

- Tự đứng chui ra từ một nơi như vậy... anh Konoha chơi xấu quá.

Một đường chỉ đỏ chạy dọc theo lòng bàn tay trái của cô bé, tôi run giọng hỏi khi nhìn thấy máu tươi đang rỉ ra từ đó.

- Em đang làm gì vậy Takeda? Tại sao em lại tự cắt tay mình chứ? Đã có chuyện gì vậy?

- Em chỉ muốn xác nhận một chút... Không biết cái chết sẽ khiến con người ta đau đớn đến thế nào nhỉ. Không biết liệu em có cảm thấy đau không nhỉ...

- !

Toàn thân tôi run bắn như bị ai đó xối nước lạnh vào người.

Takeda nhìn xuống lòng bàn tay đang chảy máu với cặp mắt trống rỗng. Sau đó, cô bé từ từ ngẩng đầu lên, mang vào chiếc mặt nạ Takeda Chia vui vẻ ngây thơ, rồi nở nụ cười.

- Anh đừng lo. Em sẽ không chết thật đâu.

Những lời đó, cùng với nụ cười hoàn mỹ không chút vẩn đục, một lần nữa khiến sống lưng tôi lạnh buốt.

- Bởi vì, em tuyệt đối sẽ không chết ở nơi này. Như vậy sẽ gây phiền toái cho anh Konoha và chị Tooko. Thế nên, cứ khi nào cảm thấy muốn chết em lại tới đây thử tự sát. Chỉ cần làm vậy, trong đầu em sẽ không ngừng lặp lại suy nghĩ không được chết ở đây, không được chết, không được... không được... và thế là em sẽ có thể ngăn bản thân lại.

- Đây không phải lần đầu em làm chuyện này sao?!

Takeda trả lời, trên khuôn mặt của cô bé vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

- Là tái phạm ạ.

... Em không thấy vui.

Những lời thì thầm của Takeda lúc chỉ có hai chúng tôi đi với nhau lại vang lên trong tai tôi, hình ảnh Takeda với khuôn mặt vô cảm như một con búp bê khi đó chồm lên Takeda đang nở nụ cười trước mắt tôi bây giờ.

... Em chỉ đang giả vờ vui vẻ mà thôi. Bởi em không muốn phá hỏng bầu không khí của mọi người.

Trái tim tôi như bị xuyên thủng.

Nụ cười lại biến mất khỏi khuôn mặt Takeda như con sóng bị kéo ra ngoài khơi.

- Đạo gần đây... lại càng thường xuyên hơn.

Người đó nói muốn hẹn hò với em...

Em nghĩ chắc là người đó đùa thôi, nên em không để ý lắm và làm vài việc có vẻ giống như hẹn hò với người đó... Giả bộ vui vẻ, cho người đó thấy nụ cười của em...

Trong khi làm như vậy, em đều tự hỏi trong đầu... sẽ không sao chứ?

Em sẽ có thể tiếp tục giả vờ làm một cô gái bình thường như thế này chứ?

Nhưng, khi chỉ còn lại một mình, em bỗng cảm thấy như có một cái hố đen kịt đang tồn tại trong tim, toàn thân em trống rỗng, dường như chỉ còn lại một mình em đứng trong khoảng không đó.

À... quả nhiên em vẫn không hề thay đổi... em vẫn sẽ luôn như thế này...

Liệu em sẽ phải chịu đựng cảm xúc này bao nhiêu lần nữa đây? Hàng trăm lần, hàng ngàn lần hay nhiều hơn thế...?

Có lẽ cái chết sẽ giải thoát cho em...

- Em không được nghĩ như vậy!

Tôi lao tới cạnh Takeda, hai tay ôm lấy bàn tay đang nắm chặt con dao rọc giấy của cô bé.

Rồi tôi cúi đầu thì thầm nói, những ngón tay run rẩy cố nắm chặt lại, ngực như sắp vỡ ra.

- Anh xin em... xin em đừng nói những điều bi thảm như vậy nữa...

Bàn tay cứng đờ và lạnh ngắt của Takeda khẽ run lên.

- Nhưng mà... anh Konoha, em muốn giấu đi sự hổ thẹn của mình và sống trong bộ dạng một cô gái bình thường.... Cho dù rất sợ hãi, em vẫn cố gắng nở nụ cười... Em rất muốn nở nụ cười, nhưng mà, ngày hôm qua, người đó đã nói với em...

Trong giọng nói của Takeda bao hàm một sự sợ hãi khôn cùng, như thể cô bé đang cố nén không phát ra tiếng hét.

- Người đó nói, "Cậu diễn tốt thật đấy, cậu định tiếp tục trưng cái nụ cười giả dối đó ra tới khi nào vậy?".

Cảm giác kinh hoàng mà Takeda cảm nhận lúc đó truyền qua tôi thông qua những đầu ngón tay và giọng nói run rẩy của cô bé.

Takeda ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô bé trắng bệch như tờ giấy, hai mắt mở to đầy tuyệt vọng, bờ môi run lẩy bẩy.

- Là ai, là ai đã nói với em những lời đó?

Takeda thì thầm, như thể việc nói ra những lời kể tiếp khiến cô bé rất khổ sở.

- Là em trai... của chị Tooko.

Ryuuto ư?!

- Đúng rồi. Là em nói, em đã bảo cậu ấy hãy hẹn hò với em. Bởi vì Chii là tuýp con gái em thích nhất.

Ryuuto hút côca trong ly và nói một cách nhẹ nhõm.

Sau khi đưa Takeda về nhà, tôi gọi điện thoại cho Ryuuto và bảo muốn gặp nó ngay bây giờ.

"Được thôi ạ. Giờ anh Konoha đang ở đâu?"

Ryuuto trả lời không hề đắn đo, sau đó chúng tôi gặp mặt nhau ở một tiệm thức ăn nhanh.

Vừa thấy tôi, nó đã hỏi:

- Mấy vết bầm đó là sao thế ạ? Trông ra dáng đàn ông phết.

Nhưng tôi chỉ trả lời qua loa và đi thẳng vào chuyện của Takeda, Ryuuto ngay lập tức thừa nhận.

- Anh Konoha không nhớ à, dạo trước lúc anh Konoha tới nhà em, em đã nhờ anh tư vấn chuyện của một cô gái mà.

Đúng là nó có nói như vậy. Nhưng tôi lại chưa từng nghĩ tới người đó sẽ là Takeda. Bề ngoài mà cô bé thể hiện ra là một người vui vẻ năng động, tính cách này hoàn toàn khác với sở thích của Ryuuto.

Chẳng lẽ Ryuuto đã nhìn ra bộ mặt thật của Takeda sao? Nó đã nhìn thấu chiếc mặt nạ mà Takeda vẫn luôn dùng để che giấu bản chất thật sự của mình sao?

Ryuuto nhả ống hút ra rồi nhe răng cười.

- Anh cũng biết sở thích của em mà đúng không? Đứng trước kiểu con gái có vẻ nguy hiểm, phảng phất đâu đó cảm giác bị tổn thương như vậy là em lại không tài nào kìm lòng được.

Cô gái mà Ryuuto từng hẹn hò lúc trước - Amemiya - cũng là một cô gái như vậy.

Cô gái đó, người không thể ăn được bất kì thứ gì, người đi lang thang trong trường học mỗi đêm mang trong mình trái tim đói khát, cũng là người đang bước đi một cách nguy hiểm giữa ranh giới của sự bình thường và bất thường.

- Trong bữa tiệc đêm Nôen đó, Chii cười rất nhiều, ngay cả người mới gặp mặt cũng sẵn sàng mở lòng và nói chuyện vui vẻ. Nhưng nhìn cậu ấy như vậy, em lại cảm thấy có chút gì đó không đúng, và cuối cùng em cũng nhận ra, à, thì ra người này đang giả vờ vui vẻ để hòa chung không khí với những người xung quanh.

Dù vậy, nếu chỉ là như thế thì trên đời này vẫn còn rất nhiều người. Anh Konoha có lúc cũng sẽ cười xã giao mà, đúng không? Thế nên cho dù phát hiện ra một người đang diễn kịch, bình thường em cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Tuy nhiên, cái cách Chii giả vờ thật sự rất hoàn mỹ, như thể cậu ấy đã có kinh nghiệm làm chuyện này từ rất lâu rồi, điều này khiến em tò mò. Thế là lúc ra về em gọi cậu ấy lại và đề nghị hai người bọn em cùng đi ngắm biển.

- Không phải trong bữa tiệc đó mấy cô bạn gái em đã âm ỉ một hồi về việc ai sẽ là người về với em à?

Giọng tôi trở nên nghiêm khắc.

Ryuuto còn chẳng thèm để ý tới điều này và tiếp tục nói.

- Chà, mấy chuyện đó thì em cũng quen rồi, chỉ cần nói vài câu ngon ngọt là bọn họ sẽ tản đi cả thôi. Quay lại chuyện lúc này, ở bờ biển, Chii vẫn tiếp tục giả vờ và nói chuyện rất vui vẻ. Cho đến tận bình minh, khi bọn em đứng sóng vai ngắm mặt trời mọc từ bên kia đường chân trời... Có lẽ lúc đó Chii đã chủ quan và cho rằng em không để ý, khi em lén nhìn qua bên cạnh, em thấy cậu ấy đang nhìn về phía biển với một vẻ mặt vô cảm như đeo một chiếc mặt nạ diễn kịch Noh.

(Kịch Noh là một loại hình kịch truyền thống lâu đời của Nhật)

Ánh mắt Ryuuto trở nên nồng nhiệt, trong giọng nói của nó lẫn vào một chút hưng phấn.

- Đúng, chính là ánh mắt vô cảm đó! Nó khiến toàn thân em run lên. Lúc đó trong đầu em chỉ có một ý nghĩ, "Ồ, cô gái này thật thú vị".

Cơ giận xộc lên đầu tôi.

- Thế là em nói với Takeda rằng em muốn hẹn hò với cô bé sao? Cho dù em đang có rất nhiều bạn gái khác đi chẳng nữa? Anh không quan tâm sở thích của em là chân đạp nhiều thuyền, hay em thích tận hưởng việc bị các cô gái ghen ghét căm hận. Nhưng Takeda không phải người vì chút vui đùa nhất thời mới hẹn hò với người khác!

Ryuuto nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt bướng bỉnh, khóe miệng nó khê nhếch lên.

- Cái đó em biết. Thế nên em chỉ nói thế này: "Cậu định tiếp tục trưng cái nụ cười giả dối đó ra tới khi nào vậy?", chỉ có thế mà thôi, em chỉ muốn được nhìn thêm một chút nữa vẻ mặt mà cậu ấy đã dùng để nhìn về phía mặt biển lúc đó thôi.

- Em có biết khi nghe những lời đó Takeda đã sốc đến thế nào không hả?!

Khóe miệng của Ryuuto lại càng nhếch lên cao hơn.

- Em cũng nghĩ vậy. Lúc đó đột nhiên nét mặt của Chii trở nên lạnh như băng, hết như vừa tháo ra chiếc mặt nạ đang đeo. Nhưng ngay sau đó cậu ấy lại nở một nụ cười rạng rỡ hết cỡ, rồi ưỡn ngực ra và nói với em, "Ừ, đúng rồi đây. Bạn giỏi ghê!", điều này càng khiến em say mê cậu ấy hơn.

Nghe Ryuuto bày tỏ tình cảm của mình với giọng khinh bạc như vậy, tôi lại càng khó chịu hơn.

- Takeda đã định cắt cổ tay đấy!

Khi tôi nhào người ra phía trước nói như vậy, khuôn mặt của Ryuuto cũng hơi trở nên nghiêm túc, nó nhún vai.

- Chii... hẳn đang rất lo lắng về việc liệu kĩ thuật biểu diễn hoàn mỹ của mình có thể đánh lừa được những người xung quanh hay không. Chắc hẳn cậu ấy cũng cảm thấy khổ sở và có lỗi vì làm như vậy. Chii lo lắng nếu chuyện này bị tiết lộ cậu ấy sẽ phải làm sao, đồng thời cậu ấy cũng sợ hãi, rằng cho dù cậu ấy cứ tiếp tục thể hiện bản thân một cách dối trá như thế này, liệu cậu ấy cũng sẽ được tha thứ? Chính những phiền não này đã vắt kiệt tinh thần của Chii. Thế nên cậu ấy mới muốn tìm tới cái chết, để được kết thúc, để được giải thoát.

Nói xong, nó dùng hai tay chống cằm rồi nhìn chăm chú vào tôi với ánh mắt dịu dàng.

- Nhưng mà, anh Konoha này, chính vì vậy nên em mới cho rằng một người lòng bông như em sẽ rất phù hợp với Chii.

- Ý em là sao?

Trong một thoáng, ánh mắt của Ryuuto xẹt qua chút khổ sở và bi thương.

Tôi không biết những cảm xúc đó là dành cho Takeda, hay cho bản thân nó, hay là cho tôi - người chẳng hiểu được điều gì cả. Dù vậy, không hiểu sao ngực tôi lại nhói lên.

- Bởi vì đứng trước mặt em, Chii sẽ không phải cảm thấy tội lỗi vì đã nói dối, vì đã đeo mặt nạ. Nếu đối phương là một người chỉ biết lừa phỉnh các cô gái như em, thì cho dù cậu ấy nở một nụ cười giả tạo để gạt em đi nữa, bọn em cũng sẽ chẳng nợ nhau gì cả.

Ngược lại, nếu em là một người thuần khiết, ngây thơ, chỉ biết thích Chii bằng tất cả tấm lòng, xem Chii quan trọng hơn hết thảy mọi thứ... Chắc chắn Chii sẽ cảm thấy hổ thẹn đến không chịu được và sẽ thật sự muốn tìm tới cái chết.

Như thế có ai đó đang siết chặt lấy cổ họng tôi. Mặc dù người mà Ryuuto đang nói tới là Takeda, nhưng chẳng hiểu sao một vòng xoáy bùn lầy đen kịt nặng nề lại đang bắt đầu lan ra trong ngực tôi.

- Em nghe nói bạn trai cũ của Chii là một anh chàng biết chơi bóng rổ dịu dàng cởi mở. Nhưng cậu ta lại hoàn toàn không biết được hình dáng thật sự của Chii, Takeda Chia mà cậu ta yêu say đắm chỉ là một người "thật thà đáng yêu ngây thơ lương thiện". Vậy nên Chii đành phải chia tay với cậu ta.

Những lời của Ryuuto như đâm vào ngực tôi, cổ họng tôi nóng lên, hơi thở dần trở nên khó khăn. Nếu như cảm xúc của tôi lại tiếp tục bị kích động như thế này, "nó" chắc chắn sẽ lại phát tác.

Tôi nắm chặt cốc giấy đựng trà đá. Chiếc cốc lạnh buốt vì đá hòa tan dường như cũng bắt đầu ấm dần lên.

... Nhưng tôi sẽ không bao giờ tin tưởng tất cả mọi chuyện mà Asakura nói, không bao giờ thần thánh hóa Asakura như ông!

Những lời chỉ trích của Akutagawa vang lên trong tai tôi, hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên khó khăn, như thể ngực sắp bị ép nát.

- ...Đó chỉ là suy nghĩ một chiều của em. Anh không cho rằng lúc này việc hẹn hò với em là tốt cho Takeda.

- Anh Konoha nghiêm khắc thật đấy.

Ryuuto cười khổ.

- Nhưng mà, không phải chính anh Konoha cũng gây ra một vụ lùm xùm ở bệnh viện sao?

Thấy tôi giật mình, Ryuuto tiếp tục nói với vẻ mặt của một nhân vật phản diện.

- Không phải em đã nói với anh rồi sao? Em có người quen ở bệnh viện đó.

- Đ-Đúng thế. Takeda cũng nói đã gặp em ở bệnh viện... cô bé còn bảo em mang theo hoa như đang đi thăm ai đó.

Trong khi nói bằng giọng run rẩy như vậy, tôi đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Mang hoa đi thăm ai đó...

Trước khi ý tưởng mịt mờ trong đầu tôi kịp thành hình, Ryuuto nói tiếp một cách ác ý.

- Vết bầm trên mặt anh cũng có liên quan tới chuyện ở bệnh viện, em nói không sai chứ? Đúng rồi đúng rồi, chị Kotobuki đã gọi điện cho chị

Tooko đấy. Lúc đó em bắt máy, nghe giọng chị ấy như đang rất sợ hãi. Chị ấy chẳng buồn khách sáo với em mà chỉ nói với giọng ghen ngào rằng: "Nhanh chuyển máy cho chị Tooko đi".

Hơi thở của tôi ngừng lại, tôi gần như đứng bật dậy theo phản xạ. Cái ghế bên dưới vang lên tiếng lộc cộc.

Kotobuki đã gọi điện cho chị Tooko sao!

Kotobuki đã nói gì với chị Tooko? Khi nghe những chuyện đó, chị Tooko đã nghĩ như thế nào? Hình ảnh Kotobuki vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng bệnh hiện lên trong đầu tôi, ngực tôi như rách toạc.

- Bạn gái cũ của anh Konoha... tên là Miu phải không. Cái tên nghe thật dễ thương.

Tại sao, ngay cả tên của Miu... Khi tôi định kêu lên bảo nó dừng lại, đừng nói chuyện này nữa, Ryuuto đã lẩm bẫm với giọng đầy hàm ý.

- Giống hệt tên của tác giả Inoue MIU vậy.

Cổ họng tôi nghẹn lại, không một âm thanh nào có thể phát ra. Chị Tooko đã nói cho nó biết sao? Hay là nó đang lừa tôi mắc bẫy?

Bàn tay nắm cốc giấy đã thấm đầy mồ hôi và trở nên nhớp nháp khó chịu. Chật vật một hồi tôi mới nói qua kẽ răng: "Đúng thế...".

Ryuuto vẫn nhìn chăm chăm vào tôi và tiếp tục nói về chuyện của MIU.

- Đạo trước em cũng ngẫu nhiên đọc được sách của Inoue MIU. Cuối sách có in phần đánh giá của các giám khảo, toàn là những lời khen mỹ miều. "Đây là tác phẩm đánh dấu sự ra đời của một tác giả thuộc thời đại mới, với phong cách viết tràn đầy sức sống" này, rồi còn "Miêu tả một thế

giới đáng yêu tràn ngập cảm giác trong suốt" này, chà, nhưng mà bên cạnh đó cũng có một giám khảo đưa ra một lời bình rất khắt khe là "Tôi tự hỏi với cách hành văn này, liệu tác giả có thể cho ra đời một tác phẩm khác hay không".

Ngoài việc phê bình cảnh cuối của truyện như "Cảnh cuối có chút vẽ rắn thêm chân" hay "Nói thế nào đi nữa thì chỗ này cũng hơi quá đà" thì tất cả thành viên trong hội đồng giám khảo đều không hề dị nghị về việc tác phẩm đoạt giải nhất. Mới chỉ là một học sinh cấp hai mà đã giỏi như vậy rồi, thật đáng khâm phục.

- Em... sau khi đọc xong truyện của MIU... đã có cảm tưởng như thế nào?

Khi tôi cất giọng khàn khàn hỏi như vậy, Ryuuto nhếch môi lên, nhưng trong ánh mắt của nó lại thoáng qua chút bi thương...

- Đó là một câu chuyện rất xinh đẹp. Chắc hẳn tác giả của nó cũng là một người thuần khiết, đa sầu đa cảm và rất hạnh phúc.

Cái từ "xinh đẹp" như một mũi tên tẩm độc găm vào lòng tôi, hơi thở của tôi như ngừng lại.

- Xin lỗi, đến lúc anh phải về rồi.

Không thể chịu nổi việc ở đây thêm một giây phút nào nữa, tôi bỏ lại cửa tiệm đằng sau và ra về một mình.

Trên con đường đêm lạnh cóng, tôi cắm đầu bước về phía trước, miệng liên tục phả ra khói trắng.

Akutagawa nói rằng Miu chỉ là một cô gái bình thường, sở hữu những mặt xấu xí.

Còn tôi, tôi ngưỡng mộ Miu, đắm chìm trong suy nghĩ rằng cậu ấy xinh đẹp tựa thiên sứ. Tình cảm mà tôi dành cho Miu trong vắt như nước suối, rực rỡ như ánh mặt trời.

Những suy nghĩ này của tôi đã khiến Miu cảm thấy khổ sở sao?

Đối với Miu, tình cảm của tôi là gánh nặng sao?

... Ngược lại, nếu em là một người thuần khiết, ngây thơ, chỉ biết thích Chii bằng tất cả tấm lòng, xem Chii quan trọng hơn hết thảy mọi thứ... Chắc chắn Chii sẽ cảm thấy hổ thẹn đến không chịu được và sẽ thật sự muốn tìm tới cái chết.

Bạn trai cũ của Takeda đã không hiểu được con người thật sự của cô bé.

Cậu ta chỉ thích cái vỏ bề ngoài mà Takeda tạo ra. Thế nên Takeda không còn cách nào khác là phải rời xa cậu ta...

Miu cũng vậy sao?

Trong đầu tôi như có một cơn bão đen kịt đang gào thét. Những cơn gió bắc lạnh buốt quất một cách vô tình vào khuôn mặt sưng tím của tôi.

Ai đó, bất kì ai, hãy nói cho tôi biết!

Tôi chính là người đã khiến Miu bị tổn thương nhiều nhất sao?!

Thật đáng thương. Dần dần, cậu chỉ còn lại một mình.

Haruguchi tát cậu? Còn nói ghét cậu? Tất nhiên là thế rồi.

Bởi vì tôi đã nói với Haruguchi rằng cậu là vật sở hữu của tôi. Rằng chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi. Rồi tôi hỏi cậu ta có thấy vui không

khi xài đồ cũ của tôi? Tôi còn nói dù bình thường cậu thật vụng về nhưng khi nổi hứng lên thì cũng rất ồn ào, cũng mua vui cho tôi được vài phút.

Lúc đó, mặt của Haruguchi đỏ bừng, mắt rưng rưng, toàn thân còn run lấy bầy, trông cậu ta thật khó coi.

Dạo gần đây Mine không cùng đi chơi với cậu đúng không?

Sao thế nhỉ? Không phải hai người là bạn thân sao?

Là bạn thân, vậy mà Mine lại cố ý trốn tránh cậu. Cậu ta thật đáng ghét, đúng không? Chắc hẳn đây là vì cậu đã nhiều lần không giữ lời hứa với Mine. Cậu cũng đâu có cách nào khác phải không. Bởi vì tôi đã nói cậu không được đi.

Cậu chỉ làm theo lời của tôi, cậu không làm gì sai cả. Người sai ở đây là Mine, bởi vì cậu ta đã tự tiện bắt chuyện với chó của tôi, tự tiện lấy tay sờ nó, tự tiện dẫn nó đi chơi.

Tôi nói với Mine đừng làm phiền chó của tôi nữa, bởi vì tôi sẽ lấy xích xích nó lại. Lúc đó Mine cực kì tức giận và kích động, trông cậu ta như muốn lao tới bóp cổ tôi, nhưng cậu lại đứng ra ngăn lại và bảo rằng tôi không phải loại người sẽ nói ra những lời ti tiện như vậy, thế là Mine chỉ đành rời đi với bộ dạng khó chịu.

Và thế là, cậu chỉ còn lại một mình.

Xung quanh cậu không còn lại ai ngoại trừ tôi.

Ôi, thật dễ chịu, thật khoan khoái làm sao.

Cậu cứ vĩnh viễn cô độc như vậy là được.

Cứ bị cắt cho nát bầy, bị vấy bẩn, bị phá hỏng tan tành như vậy là được.

Tốt nhất cậu hãy cứ tuyệt vọng, gào khóc đến khi không thể đứng dậy được nữa.

Như vậy tôi sẽ xoa đầu cậu, kể chuyện cho cậu nghe.

Bởi vì cậu là chó của tôi, chỉ cần cậu trung thành vẫy đuôi ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho cậu ăn, tôi sẽ không buông tha cậu cũng sẽ không giết cậu, tôi sẽ giữ cậu bên mình và hành hạ cậu, vĩnh viễn.

Chú thích

Thí nghiệm của Blukanilo

Người chứng mắt nhất vẫn là cô ta. Nhưng bây giờ chưa phải lúc ra tay. Tôi phải tích trữ thêm sức mạnh.

Vài ngày sau, những vết bầm tím trên mặt tôi mới hoàn toàn biến mất. Trong khoảng thời gian này, tôi không một lần tới bệnh viện. Bởi vì nếu như tôi xuất hiện với khuôn mặt như vậy, chắc hẳn Miu sẽ hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra.

Tôi nhắn tin vào số điện thoại của Miu báo vì nhà có chuyện gấp nên tạm thời không tới thăm cậu ấy được. Ngay lập tức, Miu nhắn tin trả lời bảo tôi phải nhanh nhanh lên, chỉ cần một ngày không được gặp tôi cậu ấy sẽ cảm thấy rất khổ sở. Tôi ủ rũ đọc hết những lời này.

Akutagawa vẫn đi gặp Miu sao? Ngày hôm sau cái ngày tôi và cậu ấy đánh nhau, hai chúng tôi bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên phòng giáo vụ và hỏi đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cả tôi và Akutagawa đều ngậm miệng không nói gì cả, cho nên giáo viên chỉ đành nhắc nhở chúng tôi một lát rồi cho ra về. Sau khi rời khỏi phòng giáo vụ, cả hai chúng tôi đều không nói với nhau một lời nào và cứ thế quay về lớp.

Cứ nghĩ tới việc cậu ấy đang nói chuyện với Miu ở một nơi không có sự hiện diện của tôi, lòng tôi lại nhói lên. Tôi từng nảy ra ý định hay là nhắn tin hỏi Miu chuyện này xem, nhưng nghĩ lại như thế thật hèn hạ, cho nên tôi đã không làm thế. Hơn nữa, tôi vẫn chưa biết được mong ước của Campanella là gì...

Mặt khác, tôi cũng rất để ý tới chuyện của Kotobuki và chị Tooko.

Bây giờ, Kotobuki vẫn đang đau lòng sao? Chị Tooko vẫn đang lo lắng sao?

Trước khi đi, Omi từng nói với tôi hãy chăm sóc Nanase thật tốt, tôi cũng từng nghĩ rằng mình phải đáp lại tình cảm của cậu ấy, vậy mà rốt cuộc bây giờ tôi lại đang làm cái gì vậy?

Tan học ngày thứ Năm, tôi đi tới thư viện, đứng sau quầy trực là Takeda.

- Em chào anh Konoha. Cho em xin lỗi vì dạo trước đã khiến anh lo lắng ạ.

Cô bé cúi đầu nói xin lỗi rồi nở một cười dễ mến.

Ngực tôi nhói lên khi nhìn thấy nụ cười không chút vẫn đục kia.

- Takeda, em đừng găng sức quá. Lúc nào cảm thấy khó chịu thì cứ nói thẳng mình rất khó chịu là được.

- Hì hì, em thật sự không sao đâu ạ~. Dù sao việc lâu lâu lại muốn chết cũng sắp trở thành tật xấu của em rồi. Anh Konoha đừng bận tâm làm gì cả. Tuần sau còn có một đợt hàng hạ giá đang đợi em, em cũng dự định sẽ đi xem phim cùng bạn, còn cả phiếu giảm 50% của tiệm bánh monjayaki nữa, thế nên em sẽ không chết được đâu.

(Monjayaki là một dạng khác của okonomiyaki - bánh xèo Nhật Bản)

Không phải đối với em thì mấy thứ như hàng hạ giá, phim ảnh hay monjayaki chỉ toàn là những chuyện râu ria sao... Vừa nghĩ như vậy, tôi lại càng khó chịu hơn.

- Thay vì quan tâm tới em, anh Konoha nhanh đi thăm chị Nanase đi. Em lo lắng, dạo gần đây dù em nhắn tin cho chị ấy thì chị ấy cũng chẳng hề trả lời. Bình thường có bao giờ như vậy đâu cơ chứ.

Lý do Kotobuki không nhắn tin trả lời hẳn là vì Miu đã ném điện thoại của cậu ấy ra ngoài cửa sổ, nhưng tôi lại không thể cho cô bé biết chuyện này được.

Thay vào đó, tôi nói.

- Takeda, em vẫn hay lo nghĩ chuyện mình không thể đồng cảm với mọi người, nhưng mà không phải em đang lo lắng cho cả anh và Kotobuki sao? Anh tin chắc em cũng là một cô gái dịu dàng bình thường như những người khác.

Vừa nghe vậy, nét mặt của Takeda đột ngột trở nên trống rỗng, rồi cô bé thì thầm với giọng bi thương.

- Thật vậy ạ? Em... thật sự trông rất bình thường ạ? Kể từ khi được anh Konoha và chị Tooko cứu trên sân thượng, em... vẫn luôn tự hỏi liệu mình sẽ có thể thay đổi sao. Liệu mình có thể sống như một người bình thường sao...

Anh Konoha cũng từng nói với em... rằng em phải tiếp tục sống.

Rằng em không cần phải lựa chọn cùng một con đường với anh Shuuji...

Nhưng mà, bây giờ, có lúc em lại đột nhiên cảm thấy thật trống rỗng... em lại muốn được chết...

Em nhiều lần tự nhủ với mình rằng đã không có chuyện gì nữa rồi... nhưng mọi thứ vẫn trở lại như cũ... vẫn lặp đi lặp lại như vậy...

Em, thật sự... đã thay đổi so với trước kia sao? Cho dù chỉ là một chút đi chăng nữa... em thật sự đã thay đổi sao?

Trong cặp mắt đang ngược lên nhìn tôi kia ngập tràn cảm giác lo lắng và đau đớn.

Ngực tôi thắt lại.

Cả tôi và Takeda đều giống nhau.

Tôi đã cho rằng mình sẽ không lạc lối nữa, sẽ không sợ hãi nữa, rằng bản thân tôi đã trở nên mạnh mẽ, rằng tôi đã trở nên kiên cường và có thể tiến lên mà không khiến bất kì ai bị tổn thương, tôi vẫn ngỡ rằng mình đã trưởng thành. Nhưng chút niềm tin nhỏ nhoi mà thật vất vả tôi mới tích lũy được này đã sụp đổ trong nháy mắt, tôi lại quay về điểm xuất phát. Tiếp tục lạc lối trong bóng tối, lục lọi khắp nơi.

Không thể đến được nơi mình muốn đến.

Một người như vậy thật sự không có tư cách nói ra điều gì với Takeda, nhưng...

Cho dù chỉ là một chút, tôi vẫn muốn cố vũ cô bé, vậy nên tôi dè xuống cơn đau trong lòng và gắng gượng nở nụ cười.

- Ừm. Trong mắt anh, Takeda là một cô gái rất bình thường.

Khuôn mặt Takeda cũng hiện lên nét cười.

- Em cảm ơn.

- Về chuyện thăm bệnh thì ngày mai anh sẽ đi.

- Hì hì, vậy anh cho em gửi lời thăm chị Nanase nhé.

Sau khi vui vẻ nói như vậy, ánh mắt của cô bé lại đột ngột trở nên lo lắng, rồi cô bé thấp giọng nói.

- Còn một chuyện nữa., anh Konoha này, tốt hơn hết anh không nên tiếp cận Ryuu quá.

Xem ra cô bé rất cảnh giác với Ryuuto. Khi tôi đang định phụ họa vài câu, Takeda cup mắt xuống và nói với giọng nghe rất khổ sở.

- Bởi vì Ryuu rất đáng sợ.

Những lời sắp thoát ra khỏi cổ họng tôi nghẹn lại.

Ngay sau đó Takeda lại ngẩng đầu lên và nở nụ cười.

- Vậy thôi, em còn có việc. Gặp chị Nanase anh nhớ bảo chị ấy trả lời tin nhắn của em nhé.

Ngày hôm sau, trong hành lang của bệnh viện, tôi lại tiếp tục không biết mình nên làm gì.

Tôi nên đến gặp Kotobuki sao... Nhưng bây giờ cho dù tôi có xin lỗi thì đó cũng chỉ là hành động tự bao biện của tôi mà thôi, nó sẽ không thay đổi sự thật tôi đã khiến Kotobuki bị tổn thương. Hơn nữa, có lẽ Kotobuki cũng không muốn gặp mặt tôi.

Mang theo tâm trạng rối bời, tôi hướng về phía phòng bệnh của Miu.

Hôm nay tôi sẽ hỏi Miu cho rõ ràng chuyện Kotobuki té bị thương. Tôi phải đối diện thẳng thắn với Miu trước khi đi xin lỗi Kotobuki.

Sau khi quyết tâm như vậy, tôi lấy tay gõ lên cửa phòng bệnh.

Không có tiếng trả lời.

Tôi khẽ đẩy cửa ra và nghiêng đầu nhìn vào bên trong, nhưng trong phòng cũng chẳng có ai cả.

- Cậu ấy đi kiểm tra rồi sao...

Tôi đi về phía cửa sổ. Trên chiếc bàn đặt cạnh giường là một bình hoa, bên trong cắm những bông hoa mao lương đỏ chót. Những cánh hoa nở rộ trông vẫn còn rất mới. Cảm thấy khó chịu, tôi dời mắt sang chỗ khác, một quyển sách đặt cạnh gối lọt vào mắt tôi.

Bìa ngoài vẽ hình bầu trời đã phai màu. Nó là sách của tôi!

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn, ánh mắt của tôi hoàn toàn bị quyến sách với những trang giấy nhàu nhĩ hút vào.

... Mình đã đọc đi đọc lại quyển sách này rất nhiều lần. Nó đúng là một câu chuyện rất tuyệt vời, rất xinh đẹp.

Miu... thật sự đã nghĩ như vậy sao?

Rằng nó là một câu chuyện rất tuyệt vời, rất xinh đẹp.

Trong lòng bỗng hiện lên một suy nghĩ không nên có, tôi vươn tay về phía quyển sách với lớp bìa đã bạc màu, đúng lúc này...

Tiếng cửa mở vang lên sau lưng, tôi bối rối rụt tay lại và quay người.

Đứng trước mặt tôi là một người phụ nữ trạc tuổi mẹ tôi, trên người mặc một chiếc áo khoác màu be.

Khuôn mặt của người phụ nữ sững sờ khi thấy tôi.

- Cậu là, Inoue?

Hơi thở của tôi như ngừng lại.

Mặc dù chỉ gặp nhau hai, ba lần, nhưng khuôn mặt được trang điểm với lớp phấn trắng dày cui cau có trừng mắt nhìn tôi với vẻ khó chịu này vẫn khiến tôi nhớ ra người này là ai.

... Miu nói con bé không muốn gặp cậu. Cậu đã làm gì Miu nên con bé mới nhảy lầu đúng không? Xin cậu đừng tới đây nữa, Inoue.

Đây là mẹ của Miu!

Người phụ nữ mang theo giày cao gót bước lộp cộp về phía tôi với nét mặt đáng sợ, tôi chỉ biết đứng im, chân không thể cử động lấy một bước.

- Quả nhiên là mày! Tại sao mày lại ở trong phòng của Miu hả? Tại mày mà Miu mới lại làm loạn phải không? Lúc Miu nhảy lầu cũng thế, trước kia nó vẫn luôn là một đứa ngoan ngoãn vâng lời, vậy mà đột nhiên nó lại gây ra chuyện đáng sợ vậy!

Khi vừa tỉnh lại nó khóc lóc hô hào rằng đừng để Konoha tới. Sau đó cũng thế, mỗi ngày nó đều lặp đi lặp lại không muốn gặp Konoha, tất cả đều là lỗi của Konoha, nó còn gào thét bảo không muốn nhìn thấy mặt mày, không muốn nghe thấy giọng của mày!

Giọng nói tràn ngập căm hận như những cây roi đen kịt đầy gai quất vào người tôi. Những gì mẹ Miu vừa nói hoàn toàn khác với những lời Miu nói với tôi.

... Lúc Konoha tới thăm mình, mình đã rất muốn gặp cậu. Nhưng mẹ và mấy người khác... lại ngăn không cho mình gặp Konoha... Họ còn hỏi có phải cậu đã làm gì mình không...

- Bởi vì nó cứ nằng nặc không muốn ở gần mà, rằng nếu cứ tiếp tục để nó ở đây thì nó sẽ tự sát cho nên chúng tao đành phải vội vàng làm thủ tục chuyển viện cho nó.

... Thế rồi, mẹ bắt mình chuyển viện...

Miu rưng rưng nước mắt ngược lên nhìn với ánh mắt buồn bã.

Miu cười hạnh phúc khi gặp lại tôi.

Hình bóng, giọng nói của Miu, người được bao bọc trong ánh sáng tinh khiết dần rời xa tôi, bóng tối sâu thẳm phủ xuống trái tim tôi.

- Mẹ chồng tao mắng vốn tao xối xả rằng giao Miu cho tao đúng là một sai lầm, đáng lẽ ra ngay từ đầu phải để nhà này nuôi dưỡng nó, lại dám để cháu nội của bà ta bị thương.

Ngay cả chồng tao cũng nói Miu khóc bảo không muốn ở cùng tao, hơn nữa bởi vì tao cũng có nhiều việc bận rộn nên cũng không còn cách nào khác, sau đó mẹ chồng tao xen vào khiến tao không thể không để bọn họ chuyển con bé đi.

Nhưng sau khi mù già đó vừa lên cơn xuất huyết não đột ngột qua đời, vì không có người chăm sóc Miu nên chồng tao chuyển con bé về bệnh viện này! Lại còn nói bởi vì cô là mẹ nên phải có nghĩa vụ chăm sóc nó! Tên khốn nạn đó kể từ khi không còn mù già suốt ngày lải nhải bên tai đã bắt đầu chuẩn bị thủ tục chính thức ly hôn với tôi để lấy con tình nhân của hắn. Và vì Miu là gánh nặng cho nên hắn mới đẩy con bé cho tao. Đồ cặn bã thối tha!

Những âm thanh tràn ngập cảm hận vang vọng trong bóng tối, cặp mắt đầy tơ máu lập lòe ánh sáng như ánh hào quang của ngày Trái đất diệt vong, một cảm giác nóng bỏng trào dâng như muốn nuốt chửng cơ thể tôi.

Ba Miu không phải vì công việc nên phải đi làm xa sao?

Chính thức ly hôn? Tình nhân?

Những từ ngữ đó thay phiên nhau dội vào lòng tôi, khiến tôi hoang mang, dao động.

Mẹ của Miu vẫn đang đỏ mặt tía tai cao giọng nói gì đó.

Chẳng lẽ, Miu... Miu thật sự đang nói dối sao?! Tất cả những gì Akutagawa và Kotobuki nói với tôi đều là sự thật sao?

Miu vẫn luôn hận tôi sao?

Nếu vậy thì tại sao cậu ấy lại nói với tôi cậu ấy thật hạnh phúc khi gặp lại tôi chứ! Tại sao cậu ấy lại nói bản thân vẫn luôn nỗ lực luyện tập để được gặp lại tôi chứ!

Đầu gối tôi run lấy bầy như sắp sụp đổ. Tai tôi ong ong, những ngón tay tê dại, hơi thở dần trở nên khó khăn.

Những từ ngữ nguyên rủa kia vẫn đang tuôn ra không ngừng.

Đúng lúc này, một cây nạng màu bạc bay vèo qua gian phòng và văng trúng bình hoa trên bàn, khiến nó rơi xuống đất vỡ tan.

- Thôi đi! Đừng có biến Konoha thành thùng rác của bà!

Người đã dùng nạng ném vào bình hoa chính là Miu.

Cậu ấy đứng tựa ở cửa ra vào, trong mắt cháy rực lửa giận. Trong hai đồng tử dường như tóe ra những tia lửa. Khuôn mặt trắng trẻo dần tái xanh, trông chẳng khác nào một bóng ma.

Miu nhìn về phía mẹ của mình.

- Tại sao bà lại ở đây? Tôi đã nói bà đừng tới nữa cơ mà! Mau đi về cho tôi! Nhanh!

Trên sàn nhà tung tóe mảnh vụn của lọ hoa, nước và những bông hoa màu đỏ. Khuôn mặt của cả mẹ Miu và cậu ấy đều tái xanh như nhau.

- Miu! Con làm gì thế hả?!

- Ra ngoài! Tôi bảo ra ngoài cơ mà!

Miu định đi về phía trước nhưng vì không còn nạng để đỡ, cậu ấy ngã lăn ra sàn. Miu cắn răng bò dậy, nét mặt hiện lên vẻ căm ghét, sau đó cậu ấy nhặt lấy một mảnh vỡ rồi chĩa nó vào cổ mình.

"Miu!", tôi hoảng sợ hét lên.

- Đủ rồi, Miu!

- Đi ra ngoài, ngay bây giờ. Nếu không tôi sẽ cửa cổ chết cho bà xem. Tôi không đùa đâu!

Mẹ của Miu im lặng. Sau khi nhìn trừng trừng vào cậu ấy hai, ba giây, bác ấy thì thào với giọng đáng sợ "Để lần sau tao gọi bố mày tới cho hăn xem đứa con gái yêu của hăn", nói rồi bác ấy chỉnh lại áo khoác rồi bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Mảnh sành trên tay Miu rơi xuống chạm vào sàn.

- Chết đi... tất cả đều đi chết đi... khắp nơi đều là rác rưởi, không thể tha thứ... đi chết đi...

- Miu!

Cơ thể cứng đờ của tôi cuối cùng cũng có thể cử động, tôi đi về phía Miu và vươn tay ra muốn đỡ cậu ấy đứng dậy.

Nhưng Miu hất tay tôi ra.

- !

Móng tay để dài của cậu ấy cào rách mu bàn tay tôi. Khuôn mặt mà cậu ấy đang ngược lên nhìn tôi chẳng khác nào khi cậu ấy nhìn về phía mẹ mình. Tràn ngập phần nộ, đau đớn, căm hận. Ánh mắt như phun ra lửa.

Tôi ngây dại, Miu nói với giọng trầm thấp.

- Đừng chạm vào tôi.

Những lời đó khiến ngực tôi trong chớp mắt đóng băng.

Trong giọng nói đó bao hàm sự cự tuyệt không dung thứ, niềm chán ghét hiện rõ.

Ánh mắt như muốn đâm thủng tôi.

Cảm giác sợ hãi như đang rơi thẳng xuống bóng tối sâu thẳm khiến da gà nổi khắp toàn thân tôi.

- M-Miu, những gì mẹ cậu vừa nói, là thật sao? Cậu đã nói muốn chuyển viện vì không muốn gặp mình sao?

Cho dù đã thế này, tôi vẫn không muốn chấp nhận chuyện đó.

Nếu như Miu phủ nhận và nói rằng tất cả những gì mẹ cậu ấy nói đều là dối trá, có lẽ tôi sẽ lựa chọn tin tưởng.

Không, không phải! Không phải như vậy!

Cơn đau thấu tim như đang lên án sự xấu xí trong tôi. Tôi không phải đang muốn tin tưởng Miu. Tôi chỉ muốn cậu ấy khiến tôi tin tưởng, để lòng tôi có thể cảm thấy yên ổn...

Bởi vì tôi không thể chịu được sự thật rằng Miu căm hận tôi!

Làm ơn, xin cậu hãy nói không phải vậy!

Nhưng Miu dường như không còn có ý định che giấu sự căm hận của cậu ấy dành cho tôi. Cậu ấy dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn tôi, người đang run lẩy bẩy như một chú thỏ con và nói ra những lời đầy ác độc.

- Cậu vẫn chưa nhận ra à? Tôi căm ghét cậu, Konoha. Vì không muốn phải nhìn thấy mặt cậu thêm lần nào nữa, tôi mới chuyển tới chỗ của ba tôi. Tất cả những gì tôi nói với cậu đều là giả dối hết.

Trong đầu tôi dường như vang lên âm thanh vỡ vụn của một thứ gì đó rất quan trọng.

Nụ cười của Miu,

Giọng nói của Miu,

Ngón tay của Miu,

Những câu chuyện Miu kể tôi nghe,

Tất cả trong chớp mắt đông cứng lại và vỡ nát.

- À, nhưng khi tôi nói mình đã rất nỗ lực luyện tập để được gặp lại Konoha thì tôi đang nói thật. Tôi muốn gặp lại cậu, muốn trả thù cậu. Bởi vì chính cậu là người đã khiến tôi ra nông nỗi này!

Những lời nói tàn khốc không chút nương tình.

Chúng như những mũi tên lạnh giá đâm xuyên qua tim tôi.

- Tôi sẽ lấy đi tất cả những gì quan trọng thuộc về Konoha. Và cậu đã bị những lời nói dối của tôi lừa gạt, đánh mất bạn bè, người yêu, cậu đúng là đồ ngốc.

Tôi không thể phát ra âm thanh nào. Khuôn mặt cứng đờ như đá, không một cơ bắp nào chịu hoạt động.

Không chút chống cự, lòng tôi bị đùa bỡn, bị cắt nát, bị móc ra từng khối.

Hơi thở của tôi như sắp ngừng lại, toàn thân sững sờ không hề cử động, Miu cầm lấy cây nạng vung lên và đánh vào đầu tôi.

Cổ tôi nghiêng sang một bên, cơ thể cũng lao đảo, cơn đau cháy bỏng kéo ý thức của tôi về lại hiện thực tàn khốc.

- Cậu còn định đứng ở đó đến khi nào hả?! Mau cút cho khuất mắt tôi!

Cậu ấy chỉ cây nạng về phía cửa.

- Tại sao...

Tôi thì thào với giọng khàn khàn.

- Mình rốt cuộc... đã làm sai điều gì? Mình phải làm gì thì cậu mới tha thứ cho mình?

Hãy nói cho mình biết. Mình sẽ làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần đó là điều cậu muốn.

Mình sẽ cho cậu tất cả mọi thứ thuộc về mình, cho dù đó là tay, là chân, là mắt, hay là tính mạng này.

Cho dù đó là chòm Thiên Yết vĩnh viễn cháy rục trong lửa xuất hiện trong Đường sắt Ngân Hà, mình cũng sẽ tìm cách lấy về cho cậu.

Cậu muốn mình làm gì? Rốt cuộc mình phải làm gì để bù đắp cho cậu?

Cảm giác tuyệt vọng ủa tới lấp đầy lồng ngực khiến tôi gần như không thở được, Miu dùng nạng chọc vào người tôi và hét lên.

- Vậy thì cậu hãy thực hiện mong ước của Campanella cho tôi! Dù sao thì cậu cũng sẽ không bao giờ hiểu được nó là gì!

Miu không ngừng dùng nạng đánh vào vai, vào tay, vào đầu, vào ngực tôi.

Nhưng cho dù đánh tôi bao nhiêu lần cậu ấy cũng không thể bình tĩnh trở lại, ngồi gục dưới sàn, khuôn mặt Miu nhăn nhúm lại khổ sở, những âm thanh vỡ vụn phát ra từ hai hàm răng cắn chặt, lặp lại vô số lần.

- Ra ngoài! Mau cút ra ngoài cho tôi! Tôi bảo ra ngoài! Đi ra! Tôi ghét cậu! Ra ngoài cho tôi!

Miu gào thét như phát cuồng. Những lời đó đập loảng xoảng vào người tôi, khiến cả tâm hồn và cơ thể tôi đều đau ê ẩm.

Tôi rên rỉ đứng dậy và đi ra khỏi phòng theo lời Miu. Đó là việc duy nhất mà tôi có thể làm cho cậu ấy vào lúc này.

Lấy tay sờ lên trán, tôi cảm thấy thứ gì đó dính dính. Nhìn xuống lòng bàn tay, tôi thấy tay mình đã nhuộm đỏ màu máu. Thế rồi, vẫn lấy tay đè chặt xuống vết thương, tôi bước đi xiêu vẹo trong hành lang.

Toàn thân đau nhức, ê ẩm, tôi không tài nào thở được. Cổ họng nghẹn ứ lại, cảnh vật trước mắt cũng mờ dần.

Tại sao? Miu? Tại sao vậy?!

Rốt cuộc Campanella hi vọng điều gì? Mong ước của cậu rốt cuộc là gì?

Không biết! Tôi thật sự không biết!

Vừa bước đi trong hành lang bệnh viện, tôi vừa va vào rất nhiều người, nhưng đến một chút sức lực thừa thãi để nói lời xin lỗi tôi cũng không còn. Những người khác có lẽ thấy bộ dạng đáng sợ của tôi cũng nghĩ chắc tôi vừa bất hạnh mất đi một người quan trọng, không một ai nói gì cả.

Bên ngoài có lẽ đã tối. Có lẽ chỉ trong bóng tối đêm mùa đông mà ngay cả hơi thở cũng đông cứng lại này, bộ dạng thảm hại của tôi mới có thể được che giấu. Nhưng cho dù tôi đi tới đâu, tôi vẫn không thể tìm ra nơi mình muốn đến.

Tôi không thể cử động được nữa. Ngay cả một vì sao nhỏ nhoi tôi cũng không thấy được. Ngay cả một bước chân tôi cũng không thể bước tiếp.

Đúng lúc tôi sắp gục xuống...

Tôi lại đụng vào một người nào đó.

Người đó không tránh né mà dùng hai bàn tay lạnh buốt nhẹ nhàng ôm lấy gò má đang đau ê ẩm của tôi.

- Konoha.

Giọng nói đầy lo lắng gọi ra tên của tôi.

Khi ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy chị Tooko mặc đồng phục, bên ngoài khoác áo khoác dạ đang đứng ở đó, lông mày nhíu chặt nhìn tôi với ánh mắt đầy khổ sở và bi thương.

Những đầu ngón tay mềm mại của chị ấy khẽ vuốt ve má tôi.

- Chị đã bảo là có chuyện gì thì phải gọi điện cho chị rồi cơ mà.

Nước mắt trào ra, lăn dài trên má tôi. Tôi gục xuống dưới chân chị Tooko, hai vai run run rồi bật khóc nức nở.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tôi làm sao thế này?

Thật kì lạ, đây là lần đầu tiên. Cho dù tôi lặp đi lặp lại "chuyện đó", vẫn chẳng có gì xảy ra cả. Chẳng có ai tới cả. Tôi vẫn chẳng nghe thấy gì! Chẳng nhìn thấy gì! Chẳng cảm thấy gì cả!

Bình thường chỉ cần tôi làm "chuyện đó", những thứ rác rưởi mà bọn họ ném về phía tôi sẽ bị thổi bay, sẽ biến mất khỏi cơ thể tôi.

Nhưng bây giờ lại không được. Cho dù tôi làm "chuyện đó" bao nhiêu lần, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Những thứ đen kịt nhớp nháp tỏa ra hôi thối chất đầy trong tôi.

Tôi đã làm "chuyện đó" rồi mà!

Rất nhiều lần, rất nhiều lần!

Chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ sao? Tôi vẫn phải tiếp tục làm "chuyện đó" sao?

Mỗi ngày, mỗi ngày, lòng tôi đều như đứt thành từng khúc mỗi khi làm "chuyện đó". Dần dần, chỉ cần nghĩ tới việc sẽ phải làm "chuyện đó", đầu tôi lại như nứt ra, tôi lại thấy buồn nôn.

Dù vậy, chỉ cần làm "chuyện đó", mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn. Những thứ dơ bẩn chất chứa trong tôi, cảm giác bất an, sợ hãi, phẫn nộ, tuyệt vọng,

tất cả sẽ biến mất, tôi tin tưởng như vậy.

Nhưng giờ lại chẳng có gì xảy ra cả!

Cho dù tôi làm "chuyện đó", thùng rác vẫn đầy ắp, chẳng có gì biến mất cả.

Đều là lỗi của cậu! Cậu đã khiến tôi phát điên.

Rõ ràng tôi mới là người cướp đi mọi thứ của cậu.

Khiến cậu nếm trải tuyệt vọng, khiến cậu bị trói buộc vào tôi, trở thành vật nuôi của tôi cho đến lúc chết.

Nhưng đến khi tôi kịp nhận ra, người bị cướp đi hết thảy lại là tôi.

Cậu, chính cậu đã cướp đi của tôi! Tất cả! MỌI THỨ!

Vậy mà cậu vẫn đứng đó cười không chút tội lỗi nào, vẫn lẻo đẻo bám theo sau tôi.

Cậu còn muốn gì nữa?

Muốn tôi cắt ra cơ thể này, trái tim này cho cậu sao?

Tôi đã, chẳng còn lại gì nữa rồi!

Trong khi tôi tiếp tục thẫn thức trong im lặng, chị Tooko nhẹ nắm lấy tay tôi và dẫn tôi tới một phòng karaoke.

- Ở đây cho dù em khóc to thế nào cũng sẽ chẳng ai biết cả.

Nhìn chị ấy nở nụ cười dịu dàng nói như vậy, nước mắt đã khô nay lại trào ra, tôi gào khóc khoảng 40 phút, những giọt nước mặn chát rơi lã chã.

Vừa khóc, tôi vừa kể cho chị Tooko bằng giọng ngắt quãng rằng Miu nói với tôi cậu ấy ghét tôi, rằng cậu ấy bảo tôi hãy rút ra ngoài.

Chị Tooko ngồi sát bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của tôi.

Tôi khóc nhiều quá, đến nỗi cổ họng khàn đặc, mũi tê rần, đầu đau nhức, nước mắt dường như cũng đã cạn khô. Cho dù vậy hai bờ vai của tôi vẫn khẽ run rẩy. Chị Tooko cất tiếng nói chuyện với tôi như một người chị cả dịu dàng.

- Trước khi gặp Konoha chị đã đi thăm Nanase. Nanase rất lo lắng cho Konoha đấy... Em ấy nhờ chị hãy giúp đỡ Konoha.

Một cơn đau khác lại xuyên qua lồng ngực tôi. Kotobuki đã nói vậy với chị Tooko sao?

Cho dù tôi đã để nhiều chuyện quá đáng xảy ra với cậu ấy. Cho dù tôi không muốn khiến cậu ấy bị tổn thương nhưng rốt cuộc vẫn làm tổn thương cậu ấy.

Tôi cắn chặt bờ môi, cổ họng run rẩy, thấy vậy, chị Tooko dùng những ngón tay vuốt ve mu bàn tay của tôi rồi thì thầm với giọng ấm áp.

- Konoha này... mỗi khi buồn, em hãy tưởng tượng trong đầu những chuyện thật ngốc nghếch. Ví dụ như câu chuyện về một anh chàng trong câu lạc bộ điền kinh rất thích nhảy sào đã trèo lên chiếc thuyền lá tre và bắt đầu cuộc du ngoạn của mình chẳng hạn. Có cô gái thích chàng trai đó, cô dùng hết lòng can đảm của mình viết một lá thư tình, nhưng khi cô định đưa lá thư cho anh ta, chàng trai kia đã lấy sào nhảy cái vèo qua bên kia bờ sông.

- Đó là câu chuyện tam đề em viết cho chị mà.

Tôi vừa nấc cụt vừa nói.

- Ô thế à, vậy câu chuyện này thì sao, học kì mới, khi nhân vật tôi bước vào lớp thì phát hiện tất cả bạn học của mình đều là gấu trúc, em thấy thế nào? Mặc dù có chút siêu thực, nhưng lại rất dễ chịu đấy, sau đó...

Chị ấy bắt đầu kể lại nội dung của một câu chuyện tôi đã viết từ đời nào đời nào.

- Sau đó... bày gấu trúc dậm chân ầm ầm lên sàn với vẻ đầy sát khí. Em thấy chưa, chỉ cần tưởng tượng ra khung cảnh như vậy là đã thấy cả người khỏe khoắn lên rồi.

- ...Lúc chị Tooko ăn câu chuyện đó không phải chị đã nói nó có vị như sôcôla trắng trộn với cá sácđin sao, rồi còn cái này chẳng giống truyện cổ tích gì cả, ăn xong chỉ thấy mệt muốn chết.

- Vậy đổi sang một câu chuyện chị cất kỹ trong lòng nhé. Anh chàng vận động viên lướt sóng cơ bắp đầy mình té từ trên núi Osore xuống...

Như một người mẹ hiền kể chuyện cổ tích cho đứa con, chị Tooko lần lượt kể cho tôi nghe những câu chuyện tam đề mà tôi đã viết từ trước tới nay. Rõ ràng lúc ăn chúng chị ấy chỉ toàn than phiền vị gì mà kì quá, chẳng ngon chút nào, rồi kêu khóc om sòm...

Nhưng bây giờ, khi chị ấy mỉm cười dịu dàng kể lại những câu chuyện đó bằng chất giọng ấm áp, tôi lại như đang được nghe một câu chuyện hoàn toàn khác hẳn, chúng mang lại cho tôi cảm giác thân thương, hết như một liều thuốc lành xoa lên lồng ngực ngang dọc vết thương.

- Nào, tiếp theo là câu chuyện về tình bạn của một cô gái nhà quê. Hai người bạn thân thiết biến origami thành những lá thư trao đổi với nhau. Câu chuyện này có vị của bánh mì nướng thoa đầy bột đậu nành, ăn ngon lắm đấy.

- Từ này tới giờ không phải chị chỉ toàn kể lại những câu chuyện em viết sao?

Chị Tooko nở một nụ cười tươi như hoa.

- Bởi vì đó đều là những câu chuyện mà Konoha viết cho chị... tất nhiên là chị sẽ nhớ rõ chúng rồi... chị sẽ không quên bất kì một câu chuyện nào.

Giọng nói ấm áp như gió xuân.

Bàn tay dịu dàng khẽ nắm lấy tay tôi.

Trái tim đóng kín vì tuyệt vọng của tôi dường như được chiếu rọi bởi một ngôi sao nhỏ bé. Cõi lòng tôi dần dần được gột rửa, tôi như được kéo lên khỏi vũng bùn đen kịt.

- Konoha này, từ khi chị và em gặp nhau tới nay đã hai năm rồi nhỉ. Trong khoảng thời gian này, dù chỉ là từng chút một, nhưng Konoha thật sự đang trưởng thành đấy. Konoha của hai năm trước và Konoha hiện tại không giống nhau. Có lẽ bản thân em sẽ khó mà nhận ra sự thay đổi này... nhưng chị là cô gái văn chương vẫn luôn ăn những câu chuyện mà Konoha viết, thế nên lời của chị không thể nào sai được.

Chị ấy khẳng định như vậy bằng giọng nói rành mạch, bàn tay đang nắm lấy tay tôi cũng dần siết chặt.

Thật sự là vậy sao?

Cho dù tôi vẫn luôn trốn chạy, vẫn luôn mê man, đến một chút tự tin cũng không có.

- Konoha còn nhớ không... lúc chị và em cùng du hành trong vũ trụ theo tấm bản đồ, chị đã lỡ đọc Chuyện nàng Shunkin trong thư viện và bị

nhập tâm vào đó?

Vì vĩnh viễn khắc sâu trong tim hình ảnh nàng Shunkin xinh đẹp, Sasuke đã tự tay đâm mù mắt mình.

Tình yêu trong hình hài điên cuồng nhưng lại cao thượng đó, cho dù chị đọc đi đọc lại bao nhiêu lần, tình cảm của Sasuke vẫn khiến chị rung động, vẫn khiến chị cảm thấy nghẹt thở...

Nhưng đôi lúc chị lại tự hỏi liệu hành động đó có đúng đắn không? Chỉ giữ lại trong tim hình bóng xinh đẹp của người mình yêu, điều đó rốt cuộc là tốt cho cả Sasuke và Shunkin sao? Mặc dù đối với hai người, điều đó có thể là hạnh phúc, nhưng không còn phương pháp nào khác nữa sao. Hai người họ chẳng lẽ không thể có được hạnh phúc nào khác nữa sao...

Trong khi cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay của dựTooko, tôi cũng suy nghĩ.

Nếu chỉ mang trong tim những kí ức đẹp đẽ về Miu, có lẽ bây giờ tôi vẫn sẽ hạnh phúc.

Nhưng tôi lại đã biết được rằng, Miu không phải thiên sứ mang trên mình đôi cánh trắng muốt, cậu ấy chỉ là một cô gái bình thường, cũng sẽ biết căm hận, lừa gạt người khác.

- Konoha vẫn luôn trân trọng Miu, đau khổ vì chuyện của Miu, thế nên khi bị Miu nói ra những lời căm ghét, chắc hẳn Konoha đã rất đau khổ, đúng không...

Nhưng bây giờ Konoha đã có thể đối mặt với con người thật sự của Miu rồi. Chắc hẳn Konoha sẽ có thể chỉ ra cho Miu một con đường khác, một con đường không còn sự thù hận. Chị... tin như vậy.

Vừa mới đây thôi tôi còn cho rằng mình sẽ không thể đứng dậy được nữa, sẽ lại thu mình trong bóng tối sâu thẳm, chẳng biết được phương hướng nào để bước tiếp, toàn thân chảy máu đầm đìa.

Nhưng chị Tooko đã dán băng lên vết thương trên trán tôi, máu không còn chảy nữa.

Cơn bão cát cuồng nộ tàn phá cõi lòng tôi cũng đã ngừng lại từ lúc nào.

Điện thoại trong phòng vang lên, chị Tooko đứng dậy cầm lấy tai nghe.

- Vâng. Tôi biết rồi... Không, không cần thêm giờ đâu.

Sau khi gác máy, chị ấy cười nói với tôi.

- Người ta bảo còn năm phút nữa thôi. Hai tiếng đồng hồ trôi qua nhanh thật đấy. Cũng đến lúc về rồi nhỉ Konoha?

- ...Dạ.

Tôi cũng đứng dậy.

Mặc dù gió đã ngừng thổi, nhưng bên ngoài vẫn lạnh thấu xương. Bầu không khí lạnh buốt cắt từng nhát vào khuôn mặt chúng tôi.

Bước đi bên cạnh tôi, chị Tooko thỉnh thoảng lại rùng mình vì lạnh.

- Uii, quả nhiên đêm mùa đông là phải ở nhà rúc trong chăn đọc Chuyện Ise mới đúng. Tuần sau còn dự báo sẽ có tuyết rơi nữa chứ, chán thật đấy. Cuối tuần này là thi rồi, vậy mà...

- Chị vừa nói cái gì đấy.

Chi Tooko rụt rụt cổ lại xoa xoa bàn tay trong khi thở ra những hơi trắng xóa.

- Chị nói thứ Bảy này là ngày đầu tiên của kì thi chung.

- Thứ Bảy không phải là ngày mai sao ạ?!

Tôi trợn tròn hai mắt.

- Ủ, đúng rồi, từ xưa tới giờ thì ngày tiếp theo của thứ Sáu là thứ Bảy mà.

- Em không nói chuyện đó! Ngày mai thi rồi mà giờ chị còn làm trò gì ở đây thế hả?!

- O... tại vì thăm Nanase xong chị nhìn thấy Konoha đứng trong hành lang mặt ủ mày chau chứ bộ.

Hai má tôi nóng bừng lên khi nghe chị Tooko nói vậy.

Đúng thế... trong tình huống đó, có lẽ chị ấy thật sự không thể bỏ mặc tôi về nhà học bài được... nếu quả thực lúc đó chị ấy đi về, tôi thật sự không biết bây giờ mình sẽ ra sao nữa...

A, nhưng mà, chị ấy thật sự chẳng có chút ý thức tự giác nào của một thí sinh cả! Đánh giá thì chỉ được hạng E, chị ấy không biết điều này rất nguy hiểm sao!

Tôi tháo khăn quàng ra và quấn nó quanh cổ chị Tooko.

- Đến nước này rồi thì em cũng không bảo chị về nhớ công thức Toán hay giải bài tập gì nữa. Hôm nay chị mau về nhà nghỉ sớm cho ấm người đi. Cần thận đừng để bị cảm, nếu không cho dù thực lực của chị là hạng E thì đến khi thi cũng sẽ bị rơi xuống hạng J đây.

Rồi tôi cởi nốt găng tay ra rồi nhét nó vào tay chị Tooko.

Chị Tooko phồng má lên kháng nghị.

- Lần thi thử trước chị được đánh giá hạng D rồi đấy nhé. Nhìn thì thế thôi chứ đến khi thi thật là chị sẽ trình diễn thực lực của mình và đạt hạng C hoặc thậm chí hạng B cho Konoha coi.

- Đó là kì tích, không phải thực lực.

- Vậy thì chị sẽ khiến kì tích xảy ra.

"Cô gái văn chương" quấn quanh cổ chiếc khăn choàng màu trắng, mang theo đôi bao tay hơi quá khổ nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Bình thường bà chị này cũng toàn không tim không phổi như vậy nên chắc khi đi thi sẽ không căng thẳng đến mức không làm được bài đâu nhỉ, vừa nghĩ vậy, tôi thoáng an tâm một chút.

Chị Tooko rúc mặt vào khăn choàng của tôi, hai tay áp lên má rồi kêu lên với vẻ hạnh phúc:

- Ấm quá~

Sau đó chị ấy tiếp tục đi về phía trước với những bước đi còn nhẹ nhàng hơn lúc trước.

Hai bím tóc dài đung đưa.

Trên con đường đêm đen kịt này, chắc hẳn chỉ cần có ai đó bên cạnh là sẽ khiến lòng tự dưng cảm thấy ấm áp hơn. Tôi bước về phía trước, cảm nhận dòng khí đang dần quay trở về với mình.

- Vậy thôi, chị đi bên này.

Tại ngã rẽ nơi chúng tôi tạm biệt, chị Tooko quay người cúi đầu hướng về phía tôi và nói.

- Cảm ơn em vì khăn choàng và bao tay. Thứ Hai chị sẽ mang tới phòng sinh hoạt trả.

- A, chị Tooko.

Tôi gọi với chị Tooko đang dần đi xa, sau đó rút ra hộp bút từ trong cặp sách.

- ?

Thấy chị Tooko nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu, tôi bảo chị ấy chờ một chút, rồi vội vàng mở hộp bút và lấy ra chiếc bút chì bấm mà tôi vẫn dùng để viết truyện tam đề.

- Kì thi ngày mai chị mang theo cái này đi. Đây là bùa hộ mệnh để giúp chị tạo ra kì tích.

Tại sao tôi lại làm một chuyện xấu hổ, không khoa học, chẳng giống mình chút nào như vậy chứ.

Chắc hẳn đây là cách tôi đáp lại việc chị Tooko vẫn luôn giúp đỡ, an ủi tôi.

Chị Tooko mở to hai mắt, rồi chị ấy nhìn tôi, hai má đỏ bừng.

Má tôi cũng nóng rực.

Bàn tay ủ trong bao tay dẹt dài nắm lấy bàn tay cầm bút chì của tôi.

Hàng lông mi dài của chị Tooko khẽ nhắm lại, khóe miệng hiện lên nụ cười.

- Vậy thì Konoha phải dồn hết tình cảm vào chiếc bút này. Em phải cầu nguyện cho chị để có thể giải hết những bài Toán vào ngày mai nhé.

Tôi dùng bàn tay còn lại chõng lên tay của chị Tooko, rồi lăm bầm với vẻ xấu hổ.

- Chúc chị Tooko ngày mai sẽ gặp được kì tích, giải bay hết mọi đề Toán và đậu đại học ngay nguyện vọng một.

Trong bóng tối lạnh buốt mà ngay cả hơi thở cũng đọng lại thành từng hạt trắng li ti, tại ngã tư đường không có lấy một bóng người, ở cự ly như sắp chạm vào nhau, vừa cảm nhận hơi ấm cơ thể từ những đầu ngón tay cùng tiếng tim đập rộn ràng, tôi vừa nói ra những lời ấy.

Những đầu ngón tay lạnh buốt của tôi dần trở nên ấm áp nhờ hơi ấm truyền tới thông qua lớp vải của chiếc bao tay.

Chị Tooko ngẩng đầu lên.

- Cảm ơn em.

Đôi đồng tử đen lách nheo lại, chị ấy nở nụ cười hạnh phúc rồi trân trọng nhận lấy chiếc bút chì tôi đưa tới sau đó bước lùi về phía sau.

- Nhờ có Konoha mà chị cảm giác ngày mai mình sẽ làm bài rất tốt cho xem.

- Chị nhớ về thẳng nhà luôn nhé, đừng la cà trên đường. Lúc tắm nhớ đừng nghĩ tới sách rồi nằm luôn trong bồn không chịu ra. Tóc ướt phải lau cho khô rồi mới được đi ngủ. Đúng rồi, đừng quên hẹn giờ đồng hồ báo thức đấy.

- Rồi rồ~i, chị biết rồi mà.

Chị Tooko quay lại vẫy tay với tôi bằng bàn tay đang nắm chặt bút chì, nụ cười của chị ấy dần rời xa.

Tôi đứng nhìn theo chị ấy, cho đến tận lúc bóng hình mảnh mai kia đã biến mất trong màn đêm.

Tôi phải lấy lại mọi thứ đã bị cướp đi.

Tôi sẽ không để ai lấy đi của mình bất cứ thứ gì nữa!

Cho dù tôi làm "chuyện đó", cũng chẳng có gì thay đổi, tôi vẫn không được cứu rỗi. Những từ ngữ dơ bẩn tràn ngập thùng rác, đầu óc tôi không còn bình thường, trái tim tôi dần vỡ vụn.

Tôi sẽ giành lại, sẽ giành lại.

Tôi sẽ để tâm hồn mình bay lượn trên bầu trời, nheo mắt lại dõi ra xa, nghiêng tai lắng nghe thật kĩ.

Vẫn không được. Hôm nay tôi cũng không thể ngủ. Đêm dần tắt, tôi sợ hãi bình minh.

Trong căn phòng lạnh lẽo, nhìn mặt trời dần mọc lên rọi sáng bầu trời, tôi lại cảm thấy những tia nắng đó tựa như sự trừng phạt, chúng là lời phán quyết dành cho tôi. Ánh nắng chiếu rọi tất cả dường như đang xé rách cơ thể tôi.

Đừng mềm yếu! Cho dù cơ thể này tan vỡ, cho dù mất đi tứ chi, cho dù sinh mệnh này bị dập tắt, tôi cũng phải giành lại.

Phải rồi, nếu tôi làm vậy, chắc hẳn tôi sẽ đến được vì sao hạnh phúc kia.

Ở nơi đó có lẽ tôi sẽ hiểu được "hạnh phúc thực sự" rốt cuộc là gì. Ở nơi thánh địa ấm áp thanh khiết đó, tôi chắc chắn sẽ có thể ngủ trong an

bình.

Chú thích

Hôm nay có 50 tin nhắn.

Cho dù đã tắt âm thanh, mỗi lần điện thoại rung lên, dường như tôi lại nghe thấy âm báo vang lên trong đầu.

Cho dù để điện thoại ở nơi khuất xa tầm mắt, âm thanh đó vẫn tiếp tục vang lên.

Đủ rồi! Thôi đi! Thùng rác đã đầy rồi, nó sắp tràn ra ngoài rồi! Đừng ném rác rưởi về phía tôi nữa!

Chết đi B! Đồ phản bội! Ác ma!

Mẹ cũng gọi điện. Bà ta giận dữ nói rằng rõ ràng là mày gọi tao tới. Còn nói tuần sau ba mày sẽ đến. Câm miệng, ồn ào!

Đừng để điện thoại reo nữa!

Hắn và tất cả mọi người, ai cũng vậy, tất cả bọn họ thật ồn ào!

Tôi không thể chịu đựng được nữa!

Thứ Bảy, ngày diễn ra kì thi chung, mưa rơi cả ngày.

Tôi bật công tắc máy sưởi đặt trong phòng, vừa lắng nghe tiếng mưa lạnh buốt lẫn theo từng bông tuyết, vừa tự hỏi không biết bây giờ chị Tooko có đang dùng chiếc bút chì bấm kia tô đáp án không nhỉ.

Sau đó, tôi nghĩ tới Kotobuki.

Tới Akutagawa.

Tới Miu...

Khi tôi hỏi cậu ấy rốt cuộc tôi phải làm gì thì cậu ấy mới chịu tha thứ cho tôi, Miu đã hét lên rằng vậy tôi hãy thực hiện mong ước của Campanella cho cậu ấy, ánh mắt của cậu ấy lúc đó rất khổ sở.

Tôi thật sự rất muốn tìm ra đáp án đó.

Tôi trải tấm bản đồ mà hai chúng tôi đã vẽ lên trên bàn rồi cúi xuống nhìn vào nó một lần nữa.

Cái ngày chúng tôi hẹn với nhau sẽ cùng đi đến tận cùng vũ trụ, trái tim chúng tôi quả thật đã dựa sát vào nhau. Đó không phải là sự trốn tránh như bây giờ, tôi không muốn phủ nhận khoảng thời gian ấm áp khi tôi và Miu vẫn nhìn thẳng vào nhau.

Trong lúc tôi đang nhìn chăm chú vào vũ trụ được vẽ nên từ những chiếc bút chì rực rỡ màu sắc, mẹ bước vào.

- Konoha ơi, mẹ vừa làm bánh bao hấp này, xuống cùng ăn với cả nhà đi con. Ồ... cái đó là...

Một tầng mây mờ phủ lên khuôn mặt mẹ khi mẹ nhìn thấy tấm bản đồ để trên bàn.

- Con tìm thấy nó trong một góc nhà kho.

- Vậy à...

Mẹ im lặng rũ mắt xuống như đang do dự điều gì đó. Sau đó mẹ ngẩng lên hỏi tôi với giọng bản khoăn.

- Konoha này... gần đây mẹ thấy con hay bị thương lắm... có chuyện gì xảy ra à?

Sau khi chần chừ một lúc, mẹ nói tiếp.

- Chẳng lẽ là chuyện gì... liên quan tới Miu sao?

Lúc Akutagawa đột nhiên tới thăm, và cả lúc tôi về nhà mang theo những vết bầm dập trên người, bởi vì tôi đều nói: "Không có gì đâu ạ", cho nên mẹ cũng không truy hỏi quá nhiều.

Nhưng chắc hẳn mẹ vẫn đang lo lắng cho tôi.

Tôi xoay ghế lại đối diện với mẹ.

- Dạ, dạo gần đây con có gặp lại Miu. Cậu ấy đã chuyển về bệnh viện hồi trước...

Ánh mắt mẹ hiện lên vẻ kinh ngạc. Tôi ngược lên nhìn mẹ và dồn hết tâm tình vào lời nói.

- Miu vẫn đang luyện tập để hồi phục sau chấn thương. Trông cậu ấy... như đang khổ sở vì nhiều chuyện, cho nên con muốn làm một điều gì đó trong khả năng cho cậu ấy.

Cố gắng che giấu sự dao động trên nét mặt, mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi rồi khẽ nói bằng giọng bi thương.

- Vậy sao... Miu, con bé đã về rồi sao...

- Mẹ, trước kia mẹ từng nói với con nên chơi với các bạn khác chứ đừng đi chung với Miu nhiều quá đúng không? Tại sao mẹ lại nói vậy?

Mẹ cúi đầu do dự một lúc.

Nhưng thấy tôi vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời, mẹ đành nói, ánh mắt hiện lên nét buồn bã.

- Bởi vì mẹ đã nhìn thấy Miu làm chuyện không nên làm...

- Chuyện không nên làm?

- Lúc đó ở siêu thị... mẹ nhìn thấy con bé lấy một chiếc dao cạo râu chạy bằng điện bỏ vào túi rồi đi ra ngoài mà không trả tiền.

Tôi nín thở.

Miu đã ăn cắp?!

- Vì chuyện xảy ra quá nhanh nên mẹ không kịp gọi con bé lại... nhưng trông Miu rất thành thạo khi làm vậy. Điều này khiến mẹ kinh ngạc, khi đó chân của mẹ không thể cử động dù chỉ một bước.

Đúng rồi, trong số kho báu của Miu, có một chiếc dao cạo râu chạy bằng điện.

Ngoài ra còn có rất nhiều thứ kì lạ khác như kem đánh răng, chiếc xẻng con, đồ hộp cho mèo.

Cái lúc tôi bắt gặp Miu ở cửa hàng giảm giá...

Lúc đó, tại sao Miu lại đứng nhìn chăm chăm vào giá để đồ chăm sóc tóc dành cho nam?

Không phải khi cậu ấy quay lưng rời đi, tôi đã nhìn thấy một cái chai nhỏ lóe lên trong tay Miu rồi biến mất vào trong váy của cậu ấy sao?

Nếu như... giả dụ như, bộ sưu tập của Miu đều là chiến lợi phẩm từ những lần ăn cắp vặt...

Trong khi tôi đang chết lặng, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, mẹ nói ra một chuyện khác khiến tôi còn bị sốc hơn.

- Không chỉ vậy... Lúc Maika còn nhỏ, Miu từng định cho con bé ăn xà bông.

Mẹ cúi đầu với vẻ khổ sở.

- Lúc đó mẹ để Maika nằm chơi trong phòng khách còn mình ra ngoài vườn phơi đồ. Lúc quay lại, mẹ nhìn thấy Miu một tay đang cố banh miệng Maika ra, tay kia cố nhét mẩu xà bông to bằng ngón tay cái vào miệng con bé.

Mẹ vội vàng lao tới ngăn Miu lại. Con bé sau đó nói mình xuống nhà đi vệ sinh, thấy Maika muốn chơi với mình nên đã cùng chơi một lúc. Sau đó Miu cúi đầu xin lỗi bảo vì con bé thấy miếng xà bông mùi thơm quá nên nghĩ cho Maika ăn cũng không sao cả...

Nhưng kể từ hôm đó, mẹ bắt đầu cảm thấy sợ Miu...

Cả lúc con chim ri mà con rất thích chết cũng thế, mẹ từng nghi ngờ không biết đó có phải là do Miu làm không.

Mặc dù mẹ biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng thời gian thật sự quá trùng hợp, đúng hôm Miu tới chơi thì Chiếp Chiếp lại lăn ra chết... Lúc đó, không phải ở cổ của Chiếp Chiếp có máu chảy ra sao? Nó trông thế nào cũng không phải chết do bệnh mà là bị ai đó lấy kim đâm vào cổ họng chết...

Con rất yêu quý Chiếp Chiếp nên sẽ không bao giờ làm chuyện đó, nếu vậy thì chỉ còn lại Miu...

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh con chim nhỏ màu trắng lạnh như băng không hề cử động.

... Tại sao? Tại sao Chiếp Chiếp lại chết? Tại sao cổ Chiếp Chiếp lại hồng thế này?

Nhìn tôi khóc lóc kêu lên như vậy, mẹ chỉ tái xanh mặt mà nói vài câu qua loa.

Sau đó, Miu dịu dàng nở nụ cười an ủi tôi, kể cho tôi nghe câu chuyện Chiếp Chiếp bay vào vũ trụ.

Nụ cười của Miu khi ấy dường như còn ẩn chứa một cảm xúc nào đó khác.

Nụ cười ác độc, che giấu đằng sau đó những cảm xúc đen tối...

Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng tôi.

Những hình ảnh nằm sâu dưới kí ức lần lượt hiện lên.

Tấm rèm trắng đung đưa, bảng đen, bể cá, bàn học.

Tôi hồi tiểu học.

Miu hồi tiểu học.

Trong phòng học buổi sáng chỉ có hai chúng tôi.

Trong nháy mắt, đầu tôi đau như búa bổ, cổ họng như bị bóp nghẹt.

- Konoha à, con không sao chứ?

Mẹ vội vàng đặt tay lên vai tôi.

- Con không sao ạ. Chỉ bị choáng chút xíu thôi.

Đôi lông mày của mẹ nhíu lại.

- Mẹ xin lỗi... đều tại mẹ nói ra những chuyện kì lạ như vậy.

- Không đâu ạ, cảm ơn mẹ đã nói cho con biết.

Khuôn mặt mẹ trông như sắp khóc.

Dưới lầu vang lên tiếng Maika gọi chúng tôi.

- Maika sắp đợi không được nữa rồi, chúng ta xuống dưới nhà đi mẹ.

Nhìn tôi đứng dậy khỏi ghế, mẹ buồn bã nói.

- ...Konoha à, lúc trước vì cảm thấy có chút sợ hãi Miu, nên mẹ từng bảo con nên tránh xa con bé. Nhưng khi biết tin con bé nhảy lầu, mẹ đã rất ân hận. Khi đó, với tư cách một người lớn, nếu mẹ trách cứ những hành động non dại của Miu, mọi chuyện có lẽ đã khác. Nếu lúc đó mẹ đã chỉ ra cho con bé thấy phương hướng chính xác, Miu có lẽ sẽ không nhảy lầu...

Lòng tôi không khỏi quặn thắt.

Trong hai năm rưỡi này, mẹ chắc hẳn cũng đã rất khổ sở...

Không chỉ trẻ con mới lạc lối trên những con đường đêm. Cho dù người lớn cũng sẽ có lúc gặp phải những chuyện không biết nên giải quyết thế nào.

Vẫn cúi đầu, mẹ nói nhỏ.

- Nếu được... con hãy giúp đỡ Miu nhé.

Khi tôi vừa trả lời "Dạ", Maika đã chạy ào lên từ cầu thang.

- Mẹ, anh Konoha, bánh bao sắp lạnh ngắt rồi~, bố cũng đang chờ kìa~

Con bé thò mặt ra từ sau cửa thúc giục.

- Rồi rồi, mẹ xuống ngay đây.

Mẹ dịu dàng nắm lấy tay Maika.

Tôi cũng đi theo hai người xuống cầu thang.

Tối hôm đó, tôi nằm mơ.

Một buổi sáng trong lành, tôi vội vàng mở cửa phòng học ra.

Hôm nay không biết Miu sẽ kể cho mình nghe câu chuyện như thế nào nhỉ. Tôi háo hức chờ mong như vậy. Nhưng trước đó tôi phải cho cá vàng ăn và thay nước cho bể cá mới được.

Một cơn gió thổi qua, tấm rèm cửa màu trắng tung bay phấp phới.

Miu trong hình hài lúc còn học tiểu học đang đứng ở đằng kia.

Cậu ấy cúi xuống nhìn vào bể cá với ánh mắt lạnh như băng.

Khóe miệng khẽ mỉm cười...

Cá vàng giữa bụng nổi lên bênh trong bể.

...Cá vàng chết hết rồi.

Khi tôi sững sờ lao tới bể cá, trong tai tôi vang lên tiếng thì thầm của Miu.

Không khí phảng phất mùi thơm dịu ngọt của xà bông.

Nước trong bể nổi bọt trắng.

Trên đầu ngón tay của Miu đang vuốt ve bàn tay tôi có dính những hạt li ti màu trắng và xanh.

Đó không phải là bột giặt sao?

Chẳng lẽ Miu đã bỏ bột giặt vào trong bể cá sao?

Bởi vì khi đó, Miu đang cười!

Nỗi sợ hãi lạnh như băng đâm xuyên qua xương sống tôi.

Đằng sau tấm rèm trắng khẽ lay động, tôi nghe thấy giọng thì thầm của Miu.

Ôi, thật đáng thương.

Thật đáng thương làm sao.

Cá vàng thật đáng thương.

Chiếp Chiếp cũng thật đáng thương.

Konoha cũng thế, mình cũng thế, tất cả những sinh vật đang tồn tại, đều thật đáng thương.

- !

Khi ngồi bật dậy trên giường, tôi có cảm giác như cơ thể mình vừa bị xuyên thủng bởi hơi lạnh sắc nhọn như dao.

Tôi nhìn về phía đồng hồ, bây giờ đã là buổi sáng.

Nhưng trong phòng vẫn tối mịt mờ, bên ngoài vẫn là sự yên tĩnh như thể mọi sinh vật đều đã chết.

- Vừa rồi là... mơ sao?

Mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống cổ tôi.

Tôi nắm chặt lấy một góc chăn.

Không, không phải.

Mặc dù đó là một giấc mơ, nhưng những gì xảy ra trong đó lại là sự thật.

Khi đó, tôi đã cố không nghĩ quá nhiều về ý nghĩa đằng sau nụ cười của Miu, về những hạt bột giặt dính trên đầu ngón tay Miu, hay mùi xà bông thoang thoảng... Tôi đã cố quên đi chúng.

Cả lúc bắt gặp Miu ở cửa hàng giảm giá, hay nhìn thấy những hành động kì lạ của Miu, tôi đều khóa chặt chúng lại, vùi chúng vào sâu trong tim.

Tôi ôm lấy cái đầu như sắp vỡ ra vì đau đớn, hàm răng cắn chặt.

Rốt cuộc đã có bao nhiêu chuyện của Miu mà tôi vờ như không thấy?

Tiếp theo tôi phải làm gì? Tôi phải làm gì cho Miu, phải làm gì mới có được câu trả lời?

Bóng tối như những cơn sóng cuộn trào ép vào ngực tôi đến nghẹt thở, tôi xuống giường và kéo rèm ra.

Bên ngoài tuyết đang rơi rất nhiều, toàn bộ thế giới đều bị nhuộm trong màu mực loãng. Những nóc nhà, con đường chông chát những đống tuyết màu xám.

Khu chúng tôi lâu lắm rồi mới gặp một trận tuyết lớn như thế này.

Khi tôi mở máy tính, kết nối vào mạng internet chuẩn bị xem dự báo thời tiết, tôi nhận thấy có ai đó gửi e-mail cho mình.

Tên người gửi là một chuỗi kí tự Latinh, còn có cả tệp tin đính kèm. Đây không phải virus chứ?

Khi vừa định di chuột xóa bức thư này đi, tay tôi bỗng dừng lại.

Tên người gửi là "HATORI",

Tiêu đề là "SORA",

Tệp đính kèm có tên, "ITSUKI".

Hatori,

Bầu trời,

Itsuki,

Trong đầu tôi lóe lên ba từ này.

Tác phẩm đoạt giải của Inoue MIU, tựa như bầu trời xanh.

Nữ nhân vật chính trong truyện, Itsuki.

Và nam sinh mà Itsuki yêu, đồng thời cũng là bạn từ thời thơ ấu của cô, Hatori!

Tôi không chút do dự mở thư ra.

"Muốn thực hiện mong ước của Hatori không?"

Bên trong không có gì ngoài một dòng chữ ngắn ngủn.

Tệp đính kèm đã bị nén lại.

Nếu câu trả lời của tôi là YES, vậy thì hãy mở tệp ra, ý là vậy sao? Tôi di chuột nhấn đúp vào tệp, sau khi hộp thoại hiện lên, tôi chọn nút mở ra.

Dung lượng của tệp khá lớn thành ra tốc độ xử lý rất chậm. Tôi nhìn chăm chăm vào thanh màu xanh da trời biểu thị cho quá trình giải nén.

Cuối cùng thư mục chứa tệp cũng hiện lên, tôi mở nó ra, bên trong chứa đầy những tấm hình nhỏ xíu.

Đây là... ảnh chụp?

Có gần hai trăm tấm hình bên trên lấm chấm những đốm màu đen và đỏ.

Tôi chọn đại một tấm và phóng to nó lên. Nhìn thấy những hàng chữ được in trên trang giấy màu vàng, tôi hiểu ra đây là tiểu thuyết của mình.

Đây là ảnh chụp từng trang của tiểu thuyết do Inoue MIU viết ra.

Không chỉ vậy...

Trang sách vốn được dàn trang khá thưa, xung quanh chừa lại nhiều khoảng trắng, các hàng cũng được giãn rộng. Nhưng bây giờ ở các khoảng trống đó đã được viết chi chít những dòng chữ khác bằng bút đỏ.

Những dòng văn của tôi cũng bị gạch lên những đường thẳng màu đỏ.

Cứ như thế những gì tôi viết là sai lầm, mà hàng chữ đỏ mới là chính xác!

Tôi ghét cậu, căm hận cậu, cậu tùy hứng, ngạo mạn, cậu thật nguy hiểm.

Tại sao cậu lại có thể hành xử tàn nhẫn như vậy, lại có thể khiến tôi bị tổn thương đến vậy?

Lòng tôi đã nát vụn hết như bị một con dao sáng loáng cắt qua, tôi gào thét, máu tanh chảy ra, khi tôi đang rên rỉ trong đau khổ thì cậu chỉ đứng nhìn và cười.

Những con chữ xiêu vẹo như được viết bởi học sinh cấp một.

Trái tim tôi bất giác đập nhanh hơn khi nhớ lại hình ảnh Miu ngồi trên giường bệnh trước ngực ôm lấy tiểu thuyết của tôi.

Quyển sách quăn góc, cũ kỹ, bìa ngoài đã phai màu...

Những dòng chữ đỏ này là do Miu viết ra sao?!

Lúc nào cũng vậy, mỗi khi tôi đau khổ, cậu đều đứng nhìn và nở nụ cười sung sướng.

Và rồi cậu tới bên cạnh tôi, cướp đi mọi thứ thuộc về tôi, hủy diệt tôi.

Thế nên, dù tôi báo thù cậu, cậu cũng sẽ tha thứ cho tôi, đúng không?

Hình mẫu của Hatori, cậu thiếu niên lập chí trở thành một nhà văn trong Tựa như bầu trời xanh chính là Miu.

Mà Itsuki, cô gái kể chuyện thì lại là hóa thân của tôi.

Bởi vì nếu cứ để Itsuki là nam mà Hatori là nữ thì tôi sẽ rất xấu hổ, cho nên tôi đã đổi giới tính của hai người.

Tiểu thuyết của tôi được kể theo góc nhìn của Itsuki.

Nhưng câu chuyện được viết bằng chữ đỏ lại được kể bằng góc nhìn của Hatori.

Gương mặt ngu ngốc của cậu nhiều lúc khiến tôi cảm thấy bực bội đến không thể chịu đựng được. Những lúc như vậy, hoặc những lúc có điện thoại gọi tới, hoặc khi thùng rác bị nhét đầy, tôi lại đi làm "chuyện đó".

Cảm giác choáng váng càng lúc càng kinh khủng hơn, nhưng tôi mặc kệ.

Nếu không làm "chuyện đó" nữa, tôi sẽ không còn là tôi.

Hatori này và Hatori trong lời kể của Itsuki hoàn toàn khác nhau... Tôi dường như quên mất cả việc thở và tiếp tục nhấp chuột vào từng tấm hình, mắt nhìn không chớp vào lời thổ lộ đáng sợ của chàng trai, trong lồng ngực dường như đang có một ngọn lửa đen kịt thiêu đốt.

Hatori nhiều lần ăn cắp vật.

Cậu ấy trao cho các món đồ trộm được những câu chuyện thần kì.

Mọi người đều bảo nhau tôi là đồ nói dối.

Hất tôi ra khỏi vòng tròn của bọn họ, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, thì thầm với nhau những lời dơ bẩn dành cho tôi rồi phá lên cười xấu xa.

"Cậu ta là đồ nói dối đấy. Đừng tin những gì phát ra từ miệng cậu ta."

Nhưng chính tôi mới là người không muốn nói một lời nào với bọn họ.

Tôi có thể làm được những điều mà họ không thể, có thể nhìn thấy những gì mà họ không thể thấy. Nghe thấy những thứ họ không thể nghe.

Thế giới của tôi luôn tràn ngập những câu chuyện tươi mới, tôi chính là nữ hoàng của vương quốc này.

Cho nên tôi không muốn đi vào thế giới nhỏ hẹp nhàm chán của bọn họ, cho dù chỉ có một mình tôi thì cũng chẳng sao cả!

Hatori kể lại một cách tự hào.

Rằng thế giới bao quanh cậu ấy xinh đẹp đến nhường nào.

Rằng những câu chuyện luôn phủ ánh sáng xuống Hatori. Cậu hi vọng chỉ mỗi mình cậu có thể tiếp nhận những câu chuyện chảy xuống từ bầu trời.

Đúng lúc này, Itsuki xuất hiện trước mặt Hatori.

Thế nhưng, ngày hôm đó, cậu bước vào thế giới của tôi.

Mang theo nụ cười ngây thơ không chút cảnh giác, cậu dựa sát vào tôi, bảo tôi kể cho cậu nghe những câu chuyện. Những câu chuyện chỉ có tôi nhìn thấy, những câu chuyện chỉ thuộc về một mình tôi, giờ đây cũng trở thành vật sở hữu chung với cậu.

Đến lúc tôi nhận ra sai lầm của mình, thế giới của tôi đã trở nên tàn héo hoang vu, nó đang dần tan vỡ.

Bàn tay cầm chuột của tôi run lên vì lạnh.

Đối với Itsuki, gặp gỡ Hatori là hạnh phúc của cô. Thế giới của Itsuki nhờ có sự xuất hiện của Hatori mà trở nên rộng lớn, như thể khắp nơi đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong suốt.

Nhưng Hatori lại không nghĩ vậy sao?

Đối với Hatori, sự tồn tại của Itsuki chỉ đem tới sự khó chịu sao?

Cậu còn nhớ không, khi đó, chỉ cần vừa tan học, tôi sẽ lại tới nhà cậu, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày.

Nhưng thật ra, tôi không hề muốn tới nhà của cậu.

Ngôi nhà đó chẳng khác nào một chiếc lồng chim xinh đẹp, bước vào trong đó khiến tôi cảm thấy thật khó chịu, cứ như tôi đã biến thành con chim nhỏ trắng muốt bị lấy đi đôi cánh và cầm tù kia.

Tôi ghét ngôi nhà của cậu.

Tôi căm ghét gia đình của cậu, cứ nghĩ tới nó là tôi lại thấy buồn nôn.

Nhưng cậu mới chính là người tôi ghét nhất, căm hận nhất trên cõi đời này.

Như bị ai đó đâm một cú vào đầu, cơn đau thấu xương tủy chạy khắp toàn thân tôi.

Tôi có thể cảm nhận nỗi căm hận mãnh liệt của Hatori... của Miu thông qua những câu văn, những con chữ hằn lên trang giấy.

Những kí tự đỏ tươi kia dường như sẽ nổi lên màn hình và lao tới cấu xé cổ họng, móc mắt tôi ra bất cứ lúc nào.

Nhưng tôi phải đọc tiếp. Tôi phải biết được Miu đã nghĩ gì khi ở bên tôi.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi không ngừng nghỉ, bầu trời vẫn một màu xám nhạt.

Mẹ tới báo cho tôi biết trường học cho nghỉ vì tuyết rơi quá nhiều.

Sau khi nói với mẹ rằng mình sẽ không ăn sáng, tôi tiếp tục đọc.

Thình thoảng ở một góc lại xuất hiện những dòng ghi chú được viết nguệch ngoạc.

Lại là điện thoại.

Hôm nay đây đã là lần thứ 30 rồi. Đã biết tôi ghét điện thoại mà vẫn còn cố gọi tới.

Cho dù tôi nói cứ gửi tin nhắn tới thì hẳn cũng không chịu nghe. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười đáng ghét từ đầu bên kia. Cứ cù nhây gọi điện mãi cho đến khi tôi chịu bắt máy mới thôi.

Lại điện thoại nữa. Đáng ghét. Chết đi, B! Thùng rác dần dần chất đầy những thứ dơ bẩn.

Không thể tha thứ, không thể chịu được nữa, gọi điện thoại được nửa chừng thì cúp máy. Quả nhiên điện thoại chẳng có gì tốt lành.

Lại điện thoại, thật khó chịu! Đừng gọi nữa!

Câm đi, B! Ta không cần ý kiến của người!

Đừng ra lệnh ta! Cút ngay!

Đừng gọi điện nữa!

Miu thể hiện sự tức giận, cũng như sợ hãi đối với những cuộc điện thoại thường xuyên gọi tới.

Nhân vật B thỉnh thoảng lại xuất hiện ở đây là Akutagawa sao?

Còn cả Blukanilo nữa, nó là một cái tên sao?

Không chỉ vậy.

Trong những ghi chú này còn có những đoạn đề cập tới chuyện lấy trộm điện thoại của Akutagawa hay nhắn tin cho Kotobuki.

Tôi lén chuẩn bị một chiếc điện thoại trông y hệt rồi đánh tráo. Ngày hôm sau, cậu ta xuất hiện, mặt tái mét, còn ồn ào hỏi tôi có nhìn trộm điện thoại của cậu ta không, bảo tôi đừng làm chuyện gì ngu ngốc, thật phiền, thế nên tôi lấy tay cào cậu ta. Thật đáng ghét, chẳng được tích sự gì mà còn thích lắm chuyện!

Tôi gửi tin nhắn cho con mèo mà gà đồng đó.

Nhận được tin nhắn trả lời rồi.

Mặc dù cố gắng che giấu nhưng mà rất rõ ràng là cậu ta đang sợ hãi. Tưởng gì, cậu ta yếu đuối thế này sao.

Nhắm mắt tôi cũng giải quyết được.

Kế hoạch của B có vẻ được đấy. Chắc hẳn B sẽ có thể khiến Konoha tới gặp tôi.

Thì ra những vết thương Akutagawa nói bị mèo cào là do Miu gây ra!

Đúng rồi, lúc đó cậu ấy còn hỏi tôi liệu tôi có nhận được tin nhắn hay cuộc gọi kì lạ nào không.

Thời điểm Kotobuki sợ hãi vì tin nhắn điện thoại cũng gần gần khoảng này.

Ngược tôi thất lại khi biết mình đã ngu xuẩn và yếu đuối thế nào khi không nhận ra những điều đang diễn ra chính xung quanh mình.

Câu chuyện theo góc nhìn của Hatori vẫn đang tiếp tục.

Haruguchi tát cậu? Còn nói ghét cậu?

Tất nhiên là thế rồi.

Bởi vì tôi đã nói với Haruguchi rằng cậu là vật sở hữu của tôi. Rằng chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi. Rồi tôi hỏi cậu ta có thấy vui không khi xài đồ cũ của tôi? Tôi còn nói dù bình thường cậu thật vụng về nhưng khi nổi hứng lên thì cũng rất ồn ào, cũng mua vui cho tôi được vài phút.

Lúc đó, mặt của Haruguchi đỏ bừng, mắt rưng rưng, toàn thân còn run lẩy bẩy, trông cậu ta thật khó coi.

Hồi cấp hai, tôi từng bị một bạn nữ trong lớp tát vào mặt rồi nói "Tôi ghét cậu!".

Khi đó, tôi đã chẳng hiểu được đang có chuyện gì xảy ra, bây giờ, mọi chuyện hiện ra rõ ràng trước mắt tôi như con đường bị gió thổi bay lá khô rụng bên trên.

Dạo gần đây Mine không đi chơi cùng với cậu đúng không?

Sao thế nhỉ? Không phải hai người là bạn thân sao?

Là bạn thân, vậy mà Mine lại cố ý trốn tránh cậu. Cậu ta thật đáng ghét, đúng không?

Chắc hẳn đây là vì cậu đã nhiều lần không giữ lời hứa với Mine. Cậu cũng đâu có cách nào khác đúng không. Bởi vì tôi đã nói cậu không được đi.

Trước kia, từng xảy ra chuyện quan hệ giữa tôi và một người bạn rất thân đột nhiên trở nên xấu đi.

Khi đó Miu đã an ủi tôi và nói, "Konoha chỉ cần có mình là được mà, đúng không?".

Và thế là, cậu chỉ còn lại một mình.

Xung quanh cậu không còn lại ai ngoại trừ tôi.

Ôi, thật dễ chịu, thật khoan khoái làm sao.

Tại sao tôi lại không nhận ra chứ.

Rằng việc bạn bè của Giovanni dần dần ít đi là vì kế hoạch của Campanella...

Cậu cứ vĩnh viễn cô độc như vậy là được.

Cứ bị cắt cho nát bấy, bị vấy bẩn, bị phá hỏng tan tành như vậy là được.

Tốt nhất cậu hãy cứ tuyệt vọng, gào khóc đến khi không thể đứng dậy được nữa.

Trái tim tôi như bị xuyên thủng, mắt hoa lên.

Miu, Miu, cậu hận mình đến thế sao?

Tôi tiếp tục nhấp chuột bằng những ngón tay lạnh cóng, cơ thể dần dần đóng băng, tay hoàn toàn mất đi cảm giác.

Nhưng tôi lại không tài nào dời mắt khỏi những con chữ đang hiện lên trên màn hình được.

Quên đi thời gian...

Trong căn phòng lạnh lẽo mà thứ duy nhất có thể nghe thấy là hơi thở của tôi, vang lên một giai điệu.

Tôi giật bản người quay sang nhìn vào chiếc điện thoại di động được đặt trên bàn.

Giai điệu dịu dàng thanh thoát này là bài hát chủ đề của Người đẹp và quái thú.

Là Kotobuki!

Không phải điện thoại của Kotobuki đã bị Miu ném ra ngoài cửa sổ rồi sao? Chẳng lẽ cậu ấy đã sửa nó xong rồi? Hay là cậu ấy vừa mua một cái mới?

Dù sao đi nữa thì đây cũng là nhạc chuông chỉ dành riêng cho số của Kotobuki.

Tôi cầm lấy điện thoại rồi áp vào tai.

- Alô, Kotobuki à?

Thông qua lớp kim loại mỏng, một giọng nói khàn khàn vang lên.

- I... Inoue.

- Cậu sao vậy? Đã có chuyện gì sao?

- Cô gái đó...

Kotobuki cố gắng nói thành lời.

- Asakura biến mất rồi. Tuyết đang rơi nhiều thế này... nhưng mọi người tìm khắp bệnh viện rồi cũng không thấy cậu ta đâu cả. Trong phòng cậu ta chỉ để lại một mẫu giấy viết rằng "Tôi lên vũ trụ".

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHỐC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bên ngoài, bão tuyết đang càn quét.

Tôi nhanh chóng bỏ cuộc sau khi thử bung dù cố che tuyết, bởi chẳng được mấy chốc thì tuyết đã đọng nặng trĩu, thêm vào đó còn là những trận gió thổi ào ạt. Thế nên được nửa đường tôi quyết định đóng dù lại và liều mạng tiến, về phía trước trong đồng tuyết đọng dày đến quá nửa mắt cá chân.

Sau khi nhận được tin báo của Kotobuki, tôi ngay lập tức thay đồ, khoác áo choàng vào rồi lao như bay ra khỏi nhà.

Vừa nãy Akutagawa gọi điện thoại tới. Có vẻ như Kotobuki cũng liên lạc với cậu ấy. Akutagawa nói bây giờ cậu ấy sẽ tới bệnh viện.

"Kể từ dạo Asakura nói thẳng mọi chuyện với ông, cậu ấy càng lúc càng trở nên thất thường. Hôm thứ Bảy lúc tôi tới thăm cũng vậy, Asakura đã hét lên 'Ngoại trừ Konoha không ai được vào đây!'; rồi cầm đồ dùng trong phòng ném về phía tôi, cậu ấy còn nói 'Người duy nhất được phép chạm vào tôi, nói chuyện với tôi là Konoha, chỉ có Konoha mà thôi!'... Asakura dường như vẫn đang đợi ông tới thăm cậu ấy."

"Hãy cứu Asakura", Akutagawa cầu xin tôi bằng giọng nói đau đớn.

Tại sao Miu lại đột nhiên biến mất?

Tại sao đã nói với tôi rằng cậu ấy cảm hận tôi, Miu vẫn muốn giữ tôi lại bên cậu ấy?

Tại sao cậu ấy lại tiếp tục nói dối trước mặt tôi?

Trong khi cố gắng tiến lên một cách khó khăn trong cơn bão tuyết, những lời chân thật của Hatori lần lượt hiện lên trong đầu tôi, những con chữ đó dường như mang trong mình một ý nghĩa khác so với lần đầu tiên tôi đọc.

Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì?

Ít nhất, tôi biết chắc một điều kết hôn với người đàn ông có nhiều tiền, có sự nghiệp thành công sẽ không mang lại hạnh phúc.

Rốt cuộc thì cái gì mới mang lại hạnh phúc?

Tôi phải đi đâu để tìm được nó?

Mỗi lần nghĩ tới điều này, trái tim tôi lại như đắm chìm trong bóng tối sâu thẳm, cơ thể run lên lẩy bẩy vì sợ hãi, đầu đau như muốn vỡ ra.

Mong ước của Campanella rốt cuộc là gì?

Đối với Campanella, điều gì mới là thứ khiến cậu trở nên hạnh phúc?

Campanella, chàng trai kiên cường cô độc trong cuộc hành trình tìm kiếm hạnh phúc, chẳng phải chính là bản thân Miu sao?

Một ngày nào đó, mình cũng sẽ ngồi lên đoàn tàu ngân hà như Campanella và du hành tới tận cùng vũ trụ.

Khi nói ra những lời đó, phải chăng Miu đang rất đau khổ bởi thứ mà cậu ấy đang tìm kiếm không hề tồn tại trên mặt đất này?

Thế nên cậu ấy mới mong ước được ngồi lên đoàn tàu hướng về những vì sao kia.

Chỉ có "trí tưởng tượng" cho phép cậu ấy chu du tự do trong đại dương của những vì sao là vũ khí duy nhất của Miu, là thứ duy nhất an ủi, cứu rỗi cậu ấy.

Đúng thế, cho đến khi tôi xuất hiện...

Miu, người vẫn luôn sáng tạo những câu chuyện trong cô độc, lần đầu tiên có được một độc giả là tôi. Tôi đến bên Miu, hòa vào thế giới của cậu

Đối với bản thân tôi, điều đó khiến tôi cực kì hạnh phúc, cực kì vui vẻ...

Miu... phải chăng cũng cảm thấy như vậy?

Bởi vì, dù rất căm hận tôi, luôn lén làm những chuyện xấu sau lưng tôi, không phải cậu ấy vẫn muốn tôi ở bên cậu ấy sao?

Không phải cậu ấy vẫn muốn tôi lắng nghe những câu chuyện của cậu ấy sao?

Thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào, khoảng cách của chúng tôi dần rời xa, mọi chuyện dần trở nên không thể kiểm soát.

Tôi làm sao thế này!

Thật kì lạ, đây là lần đầu tiên. Cho dù tôi lặp đi lặp lại "chuyện đó", vẫn chẳng có gì xảy ra cả. Chẳng có ai tới cả. Tôi vẫn chẳng nghe thấy gì! Chẳng nhìn thấy gì! Chẳng cảm thấy gì cả!

Bình thường chỉ cần tôi làm "chuyện đó", những thứ rác rưởi mà bọn họ ném về phía tôi sẽ bị thổi bay, sẽ biến mất khỏi cơ thể tôi.

Nhưng bây giờ lại không được. Cho dù tôi làm "chuyện đó" bao nhiêu lần, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Những thứ đen kịt nhớp nháp tỏa ra mùi hôi thối chất đầy trong tôi.

Hatori rơi vào vòng xoáy của sự hỗn loạn và hoảng sợ.

Khi thử tưởng tượng trong đầu những cảm xúc đó, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở.

Tôi đã làm "chuyện đó" rồi mà!

Rất nhiều lần, rất nhiều lần!

Chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ sao? Tôi vẫn phải tiếp tục làm "chuyện đó" sao?

Miu mở ra chiếc cặp tài liệu màu xanh da trời và viết ra những câu chuyện một cách vui vẻ trên những trang giấy rời.

Thế giới xinh đẹp, ngập tràn những tia sáng trong vắt, những ngôn từ mỹ lệ rực rỡ.

Mỗi ngày, mỗi ngày, lòng tôi đều như đứt thành từng khúc mỗi khi làm "chuyện đó". Dần dần, chỉ cần nghĩ tới sẽ phải làm "chuyện đó", đầu tôi lại như nứt ra, tôi lại thấy buồn nôn.

Dù vậy, chỉ cần tôi làm "chuyện đó", mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn. Những thứ dơ bẩn chất chứa trong tôi, cảm giác bất an, sợ hãi, phần nộ, tuyệt vọng, tất cả sẽ biến mất, tôi tin tưởng như vậy.

Nếu như... nếu như Miu đã mất đi thế giới đó.

Nếu như những câu chuyện vẫn luôn bao quanh Miu bỗng nhiên một ngày nào đó biến mất...

Nhưng giờ lại chẳng có gì xảy ra cả!

Cho dù tôi làm "chuyện đó", thùng rác vẫn đầy ắp, chẳng có gì biến mất cả.

Đều là lỗi của cậu! Cậu đã khiến tôi phát điên.

Có một lần ở thư viện, khi tôi định mượn sách của Miyazawa Kenji về đọc thì bị Miu nhìn với ánh mắt khó chịu và nói "Truyện cổ tích chỉ có con nít lớp một mới đọc thôi".

Thế nên tôi đành trả lại quyển sách đó lên kệ.

Cũng vì lý do này mà tất cả những gì tôi biết về Miyazawa Kenji chỉ vồn vện trong một quyển sách tranh của Đường sắt Ngân Hà.

Thế nhưng...

Khi nghe chị Tooko kể những câu chuyện của Miyazawa Kenji, tôi lại có cảm giác chúng rất quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc đó không gợi cho tôi bất kì sự ấm áp hay an tâm nào.

Ngược lại, nó khiến tim tôi như bị bóp nát bởi nỗi sợ hãi và lo lắng.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao, tôi, lại sợ hãi Miyazawa Kenji đến vậy?

Tại sao cứ mỗi khi nghe chuyện của Miyazawa Kenji là tôi lại cảm thấy mình như đang làm chuyện rất sai trái, lại không thể thở được?

Tôi biết câu chuyện của Kenji kể về cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên giữa người nữ ca sĩ và cô gái mếm mộ cô.

Tôi biết câu chuyện kể về chú thỏ con giúp đỡ sơn ca và được tặng báu vật.

Những từ tượng thanh rục rờ màu sắc xoay vòng, vang lên trong đầu tôi.

"Lanh canh lanh canh, canh coong canh coong"

"Lạch cạch lạch cạch "

"Ào ào ào ào"

"Vù vù vù vù"

Giọng nói lúc trầm lúc bổng đang vang lên trong đầu tôi không phải của chị Tooko.

Là-giọng-của-Miu!

Là Miu đã kể cho tôi nghe.

Miu-đã-kể-cho-tôi-những-câu-chuyện-của-Miyazawa-Kenji-như-thể-chính-cậu-ấy-là-người-đã-sáng-tác-ra-chúng!

Đầu tôi như bị một mũi khoan lạnh buốt đâm xuyên.

Cho dù thâm tâm nhiều lần phủ nhận, bắt bản thân phải quên đi, phải che giấu chuyện này.

Nhưng sự thật đúng là vậy.

Miu, đã đạo văn!

Không thể sáng tác ra những câu chuyện, Miu đã lấy những câu chuyện của Miyazawa Kenji và biến chúng thành câu chuyện của bản thân và kể cho tôi nghe.

Thế nên, khi tôi muôn mượn quyển toàn tập Miyazawa Kenji về đọc, Miu mới nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ đó và ngăn cản tôi.

Cổ họng tôi nghẹn lại. Những bông tuyết tựa như những mũi kim đâm vào má, vào trán, vào mắt tôi.

Tại sao vậy? Tại sao cậu lại muốn kể chuyện cho mình nghe đến vậy, đến mức phải làm những chuyện đó?

Cho dù biết rõ chúng không phải những câu chuyện của bản thân.

Cho dù một mực sợ hãi sẽ có một lúc nào đó mọi chuyện vỡ lở.

Khi tôi thử tưởng tượng lý do tại sao Miu lại làm vậy, mắt tôi hoa lên.

Là vì tôi đã hi vọng điều đó!

Là vì tôi đã năn nỉ Miu kể chuyện cho tôi nghe.

Bởi vì đó là sợi dây bện chắc nhất nối tôi và Miu lại với nhau.

Thế nên, để hai chúng tôi có thể vĩnh viễn ở bên nhau, Miu không còn cách nào khác là phải tiếp tục kể ra những câu chuyện, cho dù đó có là những câu chuyện mà cậu ấy ăn trộm của người khác đi chẳng nữa.

Cậu, chính cậu đã cướp đi của tôi! Tất cả! Mọi thứ!

Vậy mà cậu vẫn đứng đó cười không chút tội lỗi nào, vẫn lẻo đẻo bám theo sau tôi.

Cậu còn muốn gì nữa?

Muốn tôi cắt ra ra cơ thể này, trái tim này cho cậu sao?

Tôi, đã chẳng còn lại gì nữa rồi!

Điện thoại di động trong túi áo khoác đột nhiên reo lên, tôi giật mình dừng chân và nhìn vào lên người gọi.

Takeda?

Cô bé gọi cho tôi có chuyện gì thế nhỉ? Hay cô bé chỉ muốn nói chuyện phiếm như mọi khi?

Sau khi do dự trong chốc lát, tôi dứt lại điện thoại vào trong túi.

Xin lỗi, lát nữa anh nhất định sẽ gọi lại cho em.

Trên đầu và hai vai đã phủ đầy tuyết trắng, cuối cùng tôi cũng đến được ngôi trường cấp hai mà ngày trước tôi và Miu theo học.

Trong tấm bản đồ mà chúng tôi vẽ lúc còn bé, sân thượng của dãy nhà học chính là nơi chúng tôi sẽ đáp chuyến tàu Ngân Hà cho chuyến du hành vũ trụ.

Tôi ngẩng đầu lên, tuyết rơi lả tả như những cọng lông vũ trắng xóa. Hiện tại đang có chuyện gì xảy ra trên sân thượng? Liệu có ai ở trên đó không? Tôi hoàn toàn không biết.

Thế nhưng tôi tin chắc một điều Miu đang ở trên đó.

Bởi vì đó là tấm bản đồ chỉ thuộc về riêng hai chúng tôi, để nếu có lạc nhau trong vũ trụ thì chúng tôi vẫn có thể tìm lại được nhau...

Hôm trước, lúc đến đây cùng với chị Tooko, mỗi bước chân tiến về phía trước đều khiến ngực tôi thắt lại, đầu đau nhói như sắp nứt thành hai nửa, tôi còn chẳng thể đi hết quãng đường từ cổng trường tới dãy nhà học.

Bây giờ cũng thế, khi tôi đi ngược gió bước qua cổng trường, dạ dày tôi lại như đứt thành từng khúc, hơi thở dường như có thể ngừng lại bất kì lúc nào.

Cho dù vậy tôi vẫn cúi người về phía trước, chân dẫm lên tuyết và đi đến bậc thềm của dãy nhà học.

Có lẽ vì tuyết rơi nên hôm nay trường tạm thời đóng cửa, bên trong dãy nhà học lặng như tờ.

Mặc dù hẳn vẫn còn vài giáo viên ở lại trực, nhưng tôi bỏ qua điều đó, sau khi cởi giày ra cầm trên tay, tôi leo thẳng lên cầu thang dẫn tới sân thượng.

Được nửa đường, vì mang tất trơn khó chạy quá nên tôi cởi nốt chúng ra và nhét vào trong túi.

Lần một, lần hai... càng tiếp cận sân thượng, hơi thở của tôi lại càng trở nên khó khăn, mắt tôi mờ đi, đầu như bị ai đó cầm búa nện vào.

Trước kia cũng xảy ra chuyện tương tự như vậy.

Vào cái ngày nắng ráo tháng Năm đó, đứng ở trên sân thượng là Takeda. Vì ngăn cản Takeda với ý định tự sát, tôi cũng đã guồng chân leo lên những bậc thang này.

Lúc đó, vừa cảm nhận cơn đau như thể ngực sắp bị bóp nát, cổ họng như bị ai đó siết chặt, trong đầu tôi vừa hiển hiện hình bóng của Miu.

Tôi đã cầu xin ông trời hãy để tôi đến kịp, đừng để Takeda cũng nhảy xuống giống như Miu.

Trong mắt tôi, Takeda đã bị hình ảnh của Miu chồng lên, vừa chạy tôi vừa khẩn thiết cầu nguyện, trái tim như sắp vỡ ra.

Nhưng bây giờ, người đang đứng ở cuối đoạn đường này lại chính là Miu!

Khoảnh khắc tôi đẩy ra cánh cửa nặng nề dẫn tới sân thượng, gió từ bên ngoài ùa vào.

Tuyết như những viên sỏi đập vào mặt, tôi không tài nào nhìn rõ khung cảnh trên sân thượng.

Nhưng khi cúi xuống dưới chân, tôi thấy được những vết chân nhỏ nhắn cùng vết nạng bị kéo lê để lại trên nền tuyết đọng, chúng tạo thành một đường thẳng nối liền trông hết như đường ray xe lửa.

Sau khi mang đôi giày đang cầm trên tay vào, tôi nín thở rồi lần theo đường ray đó, thần kinh bị kéo căng như dây đàn.

Và rồi, khi nhìn thấy Miu đứng tựa vào song sắt ở rìa sân thượng, trái tim tôi như ngừng đập.

Dưới bầu trời xám xịt, với mái tóc cắt ngắn, khăn choàng màu đỏ, váy dài và mép áo khoác bay phấp phật trong những trận gió, Miu nhìn về phía tôi, trong cặp mắt to tròn của cậu ấy đan xen sự căm hận và bi thương.

Làn da của cậu ấy trắng xanh trong suốt như băng, bờ môi và cơ thể đều đang khẽ run vì lạnh.

Cây nạng chống nằm lăn dưới chân cậu ấy, Miu dùng tay nắm chặt vào song sắt đằng sau. Trông Miu cực kì kiên quyết, nhưng đồng thời cũng rất mỏng manh.

Nêu như bây giờ, ngay lúc này, Miu lại nhảy xuống.

Có lẽ trái tim tôi sẽ vỡ nát như một khối băng bị đập vụn.

Miu vẫn tiếp tục nhìn tôi mà không nói một lời nào.

Tôi cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đó và bước lại gần Miu.

Tuyết đọng trên má hòa tan theo những nhịp thở.

Khoảng cách giữa chúng tôi dần rút ngắn, ở giữa chúng tôi tuyết rơi lả tả như những cọng lông vũ trắng muốt.

Khi còn cách Miu khoảng hai mét.

- Miu.

Tôi nghẹn ngào cất tiếng gọi cậu ấy, cảm xúc lèn chặt lồng ngực... như thể nó sắp vỡ tung... thật đau đớn...

- Miu, mình đã đọc, tiểu thuyết của cậu rồi.

Vẫn đang trừng mắt nhìn tôi, bả vai của Miu khẽ run lên, bàn tay nắm lấy song sắt càng siết chặt hơn. Trong mắt Miu bây giờ cũng ánh lên những đốm sáng long lanh của nước mắt.

- Mình xin lỗi, Miu... Là mình đã khiến cậu bị tổn thương nhiều đến vậy. Mình đã không nhận ra sự đau khổ của cậu, mình xin lỗi.

- Tại sao cậu lại xin lỗi mình?

Miu nói với giọng nghẹn ngào, trông cậu ấy như sắp bật khóc.

- Mình không cần cậu xin lỗi. Xin lỗi chẳng có tác dụng gì cả. Nó chỉ khiến cảm giác tội lỗi của Konoha phai nhạt, chỉ có Konoha cảm thấy vui vẻ vì nó mà thôi. Còn mình sẽ vẫn mãi đau khổ!

Những lời đó, cùng với những bông tuyết đang nhảy múa, như đâm vào ngực tôi.

- Lúc nào cũng vậy, Konoha lúc nào cũng chẳng hiểu gì cả. Konoha không biết mình căm ghét cậu, gia đình cậu, nhà của cậu đến thế nào... không biết mình hận chúng đến thế nào.

Konoha cũng không biết lúc cậu ôm chiếc gối ngựa vẫn được mẹ cậu tự tay làm đem khoe với mình, mình đã khó chịu đến thế nào. Konoha không hề biết lúc cậu không có ở trong phòng, mình đã lấy chân dẫm lên cái gối đó bao nhiêu lần...!

- Đúng là mình không biết gì cả. Về gia đình cậu, về mẹ của cậu... về ba của cậu...

Hai má Miu đỏ bừng lên, rồi cậu ấy hét lớn.

- Làm sao mình có thể nói ra chứ! Làm sao mình có thể nói rằng ba mẹ ghét nhau, cứ gặp mặt là cãi nhau chứ! Ngay cả đứa con gái chỉ mới học tiểu học cũng bị họ đem làm thùng rác để vứt vào đó những lời nói xấu xa, nhưng vì nếu ly hôn thì công việc của ba sẽ bị ảnh hưởng, sẽ bị người ta dèm pha cho nên hai người quyết định sống ly thân! Bởi vì chuyện đó nên mình mới chuyển trường tới đây, làm sao mình có thể kể cho Konoha những chuyện đó chứ!

Trong lời nói của Miu là sự cay đắng, là cảm giác phẫn nộ không thể dung thứ.

- Ngay cả việc mẹ mình dẫn mình theo cũng chỉ là cách để bà ta trả thù ba mình và mẹ của ông ta - bà nội mình mà thôi.

Bà nội sống kể bên nhà mình, thỉnh thoảng bà lại qua và chửi mắng mẹ. So với ba, mẹ càng căm ghét bà nội. Chỉ vì bà nội nói muốn để mình ở lại chỗ của ba nên mẹ mới quyết định dẫn mình theo. Bà ta chẳng yêu thương gì mình!

Cả khi chỉ có hai mẹ con sống với nhau, mỗi ngày bà ta cũng lại bắt mình nghe những lời nói xấu của bà ta dành cho ba và bà nội.

"Ba của mày là đồ cặn bã", "Bà nội là mẹ quý cái", "Mẹ mày thật bất hạnh", "Thật khổ sở, thật hối hận, không chịu được nữa, tất cả đều là lỗi

của ba và bà nội mày".

Mỗi ngày mình đều phải nghe những lời như vậy, mình mới là người không chịu được nữa!

Khi mẹ không ở nhà, bà nội lại gọi điện tới. Nói là vì lo lắng cho mình nhưng tất cả những gì phát ra từ miệng của bà nội đều là những lời xia xói mẹ.

"Mẹ của Miu thật xấu xa", "Ba của Miu thật bất hạnh vì lấy phải một người phụ nữ như vậy", "Nó không hề yêu cháu, nó chỉ biết bỏ mặc cháu chạy ra ngoài chơi bời", "Nó dẫn cháu theo cũng chỉ là vì muốn nhận tiền trợ cấp hàng tháng từ ba cháu để tiêu xài mà thôi".

Càng quá đáng hơn là lúc mình vừa phải nghe bà nội mắng chửi mẹ vừa bị mẹ đứng một bên oán hận trừng mắt nhìn.

Những việc đó chẳng có gì hiếm lạ! Trong ngôi nhà mà mình sống điều đó là chuyện thường nhật!

Mình chỉ là một cái thùng rác để mấy người bọn họ trút những cảm xúc dơ bẩn vào.

... Thôi đi! Đừng có biến Konoha thành thùng rác của bà!

Ngực tôi như nứt vỡ khi nhớ lại cảnh Miu gào thét với mẹ của mình trong bệnh viện.

Khi đó, bởi vì đột nhiên bị mẹ Miu tới gần trừng mắt nhìn và nói ra những lời đầy oán hận, tôi đã chẳng biết mình nên làm gì.

Cơ thể tôi đờ ra vì những lời lẽ độc địa, trái tim như bị vô số mũi kim đâm vào.

... Mẹ chồng tao mắng vốn tao xối xả rằng giao Miu cho mày đúng là một sai lầm, đáng lẽ ra ngay từ đầu phải để nhà này nuôi dưỡng nó, vậy mà lại để cháu nội của bà ta bị thương.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt nhăn nhúm của bác ấy khi nói rằng ba của Miu là đồ rác rưởi, kèm theo đó là giọng nói nhớt nháp buồn nôn khiến sống lưng tôi run lên.

Từ nhỏ Miu đã luôn phải chịu đựng ánh mắt đó, giọng nói đó.

- Không chỉ như vậy. Người tình của ba mình cũng nhiều lần gọi điện thoại tới!

Miu nói tiếp với vẻ mặt mỉa mai.

Theo lời của Miu thì cô ta đã cố tình nhắm đúng lúc mẹ Miu không có nhà để gọi điện cho cậu ấy. "Đều là lỗi của mày nên ba mẹ mày mới không ly hôn", "Hai mẹ con mày sống tự do thoải mái như vậy trong khi tao lại phải khốn khổ vì tiền", bằng giọng trầm thấp đều đều cô ta nói với Miu những lời đó.

Cho dù Miu đã theo mẹ chuyển tới thị trấn này, những cuộc điện thoại đó vẫn không hề ngừng lại...

Miu căm ghét điện thoại.

Cậu ấy luôn nhắc tôi tuyệt đối không được gọi điện cho cậu ấy.

Thì ra đằng sau chuyện này lại ẩn chứa một nguyên nhân bi thảm đến vậy.

Gia đình cơm không lành canh không ngọt, mẹ chồng nàng dâu khó chịu với nhau, ba có tình nhân, tất cả những chuyện đó đúng là đều rất bất hạnh. Những việc như vậy trên đời này lại có rất nhiều.

Cho dù vậy, đối với người trong cuộc mà nói... huống hồ người đó lại còn là một cô bé chỉ mới học tiểu học, thì nhất định mỗi ngày đều chẳng khác gì địa ngục.

Mỗi khi điện thoại reo, cơ thể đều không tự chủ mà run rẩy, trái tim như bị ai đó dùng dao cắt nát bấy.

Trong cái thế giới đen kịt không có lối thoát ấy, Miu chỉ có thể dựa vào "trí tưởng tượng" để thay đổi nó.

Giữa trời tuyết hung bạo, Miu nói tiếp, bờ môi tái xanh của cậu ấy khẽ run rẩy.

- Mình không muốn phải nghe thấy những từ ngữ dơ bẩn xấu xí đó nữa... Thế nên mình bắt đầu ép bản thân chỉ nghĩ tới những điều vui vẻ, ấm áp và xinh đẹp.

Cái thế giới có mẹ và những người đó tồn tại thật dơ bẩn, lạnh lẽo và u tối, nhưng thế giới này lại thật rạng rỡ và xinh đẹp. Không một ai trong thế giới này nhổ ra những thứ rác rưởi bẩn thỉu cả.

Thế rồi Miu bắt đầu sáng tác ra những câu chuyện.

Mỗi khi thùng rác đầy ứ lòng ngực, mỗi khi quá đau khổ không biết phải làm thế nào, cậu ấy lại đi ăn cắp vặt.

Cái lúc cậu ấy vươn tay về phía những món hàng và bỏ chúng vào túi hay cặp sách, toàn thân Miu lại đổ mồ hôi như tắm, đầu đau nhức, ngực như sắp bị bóp nát. Thế nhưng chỉ cần về nhà và lấy ra ngắm nhìn những món chiến lợi phẩm đó, tâm trí và thể xác của Miu lại trở nên nhẹ nhõm, như thể cậu ấy vừa giành được một thắng lợi vĩ đại.

Khuôn mặt Miu vắn vẹo vì khổ sở.

- Nhưng... Cho dù mình sáng tạo ra những câu chuyện xinh đẹp đến đâu thì tất cả chúng cũng đều là giả dối. Bởi vì bản thân người kể ra chúng là một sinh vật bản thủ xấu xí! Mình không trong sáng như Konoha! Mình căm hận cậu, chỉ cần nhìn thấy Konoha cũng đã khiến mình cảm thấy khó chịu, ngực mình như muốn nổ tung, mình lại muốn cướp đi mọi thứ của Konoha, lại muốn làm tổn thương, hủy hoại Konoha, khiến Konoha khóc... Mình đã nghĩ như vậy và mình cũng đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với cậu!

Thế nhưng Konoha lại chẳng hề nhận ra, cậu vẫn dành cho mình những nụ cười thật thuần khiết, tin tưởng mọi điều mình nói với cậu, vẫn tiếp tục đi theo sau mình, làm theo mọi điều mình nói!

Tiếng gào thét như xé rách gan ruột vang vọng trong cơn bão tuyết.

- Tại sao? Tại sao vậy? Tại sao cậu lại không nhận ra những việc quá đáng mình làm với cậu? Tại sao cậu lại ngu xuẩn, khờ dại đến vậy? Tại sao bị mình ghét như vậy, căm hận như vậy mà chỉ cần mình cất tiếng gọi cậu là cậu lại vui vẻ như vậy? Tại sao cậu lại chạy tới bên mình vẫy đuôi như một con chó như vậy?! Tại sao cậu lại nhìn mình với ánh mắt tin tưởng đó?!

Cứ khi nào ở bên Konoha, mình lại một lần nữa nhận ra nội tâm mình thật dơ bẩn, chỉ cần Konoha nói chuyện với ai đó không phải mình, toàn thân mình lại ngứa ngáy, đầu nóng rực, mình lại thầm nguyện rửa trong đầu cho kẻ đó đi chết đi! Konoha chỉ cần liếc nhìn một cô gái khác là mình lại muốn dùng lửa đốt cháy khuôn mặt đó! Đều là lỗi của Konoha nên mình mới trở nên dơ bẩn như vậy! Vậy mà tại sao Konoha vẫn thuần khiết, vẫn không hề có chút tì vết nào?!

Tuyết quật vào mặt tôi. Cơ thể tôi đông cứng vì cơn lạnh thấu xương, ngay cả cảm giác lạnh cũng dần tê liệt.

Nhưng những từ ngữ kia vẫn tiếp tục cắt nát trái tim tôi, nó vẫn đang yên lặng rỉ máu, dù vậy tôi đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Tôi sùng bái Miu, tin tưởng mọi thứ thuộc về Miu.

Nhưng tất cả những điều đó lại chỉ mang lại cho Miu sự khổ sở...

Nghe được điều đó từ chính miệng cậu ấy khiến tôi chịu một cú sốc nặng nề, hai chân tôi khuỵu xuống, trái tim như vỡ nát, nhưng Miu vẫn tiếp tục nói.

- Konoha đã lấy đi của mình mọi thứ! Khi nhận ra mình đã không thể sáng tác những câu chuyện nữa, cảm giác của mình lúc đó hết như bị rơi thẳng xuống hố băng! Mình tự nhủ không thể có chuyện đó! Nhất định có chuyện gì đó không đúng! Mình cố hết sức "tưởng tượng", nhưng cho dù làm thế nào thì trong đầu mình cũng chỉ là một màn sương đen kịt, đã không còn những thứ xinh đẹp sinh ra từ đó nữa. Mình đã chẳng thể nào kể chuyện được nữa!

Mình rất sợ, thật sự rất sợ hãi, đến mức phát điên. Mình đã nghĩ rằng chỉ cần làm "chuyện đó" thì mọi thứ sẽ quay lại như cũ, nhưng cho dù mình làm "chuyện đó" bao nhiêu lần thì cũng chẳng có gì xảy ra cả!

Trong đầu mình chỉ lặp đi lặp lại giọng nói nói rằng cho dù mình sáng tạo ra những câu chuyện thật xinh đẹp thì chúng cũng chỉ là giả dối, thế giới thực không tồn tại những điều như vậy, không phải ngay cả mình cũng chỉ là một kẻ dối trá nở nụ cười để đánh lừa người khác sao, không phải mình cũng chỉ đang cố che giấu tâm hồn dơ bẩn như nước cống sao?!

Nhưng nếu mình không tiếp tục sáng tác truyện, thế giới của mình sẽ bị sự dơ bẩn và xấu xí đè sập. Cả Konoha cũng thế, nếu mình không còn kể chuyện cho Konoha nghe nữa, nhất định Konoha sẽ thích người con gái khác, cậu sẽ vứt bỏ mình để đi chơi với những bạn khác. Ngoài Konoha

mình không còn ai cả, nhưng Konoha thì lại có rất nhiều người yêu quý cậu!

Không muốn! Mình không muốn điều đó! Mình tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra! Konoha là chỗ của mình, mình sẽ không để cậu rời xa mình!

Thế nên mình phải tiếp tục cho Konoha ăn. Nhưng cho dù mình cố gắng thế nào thì những câu chuyện cũng không hiện ra... cuối cùng, mình đã chép lại một đoạn từ quyển sách ở nhà... rồi đưa nó cho Konoha xem!

Miu nhắm mắt lại.

Nỗi tuyệt vọng, cơn đau của Miu nhuộm đen trái tim tôi.

Tuyệt càng lúc càng dày.

Một lần rồi lại một lần, cậu ấy sao chép lại những câu chuyện...

Rồi đưa chúng cho tôi đọc...

Nhưng tôi lại không hề hoài nghi và vẫn hết lời khen ngợi, thúc giục cậu ấy viết nhiều hơn nữa. Với khuôn mặt vắn vẹo vì đau khổ, Miu tiếp tục gào thét.

Bởi vì lỗi của tôi nên cậu ấy mới càng ngày càng trở thành một con người xấu xí.

... Konoha, mình nói cho cậu một bí mật này. Tương lai mình sẽ trở thành một tác giả.

...Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó, mình cũng sẽ rất vui.

Khi nói với tôi những lời ấy, có lẽ Miu đã thật sự mơ ước một ngày nào đó mình sẽ trở thành người như vậy.

Cậu ấy hi vọng những câu chuyện mình sáng tạo ra sẽ có thể khiến thế giới trở nên xinh đẹp hơn.

Để mọi người đối xử dịu dàng với nhau, không còn căm hận, không còn nói xấu nhau nữa.

Miu mở to hai mắt nhìn tôi và tiếp tục nói với giọng đều đều.

- Việc mình tuyên bố sẽ tham gia dự thi giải thưởng nhân vật mới của nhà xuất bản Gió đầu hè cũng là vì mình muốn một lần nữa tự viết truyện... Nếu như đoạt giải, có lẽ mình sẽ thoát khỏi tình cảnh khổ sở hiện tại, sẽ không còn ai dám nhìn mình với ánh mắt coi thường nữa. Nếu mình thực sự trở thành một tác giả, Konoha cũng sẽ không rời xa mình nữa. Mặc dù mình cũng lo lắng không biết liệu mình có đủ sức làm điều đó không, nhưng để giành lại thế giới của mình, mình buộc phải làm như vậy.

Sẽ không sao cả, trước kia mình vẫn luôn dễ dàng sáng tạo ra những câu chuyện, chắc chắn lần này mình cũng sẽ làm được. Ngay cả Konoha cũng say mê những câu chuyện của mình, tán dương mình rằng Miu thật tài năng, rằng Miu chắc chắn sẽ có thể trở thành tác giả.

Thế nên sẽ không sao cả, chắc chắn sẽ không có việc gì, mình sẽ đoạt giải.

Mình nhiều lần tự nói với bản thân như vậy.

Nhưng rốt cuộc mình vẫn chẳng thể viết được chữ nào!

Miu gào lên như xé rách cổ họng, khuôn mặt cậu ấy nhăn nhúm lại. Chiếc khăn choàng màu đỏ bay phần phật trong gió.

- Mỗi ngày, cứ đến buổi tối mình lại ngồi xuống trước bàn học, tay nắm chặt bút... nhưng cho dù chỉ là một chữ mình cũng không thể viết ra được! Thời gian cứ thế trôi qua, mình chẳng thể ngủ nổi... khi bình minh chiếu sáng bên ngoài cửa sổ, lòng mình tràn ngập cảm giác thất bại, đầu mình như vỡ làm đôi!

Cho dù vậy mình vẫn phải viết, vẫn phải viết. Ngay cả Konoha cũng nói với mình là cậu cũng sẽ dự thi, mình phải viết! Thế nhưng cho dù bao nhiêu buổi sáng trôi qua, giấy bản thảo vẫn trắng tinh, cho dù cố thế nào thì mình cũng không thể viết được một chữ...

Hai hàng lông mày của Miu nhíu chặt lại. Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt mệt mỏi chực khóc rồi nói bằng giọng khàn khàn.

- Thế nên mình... chỉ đành bỏ xấp giấy bản thảo trắng vào trong phong bì... rồi đem nó đút vào hòm thư trước sự chứng kiến của Konoha...

- !

Đầu như vừa bị ai đâm một cú, cơ thể tôi xiêu vẹo, cùng với đó là cảm giác dường như thế giới bao quanh chúng tôi đang dao động mãnh liệt.

Ngày hôm đó, sau khi Miu đút phong bì đựng bản thảo dự thi vào thùng thư gần trường, cậu ấy đứng đưa mái tóc đuôi ngựa sau đầu rồi nhẹ nhàng quay lại nở một nụ cười rạng rỡ với tôi.

... Hì hì, cuối cùng cũng nộp được rồi.

Hai má ửng đỏ thật dễ thương, cậu ấy vòng tay qua tay của tôi rồi nói với giọng hơi phấn khích.

... Công bố kết quả là vào tháng Năm nhỉ. Mình không chờ nổi mất.

Trong phong bì đó vậy mà chỉ toàn là giấy trắng sao?

Nói như vậy khi đó Miu cũng đã biết bản thân sẽ không thể nào đoạt giải sao?!

Nhìn tôi sững người, Miu thì thầm với giọng đều đều, trông cậu ấy thật mong manh như thể sẽ biến mất bất kì lúc nào.

- Nếu bị Konoha biết thì làm sao đây... có khi nào mình sẽ tuyệt vọng hơn cả trước kia không? Thế nên mình bắt bản thân phải vui vẻ, phải cười nhiều hơn bình thường... Khi Konoha hỏi mình dùng bút danh gì để dự thi mình cũng chỉ nói là muốn giữ bí mật...

Mình tin rằng... bản thân có thể giấu giếm Konoha...

Bởi vì Konoha sẽ nghe theo mọi điều mình nói...

Chỉ cần khi công bố kết quả, mình giả vờ tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm rồi cười nói "A, trượt rồi sao. Đáng tiếc thật đấy, đời đúng là không như mơ nhỉ" là được.

Mình vẫn chỉ mới 14 tuổi... mình vẫn còn nhiều cơ hội... dù sao thì mới 14 tuổi mà muốn đoạt giải cũng là chuyện không thể nào... người bình thường không thể làm được điều đó...

Lần này chắc chắn mình cũng sẽ có thể gạt được Konoha...

Trên khuôn mặt Miu tràn ngập sự tuyệt vọng. Cậu ấy rũ ánh mắt xuống rồi nghẹn ngào nói.

- Nhưng... người nhận được giải thưởng lại là một người bằng tuổi mình có tên Inoue MIU.

Tôi cắn chặt răng, ngực thắt lại đau đớn.

Chiếc khăn choàng màu đỏ bay phấp phới quanh Miu, trông cậu ấy như sắp bật khóc.

Inoue MIU...

Thời điểm nhìn thấy cái tên đó, Miu đã cảm thấy sốc đến thế nào?

Một người cùng tên cùng tuổi với cậu ấy đã đoạt giải nhất.

- Đám con gái trong lớp đều xì xào nhau không biết có phải mình là Inoue MIU hay không... đó thật sự là một con ác mộng... nhưng hiện thực lại càng tàn khốc hơn... thân phận thật sự của Inoue MIU lại chính là Konoha...

... Mình... chính là Inoue MIU.

Bóng tối như bao trùm tôi khi tôi thử tưởng tượng cơn đau và nỗi tuyệt vọng của Miu cái lúc tôi nói thật cho cậu ấy biết chuyện đó.

Nỗi sợ hãi như thế thế giới dưới chân sắp sụp đổ.

Vào thời khắc đó, Miu đã biết được thiếu niên nhút nhát đang đứng trước mặt mình chính là người đã bức bách, đã dồn bản thân vào đường cùng, cậu ta chính là người đã hủy hoại Miu.

- Khi mình đọc sách của MIU, mình ngay lập tức nhận ra Hatori và Itsuki chính là mình và Konoha... Hatori trong mắt Itsuki thật mạnh mẽ, thật xinh đẹp, luôn nỗ lực hết mình để theo đuổi ước mơ... hoàn toàn khác với mình ngoài đời thực. Vốn dĩ Konoha vẫn luôn nhìn thấy mình trong hình hài như vậy... Cứ nghĩ tới việc hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt Konoha là một cô gái xinh đẹp, thuần khiết tựa thiên sứ, mình lại như ngừng thở. Mình đã không còn sức lực để níu kéo Konoha nữa.

Câu chuyện mà Konoha viết còn xinh đẹp hơn bất kì câu chuyện nào mình tưởng tượng ra... Mình không phải một người thuần khiết như Hatori mà Itsuki thích. Mình dơ bẩn, mình xấu xí hơn nhiều!

Nỗi tuyệt vọng của Miu đâm thủng trái tim tôi.

Tôi... chính tôi là người đã dẫn Miu vào đường cùng!

- Giá như Konoha cứ mãi mãi là chó của mình thì tốt rồi!

Trong bầu trời đầy tuyết, Miu gào lên.

- Tại sao cậu lại giấu mình viết tiểu thuyết chứ? Tại sao lại tham dự cùng một cuộc thi với mình? Tại sao cậu lại đoạt giải nhất, lại xuất bản sách với cái tên Inoue MIU, lại trở thành nhà văn chứ? Nếu Konoha đã rời khỏi mình theo cách như vậy, vậy thì điều duy nhất mình còn có thể làm cũng chỉ là nhảy xuống trước sự chứng kiến của Konoha, chỉ còn lại cái chết mà thôi! Chỉ có khiến Konoha bị tổn thương, khiến Konoha đau khổ, chỉ có làm vậy mình mới có thể khiến Konoha cả đời này cũng không quên được mình!!!

Konoha nhất định sẽ không hiểu được điều đó! Cậu không hiểu! Sẽ không bao giờ hiểu được!

Tiếng hét của Miu bay theo những cơn gió.

Cùng với tiếng hét đó, những bông tuyết rơi xuống, đọng lại trên mắt cậu ấy, hòa tan, rồi chảy xuôi theo má.

Vào một ngày đầu hè nắng ráo.

Dưới bầu trời xanh thăm thẳm, Campanella quay đầu lại mỉm cười và nói ra mong ước của mình.

Mong ước đó chính là khắc sâu vào trong mắt Giovanni hình ảnh bản thân bước vào cuộc lữ hành.

Để bản thân có thể tồn tại vĩnh viễn trong tâm trí Giovanni.

Khóe miệng của Miu nở một nụ cười buồn hệt như cái ngày hôm đó.

- Trong số các tác phẩm của Miyazawa Kenji... có một bài thơ tên là Bài ca thiếu niên bại trận...

Bên cạnh bài thơ đó... có vẽ hình một con chim trông tựa như quái vật. Mình đã vẽ lại nó vào thiệp chúc mừng và gửi nó cho cậu... cậu cũng nhìn thấy nó rồi đúng không. Con chim đó chính là mình...

Con người chỉ cần thất bại là sẽ trở nên đố kỵ... giận dữ... tuyệt vọng... họ sẽ biến thành một con quái vật xấu xí... Sáng hôm sau... khi mình nhìn vào bầu trời trắng toát và nhận ra bản thân cũng đã trở thành một con quái vật... mình... gào lên khóc...

Thực ra mình... không muốn Konoha nhìn thấy mình trong hình hài của một con quái vật, chỉ duy nhất với Konoha là mình không muốn điều đó xảy ra.

Thế nhưng... tại sao mình lại sống sót chứ... sau khi chuyển viện, rời xa Konoha... rốt cuộc mình chỉ còn lại một mình...

Thế giới không có Konoha thật dơ bẩn... thật đen tối...

Cho dù vậy, chỉ cần nghĩ tới việc bây giờ chắc chắn Konoha cũng đang nghĩ về mình, mình lại có thể chịu đựng được...

Khi mình đau khổ, Konoha cũng sẽ nhớ đến mình và cảm thấy đau khổ...

Khi mình khóc, Konoha nhất định cũng sẽ đang khóc...

Nỗi đau của mình giờ phút này cũng là nỗi đau mà Konoha đang cảm nhận, nỗi buồn của mình cũng là nỗi buồn của Konoha...

Chỉ cần nghĩ như vậy mình lại có thể bình tĩnh...

Vừa đọc quyển sách của Konoha mình vừa gạch bỏ những điều sai lầm trong đó và viết "sự thật" vào một bên... mỗi ngày mỗi ngày, cho dù là ban đêm, ban ngày hay sáng sớm... mình cũng chỉ nghĩ về Konoha...

Tiếng thì thầm của Miu rơi vào lòng tôi như những bông tuyết mộng ảo và hòa tan trong đó.

Con người thật sự của Miu,

Nguyện vọng của Miu,

Nỗi buồn của Miu,

- Sau khi bà nội chết, mình quay lại thị trấn này, mình quay quắt với ý nghĩ muốn được gặp Konoha... Cho dù lòng tự nhủ không được làm vậy, nhưng mình vẫn không thể kìm nén... mình đã gọi điện tới trường cấp hai... Khi mình hỏi giáo viên chủ nhiệm bây giờ Konoha thế nào rồi, mình được cho biết Konoha đã vào học tại trường cấp ba Seijou. Giáo viên còn nói Konoha dường như đang rất vui vẻ và bảo mình hãy an tâm...

Trong khi mình đang đau khổ thì Konoha đã trở thành một học sinh cấp ba rồi. Bởi vì Konoha mình đã chẳng còn lại gì nữa, vậy mà Konoha lại phản bội mình, lại quên mất mình! Kể từ thời khắc đó, mình bắt đầu muốn báo thù!

Lòng quặn thắt, tôi hét lên.

- Làm sao mình có thể quên cậu được chứ!

Hít vào một hơi đầy gió lạnh lẫn theo tuyết, khuôn mặt của tôi cũng trở nên vắn vẹo, cảm xúc bắt đầu trào dâng.

- Mình vẫn luôn nhớ tới cậu. Mình đã tự nhốt bản thân vào căn phòng tối đen như mực, cho dù là sáng sớm, ban ngày hay ban đêm, trong đầu

mình cũng chỉ có hình bóng của cậu.

Tại sao Miu lại nhảy xuống?

Tại sao Miu lại nói những lời đó?

Tại sao chúng mình lại phải chia lìa?

Bây giờ Miu đang ở đâu, đang làm gì, cậu ấy đang nghĩ gì. Lúc nào cũng vậy, tâm trí mình chỉ biết suy nghĩ về cậu...

- Mình chưa từng quên! Mình vẫn luôn nghĩ về Miu! Trong lúc chúng ta bị chia cắt cũng thế, kể từ lúc chúng ta gặp lại cũng thế, luôn luôn là vậy!

Miu nghiêng người về phía hàng rào.

Chiếc khăn choàng màu đỏ và áo khoác của cậu ấy bay phần phật theo gió, trong đầu hiện lên cảnh Miu ngã ngửa ra sau, trái tim tôi như bị tóm chặt, hơi thở như ngừng lại.

- ...!

Miu nhìn về phía tôi với ánh mắt mờ mịt.

- Nếu vậy... đừng phản bội mình nữa, hãy cùng mình lên tàu, được không?

Trong giọng nói của cậu ấy chất chứa đầy hi vọng.

Tôi cuối cùng cũng nhận ra Miu đã không còn muốn ở lại trên mặt đất này nữa.

Ở đây có quá nhiều thứ khiến cậu ấy tuyệt vọng, quá nhiều bi thương.

- Cậu sẽ đi cùng mình đến bất kì đâu... cho dù nơi đó là tận cùng của vũ trụ chứ? Đó... chính là mong ước thật sự của Campanella.

... Chúng ta sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào.

Đó là một câu mà Giovanni từng nói với Campanella trong câu chuyện Đường sắt Ngân Hà mà chúng tôi từng đọc lúc còn nhỏ.

... Mình sẽ không sợ hãi bóng tối kia nữa. Mình nhất định sẽ đi tìm hạnh phúc thật sự của mọi người. Chúng ta sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào.

Cảm giác chua xót trào dâng trong lồng ngực tôi.

Sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào.

Lời hứa thuở nhỏ của hai đứa bé ngoắc tay với nhau, mắt rạng rỡ niềm tin và hi vọng.

Tấm bản đồ duy nhất trên đời do hai chúng tôi chung tay sáng tạo.

"Mình cũng sẽ cố gắng để đi theo Campanella. Thế nên cậu cho mình cùng đi với nhé?"

Đúng thế, Miu, chúng ta, đã hứa với nhau rồi.

Rằng hai ta, sẽ đi cùng nhau đến bất kì nơi nào. Cho dù đến đâu thì mình cũng sẽ đi theo cậu.

Miu nắm chặt lấy song sắt, mái tóc ngắn lay động, khăn choàng màu đỏ và mép áo choàng tung bay theo làn gió, cậu ấy nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt đầy khát vọng.

Tuyệt không ngừng rơi xuống trên người chúng tôi.

Tôi làm sao có thể cự tuyệt thỉnh cầu mà Miu đã đánh cuộc vào đó mọi thứ thuộc về cậu ấy chứ?

Miu, chỉ cần cậu muốn, mình sẽ cho cậu đôi tay này.

Đôi chân này, cặp mắt này.

Mình sẽ cho cậu tất cả, cho dù điều cậu mong muốn có là trái tim, tính mạng hay là tương lai của mình đi chăng nữa.

Thế nên, xin cậu, đừng rời đi một mình nữa.

Tôi bước về phía Miu, khi ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau, Miu ngược lên nhìn tôi, một giọt nước ứa ra từ khóe mắt cậu ấy và lăn dài xuống má.

Tay của chúng tôi lạnh như băng, đến mức chúng tôi chẳng thể cảm nhận được tay của nhau.

- Được chứ. Mình sẽ đi cùng cậu đến bất kì đâu.

Miu vùi đầu vào ngực tôi khi tôi thốt ra những lời đó bằng bờ môi tê cóng vì lạnh.

Sau đó, chúng tôi lấy khăn choàng màu đỏ quấn xung quanh cổ của nhau.

Không gì có thể chia lìa hai chúng tôi nữa.

Cảm giác sợ hãi dần phai nhạt.

Như thể tay chân và cơ thể, tâm hồn của tôi đã tê liệt, tôi dường như chẳng còn cảm thấy điều gì nữa.

Tôi leo qua song sắt trước, sau đó đưa tay đỡ lấy Miu. Cơ thể của Miu nhẹ chẳng khác nào một chiếc lông vũ. Đầu gối tôi khẽ run, gió thổi ngược từ dưới lên, bây giờ chỉ cần bước thêm một bước nữa thôi là chúng tôi sẽ rơi xuống.

Ở trong hoàn cảnh đầy nguy hiểm như vậy nhưng tôi lại chẳng hề có chút cảm giác hiện thực nào cả.

Một tay siết chặt chiếc khăn quàng quanh cổ, một tay nắm lấy song sắt, tôi nhìn xuống cảnh vật bên dưới.

Thế giới đang trải rộng trước mắt tôi là một thế giới màu xám đầy u ám.

Tuyết trắng đang rơi khắp nơi.

Ngay cả một tia sáng le lói cũng không hề tồn tại, những trận gió đen kịt thổi xốc lên từ bên dưới.

Trong khi tôi đang nhìn xuống, tuyết rơi đọng lại trên má, trên mắt tôi, tầm nhìn của tôi dần trở nên mơ hồ.

- Cậu sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mình đúng không Konoha?

Ở bên cạnh tôi, Miu thì thầm với giọng nghẹn ngào. Hàng mi dài của cậu ấy lấp lánh những bông tuyết kết tinh.

- Ừm... Đúng thế, Miu.

Tôi cũng đáp lại.

- Đi thôi, Konoha.

Đoàn tàu hướng về vũ trụ cuối cùng cũng đến, nó mở cửa ra chờ đón chúng tôi.

Đúng lúc chúng tôi sắp leo lên đó.

Một giai điệu vang lên thay cho tiếng còi khởi hành.

Những âm sắc dịu dàng đầm ấm...

Âm thanh đó phát ra từ trong túi áo khoác nơi ngực tôi.

Ca khúc chủ đề của Người đẹp và quái vật...

Kotobuki đang gọi tôi.

- Sao thế Konoha?

Chúng kiến tôi sắp bước ra nhưng rồi lại dừng lại, Miu hỏi với giọng bất an.

Giai điệu dịu dàng đó vẫn đang vang lên nơi trái tim của tôi, tựa như một tia sáng nhỏ nhoi, Kotobuki đang gọi tôi.

- Konoha, mặc kệ điện thoại đi!

Miu nói như trách cứ tôi, ở phía bên kia màn tuyết, dường như đang có ai đó gọi tên tôi.

Ai đó đang chạy về phía chúng tôi.

Một hình bóng cao gầy, chạy ở phía trước đó là một hình bóng nhỏ nhắn.

Trên sân thượng vang vọng tiếng kêu thảm thiết.

- Anh Konohaaa!!!

Bên trong cơn bão tuyết cuồng nộ,

Vừa chạy vừa suýt vấp té bao nhiêu lần,

Người đang chạy về phía chúng tôi với khuôn mặt giàn giụa nước mắt đó chính là Takeda.

- Không được!!! Anh không được chết!!! Anh đừng chết! Đừng chết mà! Làm ơn đừng chết, anh Konoha! Anh Konoha!!!

Tại sao vào lúc này Takeda lại xuất hiện ở đây... Trong lúc tôi đang hoang mang, Takeda tiếp tục gào lên trong tiếng khóc "Đừng chết! Anh không được chết! Anh Konoha!".

Takeda, người mà vào cái ngày tháng Năm đó, đã nhìn về phía tôi bằng đôi mắt ươn rỗng của một con búp bê trên sân thượng của trường cấp ba.

Takeda, người với ánh mắt tuyệt vọng đã nói cho tôi biết cho dù bạn thân bị xe hơi cán chết ngay trước mắt mình, cô bé cũng chẳng hề cảm thấy bi thương.

Takeda, người mà lúc đang treo lủng lẳng, một tay bị tôi nắm lấy nhưng vẫn khẩn cầu với tôi: "Xin anh hãy để em được chết!".

"Là tái phạm ạ."

"Dù sao việc lâu lâu lại muốn chết cũng sắp trở thành tật xấu của em rồi."

Takeda, người nói với tôi những lời đó trong khi nở nụ cười.

Cô bé đang chạy về phía tôi, trong đôi mắt mở to tràn ngập nước mắt, toàn bộ cảm xúc đều bộc lộ ra, cô bé vẫn đang gào lên rằng tôi không được chết.

- Anh Konoha! Anh Konoha! Anh Konoha!!!

Đằng sau Takeda là chị Tooko. Hai bím tóc dài của chị ấy đung đưa theo từng bước chạy.

- Konoha!

Bằng giọng nói dịu dàng, chị Tooko từng nói với tôi rằng tôi của hai năm trước không giống với tôi của hiện tại.

Rằng cho dù chỉ là từng chút một đi chẳng nữa, nhưng tôi vẫn đang trưởng thành.

Trong khi nắm chặt tay tôi và nở nụ cười, hai mắt lấp lánh như những vì sao, chị ấy đã nói với tôi như vậy.

"Chị là cô gái văn chương vẫn luôn ăn những câu chuyện mà Konoha viết, thế nên lời của chị không thể nào sai được."

Tôi dường như có thể cảm thấy hơi ấm của chị Tooko từ những ngón tay đã đánh mất cảm giác của mình.

Tiếp theo đó, trong đầu tôi hiện lên hình bóng của Kotobuki với hai má đỏ bừng vì xấu hổ nhìn về phía tôi nở nụ cười.

"Cái này... Tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. Hi vọng năm nay cũng nhận được sự giúp đỡ của cậu!"

- Sao vậy, Konoha? Cậu còn do dự chuyện gì nữa? Không phải cậu sẽ đi cùng mình sao?

Miu kéo khăn choàng và hỏi tôi với vẻ mặt khó hiểu.

Chi Tooko và Takeda càng lúc càng đến gần chúng tôi.

Dường như bị sự do dự của tôi khiến cho mất kiên nhẫn, Miu cắn môi, nắm chặt lấy khăn choàng rồi ngã người về phía trước.

Tôi ôm lấy cơ thể Miu và ép cậu ấy về phía hàng rào.

- Mình xin lỗi.

Bên tai tôi vang lên tiếng Miu nín thở, đó là dư âm của nỗi tuyệt vọng không nói nên lời.

Toàn thân tôi đau đớn khi cảm nhận được điều đó, nhưng tôi vẫn níu chặt vào song sắt và ôm lấy cậu ấy để ngăn Miu nhảy xuống, rồi tôi nói bằng giọng run run.

- Mình, không thể đi được.

Miu vẫn đang cố giãy giụa, nhưng khoảnh khắc tôi nói ra những lời này, tất cả động tác của cậu ấy đều dừng lại.

Sự tuyệt vọng mà tôi cảm nhận từ Miu dường như khiến tôi phát điên, cho dù vậy, tôi vẫn biết chúng tôi đã không thể trở lại như trước kia nữa rồi.

Trong hai năm xa cách Miu, tôi đã gặp chị Tooko, gặp Takeda và tiếp nhận tình cảm của Kotobuki.

Thế nên, tôi không thể giữ lời hứa được.

Tôi không thể thực hiện mong ước của Campanella được.

Mình không thể đi với cậu.

Không thể nữa rồi.

Miu bất động trong vòng tay tôi như một con búp bê đã bị rút mất hồn phách.

Chị Tooko và Takeda cùng nhau kéo chúng tôi qua khỏi hàng rào.

Miu ngã gục trên tuyết, hai mắt mở to sững sờ, cậu ấy không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Vừa cẩn thận dẫn tôi và Miu ra bên ngoài dãy nhà học, chị Tooko vừa kể cho tôi mọi chuyện trước khi chị ấy tới đây.

Khi chị ấy tới trường thì được biết bởi vì tuyết rơi nên hôm nay trường cho nghỉ học. Sau đó chị ấy gặp Takeda ở thư viện. Rồi hai người quyết định sẽ đi thăm Kotobuki.

Đúng lúc này Takeda nhận được điện thoại của Kotobuki, cậu ấy khóc nói rằng Miu đã biến mất khỏi bệnh viện.

Vừa nghe được lời nhắn "Tôi lên vũ trụ" của Miu, chị Tooko ngay lập tức nhớ tới tấm bản đồ. Thế là chị ấy cùng Takeda đi tới trạm xuất phát của đoàn tàu Ngân Hà. Trên đường đi, bởi vì tôi không bắt máy, hai người đều đã rất lo lắng.

Sau đó, hai người chứng kiến tôi và Miu chuẩn bị tự tử trên sân thượng và vội vàng chạy tới ngăn chúng tôi lại.

Trong khi đứng chờ xe taxi ở trước cổng trường, tôi ôm lấy bả vai Miu để đỡ lấy cậu ấy.

Miu vẫn không nói một lời nào cả.

Bằng đôi mắt trống rỗng, cậu ấy ngược lên nhìn những bông tuyết chậm rãi rơi lả tả sau khi trận bão tuyết đã lắng xuống. Tôi cầm chiếc khăn quàng màu đỏ quấn lại ngay ngắn lên cổ cậu ấy. Miu im lặng mặc cho tôi muốn làm gì thì làm.

Takeda lại hoàn toàn ngược lại, cứ như thể van cảm xúc đột nhiên bị mở ra, cô bé tiếp tục khóc nức nở, nước mắt nước mũi tèm lem. Chị Tooko khẽ nắm lấy tay Takeda và nhẹ giọng an ủi cô bé trong khi Takeda tiếp tục lặp lại những lời xin lỗi.

Cuối cùng một chiếc taxi cũng dừng lại trước cổng trường.

Tôi đỡ Miu chậm rãi bước về phía trước.

Đúng lúc này, Miu đột nhiên... đẩy tôi ra.

Rồi cậu ấy khẽ thì thầm điều gì đó và lao về phía một chiếc xe tải đang chạy tới.

Chiếc xe tải tông thẳng vào Miu, rồi hất tung cậu ấy lên không trung.

- !

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Tiếng phanh xe chói tai.

Chiếc khăn choàng màu đỏ tung bay trong gió, cơ thể Miu rớt xuống nền tuyết, và không cử động nữa.

- Khôngggggggggg! Không được chếtttttttt!!!!

Takeda hét lên đầy tuyệt vọng.

Nghe thấy âm thanh đó, tôi cũng gào lên đau đớn, thế giới xung quanh dường như sụp đổ.

Này tại sao cậu lại cứ đi theo tôi vậy.

Cho dù tôi căm ghét cậu đến vậy, đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng với cậu như vậy.

Tại sao lúc nào cậu cũng có thể cười vui vẻ như vậy chứ?

Chỉ đến khi mất đi cậu, tôi mới nhận ra.

Thứ khiến cho thế giới của tôi trở nên dịu dàng, xinh đẹp và rực rỡ ánh sáng, chính là cậu.

Thế giới khi mất đi cậu thật lạnh lẽo, thật đen tối, tôi không thể chịu đựng được nữa, tôi muốn gặp lại cậu.

Thực ra tôi vẫn luôn muốn ở bên cạnh cậu, mãi mãi.

Nhìn vào tấm bản đồ chỉ thuộc về hai chúng ta, tôi muốn cậu và tôi sẽ cùng nhau đi đến bất kì đâu.

Có lẽ, nếu hai ta cùng nhau đi đến nơi tận cùng của vũ trụ, chúng ta sẽ có thể tìm được "hạnh phúc thật sự" chẳng?

Và khi đó, cậu sẽ có thể nhìn thẳng vào mắt tôi... sẽ nhìn vào mắt mình và nói cậu thích mình, phải không?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mười ngày sau.

- Miu ơi, mình mang quà cho cậu này.

- Konoha tới rồi, ôi vui quá!

Khi tôi mở cửa phòng bệnh, Miu nhìn về phía tôi nở một nụ cười thuần khiết, rồi cậu ấy điều khiển chiếc xe lăn chạy điện nhích lại gần tôi.

- Oa, mình thích nhất loại pudding hồng trà này đây. Cảm ơn cậu nha, Konoha. À đúng rồi, hôm nay ở trường có chuyện gì thú vị không? Cá vàng vẫn khỏe chứ? Không biết mình có thể xuất viện trước khi bế giảng không nhỉ... Thật hi vọng lên lớp 4 cũng được học chung với Konoha.

Mái tóc ngắn ngắn khẽ lay động tỏa ra hương xà bông, Miu chạm nhẹ đầu vào bụng tôi rồi vui vẻ nói.

- Cậu dứt bánh cho mình ăn được không, Konoha?

- Ừm...

Tôi mở nắp hộp ra rồi dùng chiếc muỗng nhựa xúc một miếng rồi đưa vào miệng của Miu.

Như chú chim con được mẹ mớm mồi, bờ môi của Miu hơi hé ra rồi ngậm lấy chiếc muỗng, sau đó cậu ấy nở một nụ cười hạnh phúc.

- Ngon quá đi~. Cho mình miếng nữa, Konoha~!

Tôi dứt cho cậu ấy ăn trong khi Miu liên tục vùi vãnh. Trong khi cần thận dứt chiếc muỗng nhựa vào giữa hai bờ môi sắc anh đào của cậu ấy, trái tim tôi như vỡ vụn khi chứng kiến cử chỉ và biểu cảm thơ ngây của Miu.

Vào cái ngày tuyết rơi mười hôm trước.

Tôi, đã không thể ngăn Miu lao ra trước xe tải.

Rõ ràng cậu ấy ở gần tôi như vậy, nhưng tôi lại vẫn để Miu một mình rời xa tôi.

May mắn là nhờ tài xế nhanh chân đạp phanh, cũng như lớp tuyết đọng dày làm giảm lực va đập, Miu chỉ bị thương nhẹ.

Tuy nhiên khi cậu ấy tỉnh lại, tình trạng cơ thể của Miu lại quay trở lại như lúc trước, tay chân của cậu ấy gần như không thể cử động được.

Không chỉ vậy, tâm trí của Miu cũng quay về lúc học lớp 3... lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên.

Bác sĩ nói nguyên nhân có thể là vì lúc gặp tai nạn phần đầu của cậu ấy bị chấn động mạnh.

Nhưng tôi lại nghĩ mọi chuyện thành ra như vậy phải chăng là vì tôi đã cự tuyệt Miu vào ngày hôm đó?

Khi đó, bằng đôi mắt trống rỗng, Miu ngược lên nhìn những bông tuyết rơi lả tả như lông vũ.

Chính tôi đã giết chết tâm hồn Miu.

Vì chăm sóc Miu, tôi quyết định tạm nghỉ học. Lộ trình mỗi ngày của tôi là từ nhà tới bệnh viện.

Chị Tooko nhiều lần gọi điện tới.

Tôi biết chị ấy lo lắng cho tôi, nhưng tôi chỉ trả lời chị ấy với giọng đều đều rằng:

- Chị cố gắng thi tốt nhé...

Chỉ vài chữ ngắn ngủi đó thôi cũng đã lấy hết sức lực từ cơ thể tôi.

Ngoài ra, chị Tooko cũng nói cho tôi biết hình như Takeda từ hôm đó đến giờ vẫn nghỉ học.

Chúng kiến Miu ngã gục ra đường vì bị xe tải tông, có lẽ cô bé đã liên tưởng tới người bạn thân qua đời vì tai nạn giao thông.

Những kí ức sống lại đó hẳn đã khiến Takeda chịu một cú sốc nặng nề, thế nên đến bây giờ cô bé vẫn giam mình ở trong nhà không chịu ra ngoài.

Chị Tooko nói với giọng khỗ sở rằng khi chị ấy đến thăm, Takeda chỉ ôm gối ngồi bất động trong phòng như một con búp bê vô hồn. Ryuuto mỗi ngày cũng đến xem tình hình của cô bé nhưng dường như vẫn chẳng có gì tiến triển cả, Takeda vẫn đóng chặt cánh cửa dẫn vào trái tim mình.

Khi nghe được chuyện này, ngực tôi đau như muốn vỡ ra.

Chị Tooko nói muốn đọc quyển tiểu thuyết của Inoue MIU mà Miu đã chỉnh sửa, thế nên tôi đã in chúng ra và gửi tới địa chỉ nơi chị ấy đang ở nhờ. Có lẽ, đối với tôi mà nói, đây cũng là một hành vi sám hối.

Để khắc sâu vào tâm trí rằng tôi đã làm Miu tổn thương nhiều như thế nào.

Tôi không tìm thấy quyển sách gốc ở đâu cả, có lẽ Miu đã vứt nó đi khi cậu ấy trốn khỏi bệnh viện.

- Sao thế, Konoha? Sao trông cậu buồn vậy?

Sau khi ăn xong bánh pudding, Miu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- Không có gì đâu.

Tôi nhẹ giọng trả lời rồi đem chiếc hộp rỗng bỏ vào thùng rác.

- À đúng rồi, mình vừa nghĩ ra một câu chuyện mới đấy Konoha. Cậu muốn nghe không?

Miu kéo tay tôi rồi nói một cách vui vẻ.

- Ngày xưa, ở ngôi làng nọ, có một cặp anh em gái sống với nhau rất hòa thuận, họ trồng cà chua trên cánh đồng. Một hôm, trên cây mọc ra một trái cà chua màu vàng, khi nhìn thấy nó, hai anh em đã nghĩ rằng trái cà chua này chắc hẳn là làm từ vàng ròng. Mỗi ngày mỗi ngày, hai anh em đều ra ngắm nhìn trái cà chua vàng và lại thấy thật vui vẻ. Đúng lúc này, một gánh xiếc nổi tiếng đặt chân tới ngôi làng họ sinh sống...

Miu kể chuyện bằng chất giọng thơ ngây, trên môi nở nụ cười vui vẻ, hai mắt tỏa sáng rực rỡ.

Tôi biết phần tiếp theo của câu chuyện đó.

Ngực nhói lên.

Cảm giác đau xót nghẹn ứ nơi cổ họng khiến tôi muốn bật khóc.

- Thế là hai anh em nọ đã mang trái cà chua vàng tới chỗ xem xiếc để thay cho tiền vào cửa. Nhưng họ lại bị những người trong gánh xiếc cười nhạo, "Đây không phải chỉ là một trái cà chua sao. Hai người định giỡn mặt với bọn tôi à?", rồi họ bị cà chua vào người, người em gái không chịu được nên đã khóc òa lên...

- Miu, đó không phải câu chuyện cậu nghĩ ra... Nó là Quả cà chua vàng của Miyazawa Kenji.

Cố nén cơn đau, tôi khẽ nói như vậy. Miu hơi khựng lại, nhưng rồi cậu ấy lắc đầu nguầy nguậy.

- Người đó là ai? Mình không biết ông ta. Đây là câu chuyện do chính mình nghĩ ra mà.

Thế rồi cậu ấy tiếp tục líu lo như một chú chim đang hát.

- Ôi, hai người thật đáng thương... Cả anh trai và em gái đều thật đáng thương. Họ là những đứa bé ngoan mà lại bị đối xử như vậy, thật đáng thương... họ thật đáng thương, đúng không, Konoha...

Ngực tôi quặn thắt.

Nếu như vẫn ngắm nhìn và tin tưởng trái cà chua màu vàng mọc trên cánh đồng là vàng ròn, phải chăng hai anh em họ sẽ có thể được hạnh phúc?

Nếu cứ mãi không nhận ra đó chỉ là một trái cà chua bình thường...

- Konoha ngày mai cũng tới thăm mình nhé. Không có Konoha bên cạnh mình chẳng thể làm được gì cả. Không biết liệu cơ thể của mình... có thể lành lại không nhỉ... liệu mình có thể lại cử động bình thường được không nhỉ...

Tôi dường như có thể nghe thấy những âm thanh vỡ vụn trong lồng ngực.

- Chỉ cần chăm chỉ luyện tập nhất định sẽ có ngày cậu khỏe lên thôi.

- Vậy sao...

Miu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt bất an, nhưng rồi đột nhiên cậu ấy bật cười.

- Nhưng mà cho dù không chữa được đi nữa thì chỉ cần Konoha vẫn ở bên cạnh mình là mình đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Chỉ cần Konoha tới thăm mình, cùng chơi với mình, là mình đã rất hạnh phúc rồi.

Nụ cười đó an bình và trong sáng, trông cậu ấy thực sự hạnh phúc.

- Mỗi ngày mình đều sẽ đến thăm cậu.

- Ừm, hứa nhé, mỗi ngày mình sẽ chờ Konoha đến. Hôm nay Konoha cũng ở cùng mình tới tối nhé?

Tôi ẵm Miu từ trên xe lăn lên giường. Sau khi xoa nhẹ mái tóc óng mượt của cậu ấy và nói "Mình đi thay nước cho bình hoa một lát đã", tôi đi ra khỏi phòng.

Ở trong hành lang, tôi bắt gặp Akutagawa và Kotobuki đang mặc đồng phục, bên ngoài khoác áo choàng.

- Inoue...

- ...

Akutagawa nhíu mày đầy đau đớn.

Kotobuki thì mím chặt môi và nhìn về phía tôi với ánh mắt bi thương.

Chúng tôi đi tới phòng đợi của bệnh viện, ngồi xuống ghế rồi chậm rãi nói chuyện với nhau.

- Asakura vẫn thế à?

- Ừm. Cậu ấy vẫn nghĩ tôi và bản thân chỉ mới học lớp ba.

Hai bàn tay đặt trên đùi của Akutagawa siết chặt vào nhau.

Kotobuki khẽ cắn môi cúi đầu không nói gì, cậu ấy vừa được ra viện hôm kia.

Vài ngày trước, vừa nhìn thấy hai người tới thăm, Miu đã trốn ra sau lưng tôi rồi thì thầm với giọng sợ hãi.

"Ai vậy? Là người quen của Konoha hả?"

"Không chịu đâu... Konoha mau bảo họ về đi, mình không muốn nói chuyện với ai ngoài Konoha cả."

Khi đó, Akutagawa sững sờ mở to hai mắt. Kotobuki cũng run rẩy, mặt tái mét.

Tôi khẽ nói với Miu "Mình sẽ quay lại ngay" rồi dẫn hai người tới sân trong của bệnh viện.

Ở đó, tôi cúi đầu thật sâu và xin lỗi về mọi chuyện đã xảy ra từ trước đến nay.

"Tôi thật sự xin lỗi... vì đã không tin lời hai cậu. Miu thành ra thế này cũng là lỗi của tôi. Bởi vì tôi phản bội lời hứa sẽ đi cùng Miu... bởi vì tôi đã không để mắt tới Miu..."

Có lẽ cảm thấy bối rối khi nhìn thấy tôi như vậy, cả Akutagawa và Kotobuki khi đó đều im lặng không nói gì, không cả một lời trách móc.

- Asakura sẽ như thế này mãi sao?

Akutagawa nói một cách khó khăn. Chắc hẳn cậu ấy cũng cảm thấy tự trách bản thân không kém gì tôi. Rằng giá như cậu ấy giúp đỡ Miu nhiều hơn...

Nghe Akutagawa nói vậy, Kotobuki hơi giật mình và ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Vẫn cầm lọ hoa trong tay, tôi khẽ trả lời.

- Tôi cũng không biết nữa. Theo lời bác sĩ thì có thể vì lý do nào đó mà cậu ấy sẽ đột nhiên lành lại cũng nên, cũng có thể là cậu ấy sẽ như vậy trong nhiều năm. Nhưng tốt hơn hết là không nên nóng vội...

Akutagawa cắn răng, khuôn mặt cậu ấy vặn vẹo một cách khổ sở.

Chắc hẳn cậu ấy vừa nhớ lại trường hợp của mẹ mình. Mẹ của Akutagawa cũng đã ngủ trên giường bệnh rất nhiều năm rồi. Ngay cả các bác sĩ cũng không biết liệu bác ấy sẽ tỉnh lại hay một lúc nào đó sẽ ngừng thở. Cậu ấy biết rõ hơn ai hết nỗi đau của việc chờ đợi mà không biết tương lai sẽ như thế nào.

- Inoue, ông... định như thế nào. Nếu Asakura cứ mãi thế này...

Kotobuki cũng nín thở nhìn về phía tôi.

Cổ họng nghẹn lại, cơn đau chạy qua ngực tôi như thể vừa có ai đào ra một cái hố ở đó. Ngay cả tôi cũng không biết mình sẽ làm thế nào nữa. Tại sao chúng tôi lại thành ra thế này chứ.

Nhưng, tôi không thể lại phản bội Miu nữa.

- Chỉ cần Miu muốn, tôi sẽ ở bên cậu ấy... cho dù là bao nhiêu năm đi chăng nữa.

- ...!

Kotobuki nín thở.

Hai hàng lông mày của Akutagawa cũng nhíu chặt lại.

Tôi đã hối hận rất nhiều lần, giá như khi đó tôi duỗi tay ra kéo lấy Miu. Không, giá như tôi nhận ra mọi chuyện sớm hơn... có lẽ Miu cũng sẽ không bị dồn ép đến đường cùng, như những gì đã xảy ra trước kia và cả lần này nữa.

Bây giờ, tôi đã chẳng thể làm được gì cho Miu ngoại trừ việc ở bên cạnh cậu ấy, người vì quá tuyệt vọng mà đã khóa lại tâm trí và trở thành trẻ con.

- Ông thật sự nghĩ như vậy sao?

Akutagawa cắn răng hỏi.

- ...Ừm.

Nghe tôi nhỏ giọng thừa nhận, Kotobuki trừng mắt nhìn xuống dưới chân rồi nói.

- Asakura thật hèn hạ. Lại dùng cách này để trói buộc Inoue... khiến Inoue phải đau khổ...

Giọng nói của cậu ấy rất gay gắt, nhưng nét mặt thì lại như chực khóc.

Ngực tôi thắt lại.

Kotobuki ngẩng đầu lên và nhìn tôi với ánh mắt như đang cố hết sức để không cho nước mắt trào ra.

- Tôi... có thể làm gì cho Inoue không? Có thể tôi rất vô dụng, nhưng mà... cho dù vậy, nếu có chuyện gì đó tôi có thể làm, cậu nhất định phải nói cho tôi biết. Mặc kệ là chuyện gì tôi cũng sẽ làm cho cậu.

Cảm xúc cay đắng xộc lên cổ họng tôi. Akutagawa cũng nhìn tôi với ánh mắt u uất.

- Cảm ơn cậu. Nhưng tôi sẽ xoay xử được.

Tôi chỉ có thể nói ra những lời đó.

Tôi không thể nghĩ ra được từ ngữ nào nữa.

- Inoue...

Hai mắt của Kotobuki càng trở nên ướt át hơn.

Cảm thấy tâm trí mình sẽ sụp đổ nếu phải chứng kiến cậu ấy khóc, tôi vội đứng dậy.

- Tôi phải quay lại đây, trễ quá sẽ khiến Miu lo lắng. Cảm ơn hai người hôm nay đã tới.

Sau khi nói lời tạm biệt, tôi quay người bước đi.

Tối hôm đó, Akutagawa gọi vào số di động của tôi.

"Inoue, tôi vẫn chưa xin lỗi ông vì chuyện hôm trước trong lớp..."

- Chuyện tôi và ông đánh nhau ấy hả? Cái đó xí xóa đi.

"Không phải... tôi đã yêu cầu ông quá nhiều chuyện. Khi Asakura biến mất khỏi bệnh viện, tôi đã chẳng thể làm được gì ngoài nhờ ông cứu cậu ấy... Khi đó tôi cũng đã để vuột tay của Asakura... Asakura trở nên như vậy không phải là trách nhiệm của một mình ông... Tôi xin lỗi."

Quả nhiên cậu ấy cũng đang rất dằn vặt. Cảm nhận được sự khổ sở đau đớn ẩn đằng sau giọng nói trầm ổn kia, ngực tôi lại như bị ai đó lấy dao đâm vào.

Tôi muốn nói với Akutagawa đó không phải lỗi của cậu ấy, nhưng chắc hẳn từ nay về sau Akutagawa cũng sẽ tiếp tục tự trách cứ bản thân.

"Ngoài ra, Kotobuki..."

Cậu ấy định nói gì đó, nhưng rồi lại ngừng lại và im lặng.

Tôi nín thở lắng tai nghe. Sau khi tôi quay lại chỗ của Miu, đã có chuyện gì xảy ra với Kotobuki sao?

Sau khi sự im lặng khó chịu kéo dài được một lúc, Akutagawa khẽ nói với giọng nhát gừng.

"... Kotobuki rất lo lắng cho ông, cậu ấy dường như đang cân nhắc chuyện gì đó."

Hình ảnh Kotobuki nhú mày cố gắng chịu đựng để không bật khóc hiện lên trong đầu tôi, ngực tôi như rách toạc. Sau khi tôi đi, cậu ấy đã khóc sao?

"Tôi cũng sẽ cố gắng an ủi cậu ấy."

- Cảm ơn ông... có ông ở bên cậu ấy tôi cũng an tâm phần nào.

Sau khi nói như vậy, tôi cúp điện thoại.

Lần kế tiếp Kotobuki xuất hiện ở bệnh viện là vào ngày hôm sau.

Lúc đó, tôi đang ngồi nói chuyện với Miu trong phòng bệnh, đột nhiên cửa phòng mở toang mà không hề có tiếng gõ cửa nào, sau đó Kotobuki trong trang phục đồng phục áo khoác bước vào.

Biểu cảm trên mặt cậu ấy hơi đáng sợ, chẳng hiểu sao trong tay cậu ấy không cầm cặp sách mà lại là một xô nước. Là loại xô nhựa hơi nhỏ thường thấy trong mấy cửa hàng tiện dụng.

Lúc tôi vừa định đứng lên thì Kotobuki đã hất xô nước về phía Miu.

- Á!

Đang ngồi trên xe lăn, toàn thân Miu bị nước dội ướt như chuột lột. Một vài giọt nước cũng hắt vào một bên mặt tôi.

- L-làm trò gì thế hả?

Tóc tai quần áo ướt nhèm, Miu nhướng mày rồi húc xe lăn thẳng về phía Kotobuki.

Vẫn không nói tiếng nào, Kotobuki giơ tay phải lên rồi dùng hết sức tát vào má của Miu khi cậu ấy đến gần.

Âm thanh chói tai vang lên, má phải của Miu bị nhuộm đỏ bừng.

Tiếp theo tay của Kotobuki lại vung về phía má trái.

- Dừng lại Kotobuki!

Khi tôi vừa kịp hoàn hồn và định chạy tới ngăn cậu ấy lại, Miu đã mặt đỏ tía tai nhồm người dậy và trừng mắt nhìn Kotobuki.

Rồi cậu ấy dùng tay phải nắm lấy áo khoác của Kotobuki, tay trái tát vào má Kotobuki.

- Dám đánh tao à! Con mèo mả gà đồng này!

Bị Miu mắng, Kotobuki chỉ cần môi trừng mắt nhìn rồi vươn tay đánh trả.

- Ai là mèo hả? Cậu mới là đồ mèo hoang chỉ biết lừa gạt người khác!

Những tiếng *Bốp! Bốp! Bốp!* không ngừng vang lên trong phòng.

Miu túm lấy tay của Kotobuki rồi dùng tay kia cào vào mặt cậu ấy.

Vì lúc trước tôi vừa cắt móng tay cho Miu nên chúng vẫn khá ngắn, dù vậy chiêu này vẫn rất có uy lực, Kotobuki hơi rên rỉ.

Kotobuki hất tay của Miu ra rồi lùi về phía sau, nhưng Miu đã lập tức lao người về phía cậu ấy với hai mắt hằn tơ máu.

Miu hoàn toàn nhôm người khỏi xe lăn, dù chỉ là thoáng chốc, nhưng cậu ấy đã thật sự đứng trên hai chân của mình, sau đó Miu ngã vào người Kotobuki.

- !

Hai người ngã lăn ra sàn và tiếp tục ầu đả.

Miu tóm lấy tóc của Kotobuki rồi gào lên.

- Tao sẽ không cho phép ai cản trở tao và Konoha! Konoha còn lâu mới thích loại con gái như mày! Mau rút cho khuất mắt tao!

Kotobuki cũng tóm lấy áo ngủ của Miu và hét.

- Xem đi, tay chân mềm miệng khỏe khoắn quá nhỉ! H-Hôm qua còn chẳng cầm được muống kia mà. Vậy mà vừa mới cho xô nước vào đầu là đã nhớ ra mình bao nhiêu tuổi rồi hả?!

- Hả?!

Miu mở to hai mắt.

Tôi cũng sững sờ cả người.

Miu, người vốn dĩ ngay cả việc tự mình leo lên xe lăn cũng không làm được, vừa đứng dậy!

Thậm chí còn đánh lộn với Kotobuki! Chẳng lẽ Miu...

Má của Miu lại vang lên một âm thanh chát chúa.

- Giả vờ mình vẫn chỉ tám tuổi chẳng làm được gì, bắt Inoue ở bên cạnh, làm nũng cậu ấy, trói buộc cậu ấy, khiến cậu ấy phải đau khổ, làm thế cậu vui lắm hả! Cậu thật sự quá kém cỏi!

Vừa hét, Kotobuki vừa trút một trận mưa những cú tát vào má của Miu.

- Một ngón tay cũng chẳng cử động được vậy mà tóc lúc nào cũng bóng mượt chỉnh tề, lại còn thơm mùi xà bông! Mấy trò nói dối này gạt được ai chứ đòi gạt con gái như tôi à!

Vẫn chịu bị đánh từ nãy đến giờ, đột nhiên Miu đâm một cú vào đầu của Kotobuki, sau đó dùng hai tay cào vào mặt, vào cổ cậu ấy.

- Cậu thì biết gì hả! Konoha từ rất lâu về trước đã là của tôi rồi!

- Chuyện đó ai quyết định hả?! Inoue không phải chó của cậu, cũng chẳng thuộc về cậu!

- Hung hăng quá nhỉ, rõ ràng bị tin nhắn của tôi dọa cho vỡ mặt! Lần đầu tiên tới đây cũng căng thẳng đến mức mặt xanh lè, lại còn té ngã ngay cửa vào! Chết cười mất thôi!

- Đó là vì cậu đã đổ xà phòng lên sàn!

- Lại còn té từ trên cầu thang xuống nữa chứ!

- Là cậu xô tôi xuống thì có!

- Đúng rồi, cậu chỉ là mồi câu để dẫn Konoha tới chỗ của tôi thôi. Vậy mà còn ngoan ngoãn chui vào tròng, đúng là đồ đàn hết thuốc chữa!

Miu cười lên người Kotobuki rồi tát liên tục vào mặt cậu ấy. Ngay lập tức Kotobuki tóm lấy cổ áo của Miu rồi nhổm người lên đẩy Miu xuống sàn.

- H-Hai người dừng lại đi! Kotobuki, Miu vẫn còn là bệnh nhân! Cả Miu nữa, cậu cũng mau thôi đi!

Đầu óc tôi rối như tơ vò trước hành động khó tin của Kotobuki và việc kí ức của Miu đột nhiên bình thường trở lại.

Lúc tôi vừa định chen vào cản hai người lại, tay tôi bị ai đó tóm lấy.

- Kệ bọn họ, Kotobuki làm thế đều là vì ông cả.

Chẳng biết từ lúc nào trong phòng đã có thêm một Akutagawa với vẻ mặt nghiêm túc.

- Vì tôi ư...

- Đúng thế, cho dù biết làm thế này có thể sẽ khiến ông ghét, nhưng để giải phóng ông khỏi Asakura, Kotobuki đã quyết định đóng vai người xấu.

Hai má đỏ bừng, Kotobuki cắn chặt răng vật lộn với Miu.

- Inoue vẫn luôn nhớ tới cậu, vẫn luôn đau khổ vì cậu, cậu biết không hả? Rõ ràng cậu đã độc chiếm được trái tim của Inoue như vậy...!

Nói tới đây, nước mắt ứa ra trên khóe mắt cậu ấy, bờ môi cũng hơi run rẩy.

Đó là biểu cảm mỗi khi Kotobuki cố tỏ ra mạnh mẽ.

"Tôi... có thể làm gì cho Inoue không?"

"Có thể tôi rất vô dụng, nhưng mà... cho dù vậy, nếu có chuyện gì đó tôi có thể làm, cậu nhất định phải nói cho tôi biết. Mặc kệ là chuyện gì tôi cũng sẽ làm cho cậu."

Ngực tôi nghẹn lại khi nhớ tới khuôn mặt chực khóc trong khi cố gắng nói ra những lời đó của Kotobuki.

Tôi đã khiến Kotobuki bị tổn thương rất nhiều, vậy mà cậu ấy vẫn vì tôi mà gây lộn với Miu.

- Rõ ràng Inoue thích cậu như vậy! Trân trọng cậu như vậy! Lúc nào cũng thế, nụ cười của Inoue chỉ dành cho cậu! Còn tôi chỉ mãi đứng một bên dõi theo hai người. Vậy mà tại sao cậu lại muốn làm tổn thương Inoue hả?! Tại sao lại nhảy lầu, lại lao người vào xe tải trước mặt Inoue hả?! Lại còn nói dối, khiến Inoue đau khổ!

- Bởi vì... Bởi vì, nếu tôi không làm thế, Konoha sẽ quên mất tôi! Cậu ấy sẽ rời xa tôi!

Đầu tóc rối tung, áo ngủ bung mất ba nút, Miu ngồi bệt dưới sàn, nước mắt trào ra.

- Một kẻ có gia đình và bạn bè tới thăm mỗi khi đau ốm như cậu sẽ không hiểu được. Hồi hè, lúc cậu nhập viện, tôi đã lén đi xem cậu. Cậu được bạn bè bao quanh, khi bị trêu chọc chuyện của Konoha, cậu đỏ mặt phủ nhận.

Rồi tôi nhìn thấy ba mẹ cậu, bà của cậu tới chăm sóc cậu. Gia đình cậu thật hòa thuận, cậu còn làm nũng bảo mọi người đừng xem cậu như trẻ con nữa. Ngoài Konoha cậu còn có bao nhiêu người bên cạnh! Nhưng tôi thì lại chẳng còn lại ai ngoại trừ Konoha cả!

Nhìn Miu gào khóc nức nở, cánh tay đang định vung xuống của Kotobuki ngừng lại, vẻ mặt cậu ấy trở nên sững sờ.

Miu hoàn toàn mất ý chí chiến đấu, cậu ấy òa lên khóc như một đứa bé, hai bờ vai nhỏ nhắn run rẩy không ngừng.

- Ba, mẹ, và cả bà nội tôi nữa... đều chỉ xem tôi là một cái thùng rác. Người duy nhất chịu nói với tôi những từ ngữ xinh đẹp, dịu dàng chỉ có duy nhất Konoha mà thôi. Thế nhưng ngay cả Konoha cũng bỏ tôi mà đi...!

Nước mắt lăn dài trên má của Miu, sau đó rơi lã chã xuống sàn như những hạt mưa.

Akutagawa nhú mày khố sờ nhìn về phía Miu. Ngực tôi cũng quặn thắt.

- ...Tôi đã chẳng thể tưởng tượng được gì nữa. Tôi đã không thể vẽ ra thế giới xinh đẹp nữa rồi... bên trong tôi chỉ còn lại những thứ dơ bẩn. Hạnh phúc thực sự chẳng hề tồn tại trên đời này. Cho dù là thế giới này hay là bản thân tôi cũng đều thật xấu xí và u tối. Thế nên tôi phải trở lại lúc còn bé, trở lại cái lúc chúng tôi đã hứa với nhau sẽ cùng đi vũ trụ... Bởi vì nếu chúng tôi lớn lên, Konoha sẽ rời xa tôi... Konoha sẽ không đi cùng tôi nữa.

Thế nên tôi phải mãi mãi là trẻ con. Làm ơn, đừng xen vào giữa chúng tôi nữa! Đừng khiến Konoha rời xa tôi! Xin cậu đừng cướp đi Konoha!

Miu gào khóc.

Tiếng than khóc của sự bất lực, của tuyệt vọng. Thế giới của cậu ấy đã trở nên đen kịt tựa như vực sâu vũ trụ. Trái tim của cậu ấy đã bị cắt thành từng mảnh. Nỗi đau của cậu ấy, cùng tiếng than khóc đó, đâm từng nhát vào ngực tôi.

Tôi đã không biết Miu lại khát khao sự hiện hữu của tôi đến vậy.

Đến mức cậu ấy muốn dùng toàn bộ thể xác và linh hồn để trói buộc tôi.

Chính vì thế, khi chỉ còn lại một mình, Miu mới bị thương, mới đau đớn đến thế... Ngay cả việc ngủ một giấc để chạy trốn mọi thứ cậu ấy cũng không thể làm được, ngay cả việc tưởng tượng ra thế giới xinh đẹp để an ủi bản thân cậu ấy cũng không thể làm được, điều duy nhất Miu có thể làm là lê cơ thể chẳng chịt vết thương tiếp tục lạc lối mê man.

Tôi đã cướp đi của Miu những gì có thể cứu rỗi cậu ấy.

Tôi đã hủy hoại thế giới của Miu, cự tuyệt mong ước cuối cùng của Miu.

... Mình không thể đi với cậu nữa rồi.

Tôi buông tay của Miu ra, lại một lần nữa giết chết tâm hồn Miu.

Nỗi tuyệt vọng như một vòng xoáy vô hạn cắt nát toàn thân tôi, trong đầu tôi bị bao trùm bởi bóng tối đen kịt.

Mình phải làm gì thì mới có thể mang lại cho cậu hạnh phúc?

Mình phải làm gì thì mới có thể dẫn cậu tới vùng đất của hạnh phúc?

Akutagawa, Kotobuki và cả tôi, đều chỉ biết im lặng đau đớn nhìn Miu.

Đúng lúc này, từ chỗ cửa vào vang lên một giọng nói dịu dàng.

- Chị sẽ nói cho em biết nơi em có thể tìm thấy hạnh phúc.

Khoác áo choàng bên ngoài bộ đồng phục, chị Tooko đứng đó nhìn về phía chúng tôi với ánh mắt dịu dàng, hai bím tóc mảnh dài rủ qua vai, trên môi nở một nụ cười tựa như đóa hoa violet.

Miu ngẩng đầu lên nhìn về phía chị Tooko bằng cặp mắt đẫm nước.

- Chị là...

Sự kinh ngạc lan tỏa trên khuôn mặt Miu.

Chị Tooko chậm rãi đi về phía Miu, cúi người rồi nói bằng giọng mềm dịu đầy thân thiết.

- Lúc chúng ta gặp nhau trên sân thượng chị đã không giới thiệu bản thân với em nhỉ. Lúc trước cũng có một lần em gọi điện tới nhà chị nhưng mà em lại đột nhiên cúp máy...

Tôi cảm thấy khó hiểu. Chị Tooko đang nói gì vậy?

Miu đã gọi điện thoại cho chị ấy...?

Miu trông có vẻ hơi sợ hãi. Nhưng cậu ấy lại dường như bị thứ gì đó hấp dẫn và vẫn ngẩng đầu lên nhìn chị Tooko mà không tài nào rời mắt ra được.

Trong khi chúng tôi còn đang sửng sờ, chị Tooko đã duỗi bàn tay trắng nõn của mình ra và nói.

- Chào em, Miu. Chị là Amano Tooko... học trên Konoha một lớp, như em chứng kiến, chị là một "cô gái văn chương".

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Bầu trời bên ngoài đã bị nhuộm bởi ánh chiều tà đỏ rực như lửa.

Một chiếc Limo màu đen đậu trước cổng bệnh viện, chúng tôi làm theo lời chị Tooko và ngồi lên đó.

(Limo hay còn gọi là Limousine, là một dòng xe siêu sang với phần thân dài đặc trưng)

Chiếc xe chở tôi, chị Tooko, Miu, Akutagawa và Kotobuki đến một đài thiên văn ở vùng ngoại ô. Kiến trúc hình vòm được bao quanh bởi khu rừng đen kịt này dường như là một cung thiên văn. Chị Tooko đẩy ra cánh cửa có treo tấm biển "Hết giờ tham quan" rồi bước vào trong.

(Cung thiên văn, tên tiếng Anh là Planetarium, là một kiến trúc nhằm tái hiện mô hình vũ trụ với các chòm sao và hành tinh)

Tôi đỡ lấy Miu và bước theo chị Tooko, hai mắt Miu đỏ hoe vì khóc nhiều, toàn thân cậu ấy rúc vào người tôi như một chú mèo con bị bỏ rơi tìm được người chăm sóc. Phía sau chúng tôi là Kotobuki và Akutagawa. Không biết có phải vì căng thẳng hay không, nét mặt hai người trông hơi mất tự nhiên.

Thực ra chính tôi cũng không biết chị Tooko đang nghĩ gì.

Chị Tooko định làm gì vậy.

Còn nữa, lúc này tôi quên hỏi về chuyện chị ấy có nói Miu đã gọi điện thoại cho mình, chuyện này rốt cuộc là sao...

Bên trong phòng chiếu phim được bao phủ bởi một màu xanh chàm trong suốt như lúc mặt trời vừa lặn. Trên nóc nhà hình vòm lổm đổm những ngôi sao nhỏ xíu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Ở chính giữa những cái ghế đặt quanh phòng theo hình vòng tròn đồng tâm là một cái máy chiếu, thoát nhìn trông nó giống như một chiếc tên lửa đang chuẩn bị được phóng vào vũ trụ.

- Bồ tới rồi, Tooko.

Chị Maki ra đón chúng tôi, vẫn như mọi khi, xung quanh chị ấy tỏa ra một bầu không khí mỹ lệ, mái tóc màu nâu sậm dập dềnh như những con sóng.

Là cháu gái của hiệu trưởng trường chúng tôi, thường được người ta biết đến với biệt danh Kẻ-mà-cái-gì-cũng-biết, bà chị này trên thực tế hơi kì quặc một chút. Bình thường thì chị ấy vẫn theo đuổi sở thích hội họa của mình tại phòng tranh trên tầng cao nhất của sảnh âm nhạc trong trường. Một điều đáng lưu ý nữa là chị Maki sở hữu một niềm đam mê nồng cháy với chị Tooko, chị ấy vẫn tìm mọi cách tiếp cận và dụ chị Tooko làm người mẫu khóa thân cho mình.

- Mình đã chuẩn bị mọi thứ theo lời của bồ rồi đấy. Như vậy là cộng thêm chuyện lần trước thì bồ đã thiếu nợ mình hai lần rồi nhé. Vậy nên rằng thì là Tooko này, bồ cứ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi, chắc chắn trước khi tốt nghiệp mình sẽ đến đòi nợ sòng phẳng. Và nhớ đừng để cơ thể ngọc ngà của bồ bị thương tích gì nhé. Hừm, mà thực ra có khi như vậy lại sạch xi hơn cũng không biết chừng.

Chị Maki bắt lấy bím tóc của chị Tooko rồi nở một nụ cười không được "trong sáng" cho lắm.

Hai má chị Tooko đỏ bừng lên, rồi chị ấy vội cà lăm trả lời.

- M-Mình đã nói chuyện này để thi xong rồi tính cơ mà. Ở... Ryuuto vẫn chưa tới à?

Khóe miệng chị Maki hơi nhếch lên với vẻ khó chịu.

- À, thằng cà lơ phất phơ đó hả, nó đã mang bạn gái tới từ đời nào rồi, đấy, kia kia...

Theo hướng chị ấy chỉ, chúng tôi nhìn thấy Ryuuto đang ngồi ở một trong những hàng ghế phía trên.

Ryuuto để Takeda ngồi trên đùi của nó, tay dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô bé. Sau đó nó ghé sát mặt vào Takeda rồi thì thầm cái gì đó.

Takeda để mặc cho Ryuuto ôm trước ngực, cô bé không hề có lấy một cử động dù là nhỏ nhất. Trong gian phòng u ám, tôi có thể chứng kiến cặp mắt trống rỗng chẳng khác gì một con búp bê của cô bé, không một cái chớp mắt, không một chút sinh khí nào.

Toàn thân tôi rét run khi nhìn thấy Takeda như vậy.

Mặc dù đã được nghe chị Tooko kể về tình trạng của cô bé, nhưng tôi chưa từng nghĩ Takeda lại thành ra như vậy rồi!

Miu níu chặt lấy tay tôi và nói với giọng khàn khàn.

- Cô bé đó, làm sao vậy?

Có lẽ là bị bộ dạng của Takeda hù dọa, trong mắt cậu ấy hiện lên vẻ sợ hãi, cơ thể cũng hơi run rẩy.

Vẻ mặt của Kotobuki và Akutagawa cũng sững lại.

- Ryuuto.

Nghe chị Tooko gọi, Ryuuto nhìn về phía chúng tôi.

Sau khi nở một nụ cười sáng sủa với chị Tooko, Ryuuto lại thì thầm cái gì đó với Takeda, rồi nó đỡ cô bé đứng dậy và bước xuống chỗ chúng tôi, tay vẫn ôm lấy hai bả vai của Takeda.

- Ủây, anh Konoha. Cả chị Kotobuki nữa, thật vui khi thấy chị được ra viện an toàn.

Giọng nói và biểu cảm của Ryuuto hoàn toàn bình thường, bình thường tới mức khiến chúng tôi hoang mang.

- Ryuuto, Takeda...

Takeda chẳng hề thể hiện chút dấu hiệu quan tâm nào nào dành cho chúng tôi, cô bé đứng tựa vào người Ryuuto không nói một lời nào và ngược nhìn lên trên trần nhà với cặp mắt trống rỗng.

- Cậu ấy vẫn nghe được những gì chúng ta nói... chỉ là không phản ứng lại mà thôi.

Mọi người xung quanh cùng run lên khi nghe Ryuuto nói vậy. Ryuuto ôm lấy đầu của Takeda rồi cười vui vẻ.

- Chà, đối với những người hơi mỏng manh hơn người bình thường một xíu thì chuyện này cũng thường xuyên xảy ra ấy mà. Cậu ấy sẽ bình thường trở lại nhanh thôi, đúng không, Chii.

Những từ ngữ đó, và cả bàn tay đang xoa đầu Takeda, đều thật mạnh mẽ và sáng sủa.

Chị Tooko nhìn về phía Takeda và nở một nụ cười dịu dàng.

- Hôm nay vì muốn Chia thay đổi tâm trạng một chút nên chị đã nhờ Ryuuto dẫn Chia tới đây. Em cứ thoải mái như ở nhà nhé.

Takeda vẫn tiếp tục im lặng.

Chị Tooko để chúng tôi ngồi xuống ghế, sau đó ra đứng trước máy chiếu.

Ngồi bên phải tôi là Miu, còn bên trái là Kotobuki. Cả hai người đều trông rất căng thẳng. Akutagawa ngồi ngay sau Miu, còn cách bên cạnh đó hai ghế trống là Ryuuto và Takeda. Chếch xa xa một chút về phía sau ở hàng ghế trên là chị Maki đang ngồi bắt chéo chân với thái độ tự cao tự đại.

Ánh đèn dần ảm đạm, những ngôi sao trên trần nhà bắt đầu hiện lên.

Ánh sáng phát ra từ máy chiếu tựa như ánh trăng rớt xuống từ bầu trời làm tôn lên hình bóng mảnh khảnh của chị Tooko.

Giọng nói dịu dàng lay động lòng người vang lên trong bóng tối nhàn nhạt.

- Đây là bầu trời sao mà chúng ta có thể chứng kiến ở cao nguyên Taneyamagahara thuộc tỉnh Iwate.

Tác giả Miyazawa Kenji khi còn học năm thứ ba ở trường Cao đẳng Nông Lâm Morioka đã có lần tới đây để khảo sát địa chất.

Khi đó là lúc Kenji vừa cùng một người bạn của mình sáng lập ra tạp chí nghiệp dư Hoa đỗ quyên, mỗi ngày trong ông đều tràn đầy những hi vọng và lý tưởng dành cho tương lai. Thiên nhiên tươi đẹp mà ông được chứng kiến vào thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời đã để lại nhiều ấn tượng sâu đậm trong Kenji, thế nên trong sự nghiệp sáng tác về sau, ông đã viết ra rất nhiều tác phẩm lấy đề tài về Taneyamagahara. Ví dụ như bài thơ bốn

đoạn nằm trong số các bản thảo chưa được xuất bản chính thức mà ông sáng tác vào năm 1925, tức tám năm sau khi tới Taneyamagahara.

Chị Tooko nhắm mắt lại như để tưởng tượng phong cảnh mà Kenji đã chứng kiến và bắt đầu ngâm lên một phần của bài thơ.

Bao dải sơn mạch chập chùng như gợn sóng

Đường chân trời lặng lẽ nhấp nhô

Ôi tất cả mới thật thuần khiết làm sao

Ngâm xong, chị Tooko mở mắt ra cười nhẹ rồi tiếp tục kể chuyện.

- Có người cho rằng tác phẩm tiêu biểu của Kenji - Đường sắt Ngân Hà - cũng được sinh ra từ mảnh đất này.

Theo đó, Kenji đã tưởng tượng bầu trời đầy sao lấp lánh trên đầu mình là nhà ga Ngân Hà và có một đoàn tàu xuất phát từ đó. Có lẽ những người chưa từng đọc Đường sắt Ngân Hà hẳn là cũng đã từng nghe qua nội dung của nó rồi nhỉ?

Nhân vật chính Giovanni là một học sinh bình thường, cậu vừa phải đi học vừa phải làm thêm để chăm sóc người mẹ đang bị ốm.

Giovanni có một người bạn từ thuở ấu thơ là Campanella, nhưng càng lớn lên, khoảng cách giữa hai người lại càng trở nên xa cách, dần dần ngay cả việc mở miệng nói chuyện với nhau cũng không còn nữa.

Đêm lễ hội, Campanella được bạn bè vây quanh cùng thả đèn quả bí, nhưng Giovanni lại chỉ cô độc một mình.

Tuy nhiên, chẳng biết từ lúc nào, Giovanni đã ở bên trong một đoàn tàu chạy xuyên qua dải Ngân Hà. Campanella cũng đang ở đó đợi

Giovanni. Và thế là hai người cùng nhau bắt đầu cuộc hành trình trên chuyến Đường sắt Ngân Hà.

Bầu trời hình vòm che trên đầu chúng tôi lại ửng nên tối đi một chút nữa.

- Có người nói cả Giovanni và Campanella đều được dựa theo nguyên mẫu trong đời thực.

Giovanni cô độc sống nội tâm chính là bản thân Kenji, mà hình mẫu của Campanella thì lại có rất nhiều ý kiến khác nhau, tuy nhiên quan điểm thường thấy nhất thì đó chính là em gái Toshi của Kenji.

Toshi nhỏ hơn Kenji hai tuổi, bà là một học sinh ưu tú thường đứng đầu toàn trường trong các kì thi. Kenji vẫn luôn tự hào về Toshi, Toshi cũng rất ngưỡng mộ anh trai mình. Tình cảm giữa hai người rất khăng khít, ngay cả khi Toshi vì học lên Đại học mà chuyển tới Tokyo, hai người vẫn giữ liên lạc với nhau qua thư từ.

Năm 18 tuổi, Kenji được giác ngộ sau khi đọc Pháp Hoa Kinh, điều này đã dẫn tới sự đối lập mạnh mẽ giữa ông và người cha là một Phật tử thành kính của Tịnh Độ Tông. Thế nhưng Toshi vẫn hiểu và tôn trọng Kenji, bà là người duy nhất trong gia đình tin tưởng những giáo lý của Pháp Hoa Kinh. Và Toshi vẫn luôn ủng hộ Kenji. Đối với Kenji, Toshi không chỉ là một người em gái, bà còn là người cộng hưởng thế giới quan và tư tưởng cùng với ông.

Chị Tooko rốt cuộc đang định nói gì vậy?

Màn sương mù trong tâm trí càng lúc càng dày thêm, nhưng tôi vẫn bị ánh mắt dịu dàng và giọng nói thanh thoát kia hấp dẫn và tiếp tục lắng ai nghe.

Miu vẫn nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt không cảm xúc.

- Giovanni và Campanella cũng giống như vậy. Đối với Giovanni, Campanella thông minh tài giỏi là người mà cậu rất ngưỡng mộ, đó là người sở hữu chung với cậu thời gian quá khứ ấm áp, là người đồng hành đáng trân trọng mà cậu nguyện sẽ cùng đi đến bất kì đâu.

Chị Tooko nở một nụ cười dịu dàng.

- Mỗi quan hệ này khá giống mỗi quan hệ giữa hai nhân vật Itsuki và Hatori xuất hiện trong tiểu thuyết của Inoue MIU.

Bả vai của Miu hơi run lên.

Ngồi bên cạnh tôi, Kotobuki cũng hơi rụt người lại. Vừa cảm nhận cảm giác miệng đắng lưỡi khô trong vòm họng, tôi vừa nín thở lắng nghe.

- Trong tiểu thuyết này, Giovanni chính là Itsuki, một cô bé học lớp tám, đồng thời cũng là người kể chuyện. Người Itsuki thầm thương là cậu bạn từ thuở nhỏ, Hatori. Bình thường hai người vẫn luôn cùng nhau đi học, cùng nhau làm bài tập ở thư viện gần trường, mỗi ngày đều thật hạnh phúc và thanh bình.

Hatori là một cậu bé thông minh vui vẻ tựa như bầu trời xanh, cậu thường đưa Itsuki đọc những tiểu thuyết do chính cậu viết ra. Itsuki vẫn luôn ủng hộ Hatori khi biết được giấc mơ của cậu là sau này muốn được trở thành một nhà văn, cô bé thương động viên Hatori rằng chắc chắn Hatori sẽ có thể trở thành một tác giả nổi tiếng.

Miu bầu chặt lấy thành ghế bằng những ngón tay run rẩy. Trong mắt cậu ấy lóe lên sự khó chịu và đau đớn.

- Giống như Giovanni và Campanella, Itsuki và Hatori cũng có nguyên mẫu trong thực tế.

Tuy nhiên, trong thế giới thực, Itsuki là một cậu bé, mà Hatori lại là một cô bé. Và người ra mắt công chúng với tư cách một tác giả nổi tiếng cũng không phải Hatori mà lại là Itsuki.

Ánh mắt căm hận của Miu phóng về phía chị Tooko. Nhưng chị Tooko chỉ bình thản đối diện với ánh mắt đó, và tiếp tục nói.

- Kết quả là trong thế giới thực, hai người đã bị chia lìa. Dựa trên câu chuyện mà Itsuki đã viết ra, Hatori bắt đầu viết lại một câu chuyện khác. Đó là một câu chuyện tràn ngập tuyệt vọng, đau đớn và căm hận, như muốn phủ nhận thế giới của Itsuki.

Miu nhìn chị Tooko với ánh mắt như muốn giết người. Ngay cả bầu không khí cũng trở nên bén nhọn như kim châm, tôi ngồi bên cạnh mà cảm thấy làn da mình thỉnh thoảng lại nhói lên. Tuy nhiên, chị Tooko vẫn chẳng hề để ý tới điều đó.

- Không chỉ như vậy. Hatori bắt đầu tiến hành cuộc báo thù dành cho Itsuki trong đời thực.

Bởi vì cơ thể bị thương và phải nằm viện, Hatori không thể tự mình hành động. Thế nên cô đã định lợi dụng bạn học của Itsuki. Tuy nhiên, người bạn học này lại là một thiếu niên rất thành thật, ngoài ra cậu còn là bạn thân của Itsuki, thế nên kế hoạch của cô đã thất bại. Cho dù vậy Hatori vẫn không từ bỏ. Lần này cô chuyển đối tượng sang một cô gái ở bên cạnh Itsuki và thử tiếp xúc với cô gái đó.

Đúng lúc này, một người trợ giúp ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt Hatori.

- !

Miu nín thở.

Người trợ giúp?!

Chị ấy đang nói về ai vậy? Akutagawa? Kotobuki? Không, không thể nào. Hai người đó vẫn luôn cố ngăn tôi tiếp cận Miu.

Như vậy, rốt cuộc là ai!

Ngực tôi thắt lại vì dự cảm bất an. Đúng lúc này, chị Tooko đặt một câu hỏi.

- Mọi người có biết trong Đường sắt Ngân Hà từng xuất hiện một nhân vật bí ẩn là tiến sĩ Blukanilo không?

Vị tiến sĩ này trong ba bản thảo đầu tiên đều có xuất hiện, nhưng đến bản thảo kế tiếp cũng là bản thảo cuối cùng thì sự tồn tại của ông ta lại biến mất. Trong câu chuyện, ông ta vốn sẽ xuất hiện ở cảnh cuối cùng và nói cho Giovanni biết chuyến du hành của cậu chính là một cuộc thí nghiệm của ông ta. Sau đó ông ta sẽ chỉ ra cho Giovanni con đường đến tương lai. Trong câu chuyện mà Hatori viết lại cũng có sự xuất hiện của một nhân vật giống với tiến sĩ Blukanilo. Chính xác là trong những dòng ghi chú tại các khoảng trống trong câu chuyện...

Như được lời của chị Tooko nhắc nhở, trong đầu tôi hiện lên dòng chữ màu đỏ "Thí nghiệm của Blukanilo".

Đúng rồi, đúng là trong số các ghi chú có một dòng như vậy. Sau đó là những dòng mô tả về B.

"Câm đi, B! Ta không cần ý kiến của người!"

"Đừng ra chỉ thị cho ta! Cút ngay!"

B này chính là chữ viết tắt của Blukanilo sao?!

- B nhiều lần xuất hiện và trợ giúp cho kế hoạch của Hatori, người này cũng thường xuyên gọi điện tới và khiến Hatori khó chịu, dồn ép Hatori. Đối với Hatori mà nói thì B là bạn hay thù? Nhưng cho dù là gì đi nữa thì tất cả những gì xảy ra trong hiện thực đều có sự đứng sau dàn xếp của B.

Chị Tooko nhìn về phía tôi và Miu với ánh mắt uyên bác và nói.

- Việc Konoha gặp lại Miu ở bệnh viện cũng không chỉ là một sự trùng hợp tình cờ. Ngay cả cuộc gặp gỡ trong phòng bệnh giữa mẹ của Miu và Konoha cũng vậy...

Mẹ của Miu, người mà hai tháng mới xuất hiện một lần, tại sao đúng hôm đó lại tới bệnh viện? Trong những dòng ghi chú cũng có một đoạn ghi lại rằng B là đồ phản bội. Thế nên trong đầu chị bỗng "tưởng tượng" ra phải chăng chính B là người đã gọi bác ấy tới.

Trái tim tôi như bị thứ gì đó níu chặt.

Ai là người đã mang tôi đến chỗ của Miu?

Ai đã cố tình để tôi gặp mẹ của Miu, làm lộ ra mọi chuyện mà Miu che giấu...

Người đầu tiên thông báo cho tôi việc Kotobuki nhập viện là ai?

Người đã hối thúc tôi đi thăm Kotobuki vào ngày hôm trước cái ngày tôi gặp mẹ của Miu là ai?

Trong lúc lần mò lại kí ức, cổ tôi như bị một bàn tay lạnh buốt vuốt ve.

- Cả việc ngày hôm đó chị đến thăm Nanase và gặp Konoha trong hành lang chắc hẳn cũng không phải ngẫu nhiên. Ngoài ra, có lẽ chính B cũng là người đã gửi "câu chuyện của Hatori" tới máy tính cá nhân của

Konoha. Dù sao Miu cũng chẳng rảnh rỗi gì mà đi scan lại từng đó trang sách, hơn nữa một mình em ấy cũng không thể chuẩn bị đủ công cụ để làm việc đó.

Ánh mắt của chị Tooko hướng về phía sau lưng chúng tôi.

Tôi nín thở, trong đầu thầm nghĩ chẳng lẽ là...

- B là ai? Mục đích của B là gì? Ryuuto, chắc hẳn em biết những chuyện đó phải không?

Sau lưng tôi vang lên một giọng nói to rõ ràng đáp lại lời chị ấy.

- Đúng thế! Bởi vì người để Chii và Miu gặp mặt, chính là em.

Miu cắn môi cúi đầu, ánh mắt cậu ấy trông rất đáng sợ.

Trái ngược với phản ứng của Miu, vẫn ngồi trên ghế, tôi và Kotobuki cùng quay đầu ngược nhìn ra đằng sau.

Akutagawa và chị Maki cũng nhìn về phía Ryuuto. Trong ánh mắt của Akutagawa là sự kinh ngạc. Còn chị Maki lại nhíu mày.

Và rồi, cả tôi và Kotobuki đều sững sờ không thể nói nên lời.

Trên khóe miệng Ryuuto đang treo một nụ cười, như thể nó đang rất tận hưởng bầu không khí hiện tại. Takeda ngồi bên cạnh nó thì vẫn nhìn lên trần nhà với cặp mắt trống rỗng.

Miu nắm chặt tay lại rồi đột nhiên thốt lên với giọng nói tràn ngập căm ghét.

- Đúng thế. Chính người đó đã dẫn B... đã dẫn Takeda Chia tới chỗ tôi.

Quả nhiên... Takeda chính là B sao.

Tôi nhìn về phía Miu theo phản xạ, sau đó quay lại nhìn Ryuuto mà lòng đặng chát.

- Chuyện này rất cuộc là sao, Ryuuto? Từ khi nào em lại quen biết Miu vậy?

Vẫn mang theo nụ cười khó ưa trên mặt, Ryuuto trả lời.

- Từ cái lúc chị ấy gọi điện tới nhà của em.

- Gọi điện? Tại sao Miu lại gọi điện...

Tôi bỗng sực nhớ ra.

Lúc này chị Tooko có nói mình đã nói chuyện điện thoại với Miu. Nếu Miu cũng từng gọi điện cho chị Tooko giống như lúc cậu ấy nhắn tin cho Kotobuki...

Chị Tooko nói với giọng dịu dàng.

- Có một dạo Miu đã gọi điện thoại tới gặp chị. Người nhận cuộc điện thoại đó chính là Ryuuto.

Miu vẫn nắm chặt tay, môi mím lại với vẻ không cam lòng.

Akutagawa từng nói với tôi Miu đã bắt gặp tôi khi tôi đến thăm Kotobuki ở bệnh viện vào kì nghỉ hè. Lúc đó, đi cùng tôi chính là chị Tooko. Hẳn là Miu đã biết được tên chị ấy khi nghe tôi gọi "chị Tooko".

Thế là khi thấy số điện thoại của "Amano Tooko" trong điện thoại di động của Akutagawa, cậu ấy đã gọi điện tới nhà chị ấy.

Mục đích có lẽ là vì muốn quấy rối chị Tooko, giống như những gì cậu ấy đã làm với Kotobuki.

Nhưng người bắt máy lại là Ryuuto.

- Tại vì nghe giọng có hơi là lạ nên em đã rất tò mò. Thế là em bèn nghe lén chị Tooko.

Theo lời của nó thì cuộc nói chuyện rất ngắn ngủi.

"Vâng, tôi là Tooko, ai ở đầu dây bên kia thế ạ?"

"Sao cơ... Konoha?"

"Em là Miu, phải không?"

Những gì Ryuuto nghe được cũng chỉ có vậy,

Sau đó chị Tooko đặt ống nghe xuống và đứng trầm tư một hồi lâu trước điện thoại. Khi nó hỏi chị ấy là ai gọi điện tới thì chị Tooko chỉ trả lời đó là "Một người mà em không quen biết".

- T-Tại chị tự xưng gọi tên nên tôi mới giật mình...

Miu cắn răng nói như vậy.

Chắc hẳn chị Tooko đã liên hệ cái tên "Miu" mà tôi vô tình thốt ra lúc trước với người đang gọi điện cho chị ấy. Mặc dù bình thường vẫn vô tư không thèm suy nghĩ trước sau, nhưng chị Tooko lại sở hữu trực giác rất nhạy bén ở những chuyện kì quặc...

Mặt khác, Ryuuto sau khi cảm thấy hứng thú với người gọi điện thoại tới, từ âm chuông đồng hồ cùng âm thanh của các y tá, đã phán được cuộc gọi tới từ đâu.

Việc còn lại đơn giản như mọi lần, nó làm quen với người trong bệnh viện và xác nhận được ở đó có một cô gái tên Miu.

Thế rồi Ryuuto đột ngột tới gặp Miu.

- Thật khó tin.

Miu cắn răng lắm bầm với vẻ khó chịu.

Sau khi chào Miu với một phong thái bất cần đời, Ryuuto đưa ra đề nghị "Tôi sẽ giữ bí mật chuyện của chị với anh Konoha. Dù sao chị Tooko cũng phải tập trung thi cử một thời gian".

Từ đó về sau thỉnh thoảng Ryuuto lại tới thăm Miu mà không hề báo trước.

- Nói thế nào nhỉ, tại vì từ chị ấy em có được một cảm giác nguy hiểm đầy thú vị, là loại con gái rất hợp khẩu vị của em. Hơn nữa em cũng rất hứng thú với chuyện của anh Konoha.

Miu trừng mắt nhìn về phía Ryuuto khi nó thân nhiên nói ra những lời đó. Akutagawa cũng nhíu mày với vẻ không thoải mái.

Có lẽ "người quen" mà Miu từng nhắc đến lúc trước chính là Ryuuto cũng nên.

- Ryuuto, có phải em từng mang mấy bông hồng màu cam tới thăm Miu không?

- À, cái đó hả, đó là em được một chị người quen ở tiệm hoa gần bệnh viện tặng cho đấy.

- Chết đi.

Miu nói như thế thái độ của Ryuuto khiến cậu ấy cực kì khó chịu.

Tôi thì lại hoang mang. Tôi có thể hiểu được tại sao Ryuuto cảm thấy hứng thú với Miu, dù sao nó cũng sở hữu sở thích rất khác người, nhưng...

- Tại sao em lại để Takeda và Miu gặp nhau?!

Ryuuto trả lời với vẻ tự đắc.

- Tại em muốn được chứng kiến một Takeda Chia "thật sự". Bởi khi đứng trước em, Chii lúc nào cũng đeo mặt nạ và dù em làm thế nào thì cậu ấy cũng không chịu tháo nó xuống.

- Anh không hiểu! Chuyện đó thì liên quan gì tới chuyện để cô bé gặp Miu chứ?!

Ryuuto ném cho tôi một cái nhìn mỉa mai khiến tôi không khỏi giật mình, rồi nó chậm rãi nói.

- Bởi vì, anh Konoha cũng biết mà, đối với Chii mà nói thì anh rất... đặc biệt. "Anh Konoha trông rất giống người thương của mình", vào lễ Giáng Sinh lúc em đưa cậu ấy đi ngắm biển, Chii đã nói với em như vậy.

Tôi nín thở.

Người thương của Takeda...

Đó chính là Kataoka Shuuji, người đã gieo mình từ tầng thượng của trường cấp ba Seijou vào 10 năm trước.

Takeda ôm trong mình nỗi phiền não vì không thể có chung cảm nhận với những người khác, cô bé đã có một sự đồng cảm sâu sắc với anh ta, người mà cô bé chỉ có thể gặp thông qua một bức ảnh kỉ yếu.

"Anh Konoha... em thích khuôn mặt của anh. Bởi vì nó rất giống với khuôn mặt của anh Shuuii", cô bé từng nói với tôi như vậy.

Không chỉ thế...

Tôi còn là một trong số ít người biết được khuôn mặt thật sự của Takeda. Đối với cô bé mà nói, tôi rất "đặc biệt". Không phải chuyện thích hay ghét mà nó đã nằm trong một phạm trù khác.

- Khi nghe Miu gào thét "Konoha là chó của tôi", Chii trừng to hai mắt, nét mặt cũng trở nên lạnh như băng. Thật hữu hiệu. Quả nhiên dẫn cậu ấy tới đây là một quyết định đúng đắn, em nghĩ như vậy.

Tâm lý của Ryuuto - người nói ra những lời đó với giọng như say như mê, hai mắt tỏa sáng đầy nhiệt tình - đã hoàn toàn vượt ra phạm vi lý giải của tôi.

Đúng lúc này, chị Tooko cất tiếng ngăn Ryuuto lại với vẻ mặt nghiêm khắc.

- Chuyện xảy ra sau đó thì từ những chú thích chúng ta có thể tưởng tượng ra được. Mặc dù trình tự thời gian có hơi lộn xộn... nhưng có lẽ Chia đã một mình đến gặp Miu rồi đưa ra nghị hợp tác với em ấy, sau đó Chia bắt đầu tích cực hỗ trợ việc báo thù của Miu. Chị nói đúng chứ, Miu?

Miu lẩm bẩm bằng giọng khỗ sở.

- Cô bé đó nói "Đây là thí nghiệm của tôi". Kế hoạch lợi dụng Kotobuki để dụ Konoha tới bệnh viện cũng là do cô bé nghĩ ra.

Cổ họng của Kotobuki phát ra tiếng nuốt nước bọt như thể cậu ấy đang cố kiềm chế không để bản thân hét lên.

Có lẽ cậu ấy không thể tin được việc một cô bé đáng yêu lúc nào cũng chào hỏi mình một cách vui vẻ lại chính là người đã bày ra cạm bẫy này.

Tôi cũng không thể hiểu được ý đồ của Takeda.

Tiến sĩ Blukanilo chính là Takeda. Nhưng rốt cuộc Takeda muốn đạt được điều gì khi nhắm vào tôi và Miu chứ? Thí nghiệm rốt cuộc là gì?

- Takeda... Tại sao em lại làm như vậy?

Tôi khàn giọng hỏi.

Takeda không trả lời, cô bé vẫn ngồi im lặng bất động như một con búp bê. Cặp mắt vô hồn ngược lên nhìn trần nhà.

- Bởi vì cậu ấy muốn biết liệu bản thân có thể bị tổn thương hay không.

Ryuuto nhìn tôi với ánh mắt có chút cao ngạo và nói như vậy.

- Chii vẫn luôn muốn biết nếu nhìn thấy một người "đặc biệt" với mình bị tổn thương thì liệu cậu ấy có thể cảm nhận nỗi đau và sự khổ sở như người đó phải chịu không. Liệu bản thân cậu ấy có thể trở thành một người bình thường hay không? Hay cậu ấy sẽ mãi là một con quái vật không thể cảm nhận được gì cả? Chii vẫn luôn khát khao biết được điều đó, đến mức ý nghĩ đó dần khiến cậu ấy trở nên kì lạ, khiến cậu ấy không thể chịu được nữa.

Ánh mắt mà Ryuuto dùng để nhìn tôi thật lạnh lẽo.

- Thế nên, cậu ấy đã thí nghiệm.

Sống lưng tôi như đóng băng. Làm sao mà... thí nghiệm như vậy...

Ryuuto tiếp tục nói bằng giọng đều đều.

- Nhưng dù chứng kiến anh Konoha khổ sở khi đứng giữa Miu và chị Kotobuki thì tâm hồn của Chii vẫn lạnh buốt, cậu ấy chẳng thể cảm thấy được gì cả. Dần dần Chii bắt đầu nôn nóng, nếu mọi chuyện cứ thế này thì không được. Thế rồi cậu ấy gọi mẹ của Miu tới, sao chép tiểu thuyết gửi

cho anh Konoha, cậu ấy cố gắng tìm mọi cách để khiến anh Konoha bị tổn thương. Đồng thời cũng để khiến bản thân bị tổn thương...

Em... thật sự, trông rất bình thường ạ?

Trong đầu hiện lên hình ảnh Takeda ngược lên nhìn tôi với ánh mắt đầy bất an và dao động, toàn thân tôi run lên.

Khi đó Takeda cũng đang rất khở sở!

Akutagawa nhú mày lắm bẫm.

- Sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ...

Miu quay phắt về phía Akutagawa khi nghe cậu ấy nói vậy.

- Đ-Đối với cậu có lẽ chuyện đó thật ngu xuẩn! Một người lúc nào cũng chỉ biết tình tảo nói ra những điều lý trí như cậu sẽ không bao giờ hiểu được! Bởi vì quá quan trọng nên mới không chịu được, vì quá lo lắng nên mới không chịu được, chỉ muốn tự tay phá hủy nó! Bởi vì nỗi sợ hãi một lúc nào đó sẽ mất đi, sẽ bị ai đó phá hủy thật sự là không thể chịu được!

Nhìn Miu gào lên như phát cuồng, Akutagawa chỉ im lặng một cách khở sở.

- Cứ như thể bị bỏ lại một mình trong bóng tối đen kịt... lo lắng, lo lắng, dạ dày quặn thắt như bị cắt thành từng khúc... Đã vậy thì chính tay tôi sẽ hủy diệt mọi thứ trước khi nó bị ai đó phá hủy!

Cho dù vậy... cho dù đã hủy hoại tan tành mọi thứ, tôi vẫn không biết liệu còn thứ gì sót lại không, vẫn muốn xác nhận liệu sẽ còn ai thích bản thân xấu xí của tôi không!

Tiếng la hét đầy đau đớn của Miu vang vọng trong bóng tối.

Tại sao chúng tôi vẫn cứ tiếp tục mê man trong thế giới tối tăm này?
Tại sao chúng tôi vẫn tiếp tục khiến trái tim của nhau bị tổn thương, vẫn tiếp tục than thở?

Miu, tôi và Takeda đều như vậy...

Cảm giác bị thương dồn dập vỗ vào lòng tôi như những con sóng, cổ họng như bị bóp lại đến không thở được. Đúng lúc này, giọng nói buồn khổ của chị Tooko vang lên.

- Đúng thế. Không thấy được mình đang đi đâu sẽ khiến người ta thật bất an... cả việc không hiểu được tâm trạng của người quan trọng với mình cũng vậy.

Như thế bị giọng nói thanh thoát của chị ấy hấp dẫn, Miu nhìn về phía chị Tooko.

Sâu trong ánh mắt của chị Tooko, tôi có thể cảm nhận được sự đồng cảm cùng cảm giác bi thương thầm lặng. Có lẽ ngay cả chị Tooko cũng đang lạc lối trong màn đêm chằng...

Giọng nói thanh thúy xen lẫn chút khổ sở đó tiếp tục vang lên.

- Khi nghĩ về Campanella, Giovanni cũng mang trong mình những cảm xúc khổ sở...

Bởi vì Đường sắt Ngân Hà là câu chuyện được viết ra từ góc nhìn của Giovanni, cho nên cảm xúc của Campanella không được ghi ra một cách rõ ràng. Giovanni không biết được Campanella đang nghĩ gì. Thế nên độc giả cũng chỉ có thể cùng bi thương với Giovanni mà thôi.

Nhưng mà, cho dù Campanella chưa từng nói ra, cậu vẫn luôn lo lắng cho Giovanni. Bởi vì cho dù những bạn học khác trêu chọc, nói xấu Giovanni, thì chỉ có Campanella là chưa từng làm vậy. Cậu vẫn luôn nhìn

Giovanni với ánh mắt buồn bã. Chắc hẳn Campanella vẫn luôn muốn nói chuyện với Giovanni.

Miu gào lên bằng giọng nghẹn ngào.

- Không có chuyện đó! Campanella là đồ ngạo mạn, độc ác! Lúc ở bên trong đoàn tàu thì chỉ biết làm quen với những cô gái, Campanella sẽ không bao giờ hiểu được Giovanni đã khổ sở thế nào khi chứng kiến điều đó!

À... ra là vậy.

Tôi giật mình hiểu ra.

Tôi vẫn luôn cho rằng mình chính là Giovanni, mà Miu là Campanella.

Nhưng chẳng biết từ khi nào, trong lòng Miu tôi đã trở thành Campanella.

Tôi vẫn luôn khao khát Miu, vẫn luôn vì không thể hiểu được tâm hồn của Miu mà cảm thấy khổ sở, nhưng đối với Miu, cậu ấy lại cảm thấy bản thân mới chính là Giovanni bị bỏ lại cô độc một mình.

Mong ước của Campanella là gì... câu hỏi này vừa để hỏi bản thân Miu, người đã từng là Campanella, vừa là tiếng kêu tuyệt vọng dành cho tôi, người đã trở thành Campanella.

Mình không hiểu được cậu. Hãy cho mình biết suy nghĩ thật sự của cậu...

Có lẽ ai trên cõi đời này cũng là Giovanni, cũng có một Campanella của riêng mình, vẫn luôn vì không thể hiểu được tâm hồn của đối phương mà lo lắng, ghen ghét, khổ sở...

Nhìn Miu phẫn nộ hét lên, chị Tooko dụi dụi nói.

- Em thật sự cho rằng Campanella không hiểu gì sao? Vậy thì hãy thử đọc lại một lần nữa Đường sắt Ngân Hà. Lần này, hãy đọc trong khi cảm nhận nội tâm của Campanella.

Mặc dù Campanella được miêu tả là một cậu thiếu niên mạnh mẽ đầy lý tưởng, nhưng thật sự như vậy sao? Campanella chẳng lẽ không hề sở hữu điều gì đó mềm yếu như một bé trai bình thường, giống như Giovanni sao? Có lẽ Campanella vẫn luôn muốn khôi phục mối quan hệ như trước kia với Giovanni, nhưng vì sợ Zaneli và các bạn của cậu ta nên cậu ấy mới không thể làm vậy. Có lẽ Campanella vẫn luôn phiền não vì chuyện đó.

Thế nên, khi bắt đầu hành trình cuối cùng của mình, Campanella mới muốn được ở bên người bạn thân thiết nhất, không phải sao? Bởi vì cậu muốn truyền đạt cho người bạn đó một điều mà từ trước đến giờ cậu vẫn không thể nói ra...

Em hãy thử đọc lại một lần nữa Đường sắt Ngân Hà từ một góc nhìn khác. Tựa như ẩn sau câu chuyện của Itsuki là câu chuyện của Hatori, đằng sau câu chuyện của Giovanni chính là câu chuyện của Campanella.

Miu lắc đầu nguầy nguậy. Cậu ấy cố chớp mắt để nước mắt không chảy ra, rồi Miu hét lên, hai mắt đỏ bừng.

- Nhưng rốt cuộc thì Campanella vẫn bỏ lại Giovanni một mình và rời xa Giovanni, không phải sao!!! Bị bỏ lại cô độc, Giovanni tựa như con chim béo tròn xấu xí không thể bay được nữa, tất cả những gì Giovanni còn có thể làm chỉ là ngước lên nhìn bầu trời đêm với những vì sao đang dần biến mất và khóc, không phải sao?!

Nước mắt trào ra rơi lã chã lên váy của Miu.

Hai hàng lông mày của chị Tooko cũng trĩu xuống, nét buồn bã hiện lên trong ánh mắt trong suốt của chị ấy.

Tôi cũng biết cảnh cuối của Đường sắt Ngân Hà.

"Campanella, chúng ta sẽ đi cùng nhau phải không?!"

Nhưng khi Giovanni quay đầu lại, Campanella đã biến mất.

Giovanni nhào người ra khỏi cửa sổ đoàn tàu, dấm ngực gào khóc.

Và rồi khi cậu tỉnh lại trên ngọn đồi, Giovanni được hay tin Campanella đã chết đuối vì cứu bạn cùng lớp là Zaneli bị rơi xuống sông trong khi thả đèn lồng quả bí.

Ngày hôm đó, Giovanni đã nghĩ gì khi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời?

Nhìn những ngôi sao lấp lánh dần dần biến mất, thế giới bắt đầu được chiếu rọi bởi ánh mặt trời và hình bóng Campanella rời xa về hướng bóng tối vĩnh hằng, trong lòng Giovanni đã nghĩ gì?

Khi bình minh đến chiếu sáng màn đêm dài đằng đẵng đầy khổ sở, sự thật tàn khốc cũng được ánh ban mai chiếu rọi và trở nên rõ ràng.

Khoảnh khắc nhận ra con đường mà mình cố gắng tiến lên lại chẳng khác gì điểm xuất phát, rằng bản thân lại quay về như ban đầu, ngoài ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trắng xóa kia và than khóc, con người còn có thể làm được gì nữa đây?

Những giọt nước mắt tiếp tục lăn dài trên má của Miu.

- Giovanni đã không thể gặp lại Campanella nữa rồi. Tại sao Miyazawa Kenji lại viết ra một câu chuyện bi ai như vậy chứ? Tại sao lại viết ra một câu chuyện không thể nhận được sự cứu rỗi như vậy chứ? Chẳng lẽ hai người không thể cứ cùng nhau tiếp tục chuyến du hành của mình sao? Tại sao lại chỉ có Giovanni bị đẩy xuống từ đoàn tàu chứ? Không phải hai người đã thề sẽ ở bên nhau mãi mãi, cho dù đi đến bất kì

đâu sao?! Ai nói truyện của Miyazawa Kenji là dị dàng chứ, tất cả đều là dối trá! Cái gì tràn đầy mộng tưởng cũng đều là dối trá! Không có cuộc chia lìa nào tàn khốc như vậy! Không có nỗi tuyệt vọng nào bi thảm như vậy! Tôi ghét Miyazawa Kenji!

Mắt của chị Tooko cũng hơi ướt, chị ấy thì thầm.

- Đúng thế... Đường sắt Ngân Hà là một câu chuyện đầy đau thương.

Trong thế giới hiện thực, Kenji cũng từng mất đi người quan trọng nhất với mình. Mùa đông năm Kenji 26 tuổi, Toshi - người em gái mà ông yêu thương hết mực, đã qua đời vì bệnh tật... Nỗi đau và cú sốc mà ông phải nhận khi đó đã được Kenji xướng lên trong những bài thơ như Buổi sáng vĩnh biệt, Cây trâm bách tùng, Tiếng than khóc không lời,... Đó là những áng thơ lay động lòng người, mang trong nó tiếng gào thét không thanh âm nào diễn tả được, là nỗi đau đến cả linh hồn cũng rỉ máu, khiến lồng ngực người nghe như bị bóp nát...

Hai năm sau khi mất đi "người bạn lữ hành duy nhất sở hữu chung một niềm tin", ông viết ra bản thảo đầu tiên của Đường sắt Ngân Hà...

Chị Tooko tiếp tục nói một cách chân thành với Miu đang khóc nức nở. Như thể đang nói về một người rất thân thiết.

- Từ đó về sau đã có rất nhiều chuyện buồn xảy ra với Kenji.

Miu này... Mặc dù Miyazawa Kenji được xưng tụng là thánh nhân đã cống hiến mọi sức lực vì những người nông dân tại quê hương, trên thực tế ông lại không hề giỏi trong việc tiếp xúc với người khác, quan hệ giữa ông và cha mình cũng rất kém. Ngay cả người em gái mà Kenji thương yêu nhất và bạn thân của ông cũng lần lượt rời xa, ngoài ra khi ông còn tại thế chưa từng có một ai công nhận tài năng của ông với tư cách một tác giả.

Lúc còn sống, Kenji chỉ xuất bản hai quyển sách là thi tập Mùa xuân và Địa ngục cùng tập đồng thoại Quán ăn mè neho lắm chuyện mà thôi. Nhưng cả hai đều bán rất ế ẩm, thậm chí Mùa xuân và Địa ngục chính ông còn phải tự trả phí xuất bản, mà tiền nhuận bút của Quán ăn mè neho lắm chuyện thì Kenji lại được nhà xuất bản trả bằng chính 100 bản in từ sách của ông. Sách của ông ế ẩm đến mức Kenji phải mượn tiền của người cha để mua về 200 bản in hàng tồn. Đương thời, hai quyển sách này đều không hề nhận được đánh giá tốt.

Với giọng nói chát chứa thương yêu và buồn khổ, chị Tooko tiếp tục nói.

- Kenji đã có một cuộc đời như vậy. Thế nên chắc hẳn ông cũng hiểu được nỗi khổ và sự đau đớn của việc sống trên cõi đời này.

Sau khi bắt đầu làm nông, ông từng thử gieo trồng một số loại cây lưu hành vào thời đó như bắp cải, cà chua, hoa tui-líp... Nhưng trong mắt những nông dân đầu tắt mặt tối vì mùa màng thất bát thì Kenji - một người chỉ biết trồng những thứ xa xỉ vô dụng - lại không hơn gì một kẻ kì quặc. Cho dù sau đó Kenji đạp xe kéo hàng đi bán thì cũng chẳng thể bán được, ông gần như phải đem cho không mọi thứ rồi quay về.

Trong những lá thư gửi cho bạn bè, Kenji từng viết quê hương mình là một thị trấn dơ bẩn, rằng lòng người ở đây thật thâm hiểm. Kenji trong thực tế không hề là thánh nhân hay quân tử gì cả, cuộc đời ông tràn ngập những điều bất đắc chí và dang dở, ông liên tục gặp phải thất bại.

Như vậy Kenji sẽ viết vào trong tác phẩm của mình nỗi đau khổ và tuyệt vọng mà ông cảm nhận, sự căm hận dành cho hiện thực tàn khốc sao? Câu chuyện của Kenji là những câu chuyện của than khóc và thất bại sao?

Miu mở lớn cặp mắt tràn đầy nước nhìn chị Tooko.

Chị Tooko cũng im lặng nhìn về phía cậu ấy rồi thì thầm.

- Không phải vậy... đúng không?

- !

Bờ vai của Miu khẽ run lên.

Câu chuyện của Hatori được viết chồng lên câu chuyện của Itsuki tràn ngập sự căm hận và nỗi đau.

Nhưng Kenji lại không làm vậy, những câu chuyện của Kenji không phải là những câu chuyện đầy thất bại và tăm tối.

Những lời của chị Tooko như giáng một cái tát vào má của Miu.

Kenji có một bài thơ nổi tiếng là Không sợ mưa gió được ông viết khi đang còn ở trên giường bệnh. Một tháng trước khi viết ra bài thơ này, hoàn cảnh của ông rất bi thảm, chính ông cũng nhận thức được cái chết đang ở rất gần và đã viết di chúc sẵn. Chưa đầy hai năm sau đó, Kenji qua đời.

Trong ánh mắt và giọng nói của chị Tooko tràn ngập sự dịu dàng và đau đớn.

Miu dường như đã quên việc khóc, bờ môi cậu ấy mím lại khẽ run rẩy.

Chị Tooko khẽ ngâm lên bài thơ của Kenji.

"Không sợ gió

Không sợ mưa

Không sợ tuyết đông không sợ nắng hè

Cơ thể kiên cường

Không ham không muốn

Không giận không sầu

Cười nói vui vẻ

Cô độc một mình lau nước mắt

Lặng lẽ bước đi giữa mùa hè giá lạnh

Người đời gọi ta là bù nhìn

Chẳng khen tặng

Chẳng chê trách

Cuộc đời như thế

Ta nguyện trở thành"

Cảm giác buồn khổ bóp nghẹt lòng tôi. Cổ họng cũng trở nên nóng rực.

Chuyện như vậy là không thể. Chúng tôi rất dễ chùn bước trước mưa to gió lớn.

Tự nhủ không sợ hãi sẽ không thể khiến chúng tôi chiến thắng.

Thế nên lúc tự nhủ như vậy, chúng tôi cũng đã lo lắng, đã dao động, đã thất bại rồi.

Nhưng chính vì vậy nên vẫn phải tự nhủ với lòng mình như thế.

Trong khi lạc lối gào khóc giữa màn đêm...

Vẫn phải tự nhủ rằng không được sợ hãi.

- Cho đến tận lúc lâm chung, Kenji vẫn suy nghĩ và sửa chữa bản thảo của Đường sắt Ngân Hà rất nhiều lần, một lượng lớn trong số này đã không hề được xuất bản. Nếu như Kenji còn có thể sống lâu hơn nữa, có lẽ ông sẽ tiếp tục cho ra đời bản thảo số năm hay số sáu của Đường sắt Ngân Hà cũng nên. Cứ như vậy, mặc cho đã thất bại bao nhiêu lần... mặc cho bản thân ở trong hoàn cảnh như thế nào, Kenji vẫn tiếp tục thực hiện giấc mộng của mình. Để một ngày nào đó ông sẽ có thể trở thành con người mà ông đã khắc họa trong tim, Kenji từng nói như vậy... Miu, em muốn trở thành một người như thế nào?

Vẻ sững sờ hiện lên trên khuôn mặt của Miu.

Miu muốn trở thành người như thế nào?

Đã từng có lúc cậu ấy háo hức kể cho tôi ước mơ mà cậu ấy vẫn ấp ủ trong lòng.

... Tương lai, mình sẽ trở thành một tác giả.

... Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình. Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì điều đó, mình cũng sẽ rất vui.

Nhìn biểu cảm mờ mịt của Miu, nhìn ánh mắt khổ sở, buồn bã, ướm át của cậu ấy mà ngực tôi như rách toạc.

Bờ môi của Miu mấp máy như muốn nói gì đó nhưng rồi lại không thể nói thành lời. Cậu ấy cúi gằm đầu xuống, hệt như một đứa trẻ bị lạc không thể nói ra tên của mình.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ sau lưng chúng tôi.

- Em muốn...

Tôi, Miu và Kotobuki cùng ngạc nhiên quay lại nhìn về phía Takeda.

Nước mắt dâng lên trên khuôn mặt vô cảm như một con búp bê của Takeda. Cô bé tiếp tục nói với giọng khàn khàn.

- Em muốn... trở thành, một người bình thường.

Akutagawa và chị Maki nín thở nhìn về phía Takeda. Chị Tooko và Ryuuto cũng im lặng lắng nghe Takeda nói.

Bờ môi tái xanh của cô bé phát ra những âm thanh yếu ớt.

- Em thật sự... không muốn... nói dối... bất kì ai cả... Em chỉ muốn... được ở một mình... tại một nơi thật yên tĩnh... để không phải nghe thấy... giọng nói của ai...

Như vậy... em sẽ không phải thấy hổ thẹn vì khác biệt với mọi người nữa... em sẽ không phải nói dối nữa... Nhưng... điều đó... chắc chắn... không phải là... hạnh phúc thật sự...

Sự bi thương trào ra cùng với nước mắt từ cặp mắt trống rỗng của Takeda. Cô gái đã bị tổn thương thật nhiều, đến mức tâm hồn bị sụp đổ, nhỏ giọng cố nói ra những lời đó.

Miu cả người run rẩy nhìn về phía Takeda.

Takeda cũng đang run rẩy. Bàn tay bả vai, bờ môi và cả giọng nói đều đang phát run. Dù vậy biểu cảm đã dần quay lại trên khuôn mặt của cô bé.

- Em thật sự... muốn trở thành... một cô gái... bình thường... như những người khác... Cho dù đó không phải là em đi nữa... cho dù đó chỉ là vỏ bọc giả dối đi chăng nữa...

Nhưng... em vẫn muốn... có thể... như mọi người... có thể... cảm nhận mọi thứ... một cách bình thường... Cho dù điều đó rất khó... cho dù bây giờ

em vẫn chỉ có thể giả vờ... vẫn chỉ có thể hồ thẹn đến muốn chết.. Nhưng em vẫn muốn mình có thể... đứng chung với mọi người...

Nói xong, Takeda nhìn về phía chị Tooko, những giọt nước rơi như mưa từ cặp mắt đã khôi phục tiêu cự của cô bé. Trong ánh sáng nhàn nhạt, chị Tooko khẽ cười.

- Vậy sao... Chị chúc em có thể thành công, Chia.

- Em muốn trở thành người đàn ông có thể bảo vệ cô gái mình yêu đến giờ phút cuối cùng.

Ryuuto nói không chút do dự, rồi nhìn về phía Takeda và nở một nụ cười rạng rỡ.

Trên khuôn mặt của Takeda cũng hiện lên nụ cười như một chú cún con, cô bé ngược lên nhìn Ryuuto rồi nói.

- Ryuuto nói nghe ngẫu ghê.

- Mình vốn ngẫu sẵn rồi mà.

- Hì hì.

Giờ phút này, tôi cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt tèm lem nước mắt này của Takeda cho dù là chân thật hay giả dối đi nữa thì cũng không sao cả.

- Em muốn... trở thành một người có thể thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Ngồi bên cạnh tôi, Kotobuki nhe răng nói.

Tiếp theo, Akutagawa thẳng lưng nói với giọng điềm tĩnh.

- Em muốn trở thành một người có thể thành thật trong bất kì hoàn cảnh nào. Cho dù điều đó khiến mọi chuyện trở nên tệ hại đi chăng nữa, em vẫn muốn giữ vững sự thành thật của mình.

Chị Maki cũng cười rạng rỡ rồi nói.

- Mình muốn trở thành một người tự do, không bị trói buộc bởi bất kì điều gì cả.

Tôi cũng nhìn về phía chị Tooko.

- Em muốn trở thành một người có thể đối diện với sự thật.

Cho đến hôm nay, tôi vẫn luôn dậm chân tại chỗ. Chắc hẳn từ nay về sau, tôi cũng sẽ nhiều lần lạc lối trong màn đêm. Có lẽ cái ngày mà tôi có thể trở nên dũng cảm sẽ không bao giờ tới.

Cho dù vậy, trong giờ phút này, tôi vẫn cầu nguyện cho bản thân có thể trở thành một người có thể nhìn thẳng vào sự thật.

Khóe miệng của chị Tooko khẽ nhếch lên, ánh mắt trở nên dịu dàng.

- Asakura, cậu thì sao?

Akutagawa trực tiếp hỏi như vậy.

Trong khi nghe đáp án của những người xung quanh, cơ thể Miu co lại, bàn tay để trên đùi nắm chặt vào nhau.

- ...

Mọi người đều nhìn về phía Miu.

Sau nhiều lần do dự, miệng hé ra với vẻ khổ sở, cuối cùng Miu cũng nói ra bằng giọng nức nở.

- Tôi muốn, trở thành người, có thể khiến người khác hạnh phúc.

Dưới bầu trời sao yên tĩnh, giọng nói của Miu vang lên cùng tiếng khóc nức nở.

- Những người xung quanh tôi, bất kể là ba mẹ hay bà nội, đều thật bất hạnh, họ luôn bất mãn với mọi thứ... Tôi vẫn luôn muốn mọi người có thể cười hạnh phúc... Tôi muốn trở thành một người có ích cho những người khác, như chòm sao Thiên Yết xuất hiện trong Đường sắt Ngân Hà.

Thế nên tôi mới muốn trở thành một tác giả! Nhưng điều đó là không thể đối với tôi. Tôi chỉ biết ăn trộm câu chuyện của người khác để trói buộc Konoha. Tôi thật xấu xí, thật nhơ nhớp!

Miu gục mặt xuống đùi và gào lên khóc.

... Xin hãy sử dụng cơ thể của tôi để khiến mọi người được hạnh phúc.

Con bọ cạp trong lúc hấp hối đã cầu nguyện với những vị thần như vậy, và nó đã trở thành một chòm sao chiếu sáng màn đêm.

Miu thật sự đã rất hi vọng có thể trở thành một người như vậy.

"Và nếu họ có thể cảm thấy hạnh phúc vì đọc sách của mình, mình cũng sẽ rất vui."

Ngược tôi đau nhói khi cuối cùng cũng hiểu ra tâm tình mà Miu, người vẫn luôn cô độc, đã dồn vào những lời đó.

Đúng lúc này, chị Tooko lay động hai bím tóc của mình và bước về phía Miu.

Chị ấy dừng lại trước Miu đang bật khóc nức nở rồi dịu dàng đặt cả hai tay lên tay cậu ấy.

- !

Khi Miu kinh ngạc ngẩng đầu lên, chị Tooko nhìn vào mắt cậu ấy và nói, trong ánh mắt trong suốt của chị ấy phảng phất một chút bi thương.

- Miyazawa Kenji cũng không thể trở thành người mà ông mong ước trở thành.

Chắc hẳn Kenji cũng từng bật khóc như Miu bây giờ...

Tuy nhiên, những câu chuyện của Kenji vẫn còn lại đến ngày nay. Chúng vẫn đang cố vũ, chữa lành cho những con người lạc lối, mang trong mình nỗi khổ giống như Kenji. Tựa như chòm Thiên Yết lặng lẽ thiêu đốt bản thân để trở thành ngọn đèn nhỏ bé dẫn đường cho những lữ khách trong đêm.

Giovanni từng nói với Campanella.

... Giống như con bọ cạp kia, chỉ cần mọi người có thể trở nên hạnh phúc, thì dù có bị thiêu đốt trong lửa, mình cũng sẽ không nề hà gì cả.

Nước mắt trong suốt lăn trên má Miu.

"Cô gái văn chương" nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé yếu ớt của cậu ấy rồi tiếp tục nói.

- Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì... Kì thực tất cả mọi người đều vì truy tìm điều đó mà bước lên chuyến hành hương hướng đến vùng đất của hạnh phúc. Để rồi cho dù mãi tiếp tục cuộc hành trình bất luận ngày đêm đó, họ vẫn không thể đến nơi, và cuối cùng rơi vào tuyệt vọng.

Cho dù có người thành công đặt chân đến vùng đất của hạnh phúc, họ có lẽ sẽ lại nhận ra hạnh phúc thật sự lại không tồn tại ở đó. Và thế là họ lại

tiếp tục bước lên hành trình gian khó hướng về phía một thánh địa mới. Có lẽ, nếu họ dừng lại, cõi lòng họ sẽ trở nên thanh thản.

Đã như vậy, tại sao họ lại vẫn tiếp tục hành trình của mình?

Kenji khi còn làm giáo viên ở một trường nông nghiệp đã được một học sinh của mình hỏi như thế này, "Tại sao con người lại sinh ra trên đời?".

Kenji đã trả lời như sau. "Con người vì muốn biết tại sao bản thân sinh ra trên cõi đời này nên mới sinh ra trên đời". Sau đó ông nói thêm giá trị nhân sinh của một người được quyết định bởi việc người đó có suy nghĩ về vấn đề này một cách nghiêm túc hay không.

Thế nên, điều quan trọng thực sự không phải ta đã đạt được cái gì mà là ta có đang tiếp tục tìm kiếm điều đó hay không. Có lẽ Kenji cũng nghĩ như vậy nên cho dù đang nằm trên giường bệnh, ông vẫn tiếp tục sửa lại những bản thảo của mình. Ông vẫn luôn tin tưởng rằng một ngày mọi người sẽ đặt chân đến vùng đất không tưởng nơi ai cũng có thể trở nên hạnh phúc.

Miu cúi đầu khóc nức nở.

- Nhưng tôi đã chẳng thể vẽ ra giấc mơ nào nữa rồi. Tôi đã chẳng thể tưởng tượng được nữa rồi.

Chị Tooko nhẹ nhàng nắm chặt lấy những ngón tay của Miu.

- Không một ai có thể vĩnh viễn mạnh mẽ... Ai rồi cũng sẽ có lúc trở nên mệt mỏi. Những câu chuyện trên đời này tồn tại là vì những lúc như vậy.

Miu lắc đầu nguầy nguậy như một đứa trẻ.

- Đã không còn câu chuyện nào chịu đến bên cạnh tôi nữa rồi.

- Vậy thì em chỉ cần tìm gặp những câu chuyện là được mà, Miu. Chỉ cần mở ra một quyển sách, em sẽ có thể gặp gỡ trí tưởng tượng của một ai đó. Chỉ cần chậm rãi lật từng trang sách... trí tưởng tượng sẽ dần tích lũy trong tâm hồn em. Nếu cảm thấy cô độc, em hãy thử đọc sách đi. Chỉ cần thử chạm vào trái tim của ai đó... thử tưởng tượng xem người đó đang nghĩ gì... đang muốn truyền đạt điều gì. Chỉ cần làm như vậy, có lẽ em sẽ nhận được những điều rất tuyệt vời. Miu, em hãy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đi! Trên thế gian này có rất nhiều sách, có rất nhiều trí tưởng tượng, nhiều như những vì sao trên bầu trời kia!

Nói rồi, chị Tooko lay động hai bím tóc mảnh dài của mình và ngẩng đầu lên, ở trên đó là những ngôi sao đang lấp lánh như muốn bao phủ cả mái vòm.

Được chị Tooko truyền cảm hứng, Miu cũng ngẩng đầu lên, rồi hai mắt cậu ấy mở to vì kinh ngạc, miệng cũng hơi hé ra.

Những ngôi sao trong suốt rực rỡ chiếu sáng màn đêm và rọi ánh sáng xuống mặt đất nơi chúng tôi đang đứng. Bầu trời nhân tạo đó ôm ấp chúng tôi trong ánh sáng dịu dàng, sáng ngời hơn cả bầu trời thật sự.

- Hôm nay chị sẽ lấy một ngôi sao từ trên bầu trời kia tặng cho Miu nhé.

Chị Tooko nở một nụ cười dễ thương.

- Chị đã nói Đường sắt Ngân Hà từng được sửa bản thảo rất nhiều lần trong khoảng thời gian chín năm đúng không. Hiện tại có các bản thảo số một, số hai... tuy nhiên những bản thảo này đều có nửa phần đầu bị thất lạc. Sau đó là bản thảo số ba và bản thảo hoàn chỉnh số bốn...

Tiến sĩ Blukanilo đã biến mất từ bản thảo thứ tư. Bởi vì điều này, cảnh cuối ở trong bản thảo số ba và bản thảo số bốn có sự khác biệt rất lớn.

Cho đến bản thảo số ba, độc giả chưa từng được cho biết một cách rõ ràng việc Campanella đã rơi xuống sông.

Tuy nhiên ở bản thảo số bốn, tiến sĩ Blukanilo được Kenji thay bằng cha của Campanella, Giovanni đã nghe được tin Campanella rơi xuống sông từ ông.

Tiếp theo đó không viết gì nữa cả. Cho đến bản thảo số ba, tiến sĩ Blukanilo vẫn chỉ ra cho Giovanni nên đi theo con đường nào. Nhưng ở bản thảo số bốn, cha của Campanella chỉ nói xong sự thật rồi thôi. Giovanni sẽ tiếp nhận cái chết của Campanella như thế nào, từ nay cậu sẽ sống ra sao, tất cả những điều này đều được để lại cho độc giả tưởng tượng.

Chị Tooko hơi ngừng lại rồi dịu dàng nhìn Miu đang lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

- Tiểu thuyết của Inoue MIU được kết thúc bằng cảnh vào buổi sáng sớm trong vườn trường khi Itsuki chuẩn bị tỏ tình với Hatori.

Sự nghi hoặc hiện lên trên khuôn mặt Miu, tôi cũng nhóm người ra phía trước...

- Nhưng khi đọc những lời bình của các giám khảo ở cuối sách, ta lại nhận ra một điều rất kì lạ.

Cả bốn giám khảo đều cùng phê bình cảnh cuối cùng của truyện.

"Quá ngọt ngào", "Vẽ rắn thêm chân", "Lỗi thường gặp của người mới, quá sa đà", "Không có dư vị"... Tuy nhiên nếu chỉ đọc tiểu thuyết xuất bản ta lại thấy truyện rất có dư vị, rất xinh đẹp dịu dàng, để lại chỗ trống cho độc giả mặc sức tưởng tượng. Thế nên, chị không khỏi tưởng tượng

phải chăng người ta đã sửa lại cảnh cuối trong bản thảo lúc đem tiểu thuyết đi xuất bản?

Như vậy, bản thảo gốc sẽ như thế nào đây?

Cảnh cuối cùng bị phê bình là vẽ răn thêm chân, đã được viết như thế nào đây?

Trái tim tôi không khỏi đập rộn lên, hai má dần nóng bừng. Chị ấy đang định... nói gì vậy.

Chị Tooko nở một nụ cười rạng rỡ.

- Cảnh cuối cùng bị lược bỏ trong tiểu thuyết của Inoue MIU. Đó sẽ là món quà đặc biệt mà "cô gái văn chương" chị đây sẽ dành tặng cho em.

- !

Bản thảo gốc của MIU ư? Chị ấy đang nói gì vậy!

Trong lúc tôi đang nín thở vì phát ngôn bất ngờ của chị ấy, giọng nói dịu dàng đã lan tỏa tựa như âm nhạc phủ xuống từ bầu trời.

- Hatori tựa như một chú chim.

Mang trên lưng đôi cánh vô hình, cậu ấy có thể bay lượn tự do đến bất kì đâu trên bầu trời xanh thẳm kia...

Chị Tooko nắm lấy tay của Miu, nhắm mắt lại, khước miệng nở nụ cười rồi nhẹ giọng nói bằng giọng thanh thoát.

Như bị sét đánh, một luồng điện chạy khắp toàn thân tôi.

Đó là lời tỏ tình của Itsuki mà tôi đã viết lên giấy bản thảo trong khi tim đập rộn ràng không ngớt.

Những câu nói đó, lời tỏ tình vốn dĩ đã mất đi, nay lại được tái hiện từ bờ môi của chị Tooko, tôi lắng tai nghe mà lòng không thể tin được.

- Hatori này.

Tương lai mình muốn trở thành một cái cây.

Lần trước khi mình nói ra điều này, Hatori đã cười phá lên, nhưng mình thật sự nghĩ vậy.

Mình thật sự muốn trở thành một cái cây.

Như thế mỗi khi Hatori bay lượn trên bầu trời, mình sẽ có thể ngược lên nhìn Hatori từ nơi gần với cậu nhất.

Và khi Hatori nhìn xuống mặt đất, có lẽ cậu cũng sẽ bắt gặp mình.

Tại sao?! Tại sao chị Tooko lại có thể đọc thuộc lòng những câu thoại mà tôi đã viết trong bản thảo đem đi dự thi chứ?

Bằng trí tưởng tượng của chị ấy?

Không thể nào, cho dù có là chị Tooko đi nữa thì chuyện đó cũng là không thể.

Nếu vậy, chị Tooko đã đọc bản thảo gốc của MIU sao?

Chị ấy đã nhờ chị Maki như mọi khi sao?

Nhưng mà đã ba năm trôi qua rồi... Hơn nữa lại còn là bản thảo tạm thời, làm sao còn có ai giữ nó lại cho đến bây giờ chứ?

Tại sao, chị Tooko, lại biết được những lời mà tôi đã viết ra trong bản thảo gốc chứ?

... Bởi vì đó đều là những câu chuyện mà Konoha viết cho chị... tất nhiên là chị sẽ nhớ rõ chúng rồi... chị sẽ không quên bất kì một câu chuyện nào.

Trong phòng hát karaoke, lúc tôi đang cúi đầu khóc thút thít, chị Tooko đã dịu dàng nắm lấy tay tôi và nở một nụ cười xinh đẹp tựa đóa hoa và nói như vậy.

Giọng nói khi đó, những câu nói khi đó, bây giờ lại vang lên trong tai tôi và dần hòa vào giọng của chị Tooko đang chậm rãi đọc ra tiểu thuyết của MIU trước mắt tôi.

Tựa như cuối cùng cũng nói ra được những lời quan trọng cất giữ bấy lâu nay trong tim...

Tựa như kể lại những lời yêu thương mà bản thân đã luyện tập vô số lần...

Chị Tooko nói cho Miu lời tỏ tình của tôi bằng chất giọng dịu dàng.

- Thế nên, mình muốn trở thành một cái cây.

Mình muốn trở thành một cái cây với thân hình vạm vỡ, cành lá xum xuê, để Hatori có thể dễ dàng tìm thấy mình.

Và sẽ thật tốt biết bao nếu khi mệt, Hatori có thể đậu lên nhánh cây của mình để nghỉ ngơi.

Miu khóc.

Nắm chặt tay của chị Tooko, mặt cúi gằm, bờ vai khẽ run rẩy, nước mắt không ngừng rơi từng giọt... từng giọt...

Những giọt nước mắt tựa trân châu rơi xuống váy của Miu rồi dần hòa tan.

Khi còn bé, tôi từng dựa vào gằn Miu và nói như vậy.

"Tương lai mình muốn trở thành một cái cây."

"Konoha ngốc quá, con người làm sao trở thành cây được chứ."

Chị Tooko nhắm hai mắt nghiêng đầu về phía Miu và nói ra những lời cuối cùng bằng giọng vui vẻ.

Những lời tôi vẫn luôn muốn nói ra.

Những lời tôi không tài nào nói ra khỏi miệng.

Những lời thật quan trọng, thật đương nhiên, thật đơn thuần.

- Hatori, mình thích cậu, rất, rất thích cậu. Mình vẫn luôn luôn, luôn luôn thích cậu.

Như thế đã có một vì sao rơi xuống ngực của Miu từ trên bầu trời.

Miu cắn chặt răng cố không để tiếng khóc bật ra.

Chị Tooko nhẹ nhàng buông những ngón tay của Miu ra rồi vuốt ve mái tóc cậu ấy như một người mẹ hiền. Sau đó chị ấy nhìn về phía tôi và nở nụ cười dịu dàng.

Như thế đang muốn nói "Nào, bây giờ tới lượt em rồi đây".

Một ngôi sao cũng rơi xuống ngực tôi.

Ánh sáng trong suốt mà chị Tooko đã trao cho tôi, mặc dù khiến tôi kinh ngạc, nhưng cũng đã cổ vũ tôi. Tôi quỳ một chân xuống trước mặt Miu và thay chị Tooko nắm lấy tay cậu ấy.

Kotobuki hai mắt đăm lẹ nhìn tôi và Miu. Những người khác cũng im lặng nhìn về phía chúng tôi.

Miu cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt bất an, khuôn mặt cậu ấy đầm nước mắt. Tôi không chút do dự, cũng chẳng hề ngượng ngùng, mà nhìn thẳng vào ánh mắt đó và nhẹ nhàng nói ra "sự thật".

Tại sao tôi lại quyết định viết câu chuyện đó. Tại sao tôi lại tham gia cùng một cuộc thi với Miu. Tại sao tôi lại chọn bút danh là Inoue MIU.

- Lý do mình viết tiểu thuyết là vì muốn truyền đạt tình cảm cho một cô gái mình thích.

Từ nhỏ mình đã rất thích cô gái đó, nhưng vì quá xấu hổ nên chỉ cần đối diện với cậu ấy là mình lại không thể nói nên lời.

... Konoha, nói cho mình biết... cậu có thích mình không? Hãy nhìn thẳng vào mắt mình và trả lời.

Mỗi ngày được ở bên Miu đều khiến lồng ngực tôi tràn ngập cảm giác chua chua ngọt ngọt.

Tôi thích Miu, lúc nào tôi cũng muốn nói cho cậu ấy biết điều đó.

Tuy nhiên, chỉ cần Miu nhìn thẳng vào tôi với cặp mắt to tròn của cậu ấy và trêu chọc tôi, ngực tôi lại nghẹn ứ, tôi lại không thể nói nên lời.

Tựa như bị bờ môi và đôi mắt của Miu hút vào, hai má tôi nóng bừng, mắt lại không thể không nhìn sang chỗ khác.

Nhưng bị Miu trêu chọc hoài tôi lại cảm thấy như vậy thật yếu đuối, thật chẳng ra dáng đàn ông gì cả.

Tôi muốn nói với Miu tôi thích cậu ấy.

Nhưng tôi lại xấu hổ.

Thế là tôi quyết định ghi lại những tình cảm này vào tiểu thuyết.

Khi Miu nói với tôi cậu ấy muốn tham gia giải thưởng nhân vật mới, tôi đã rất lo lắng, nếu Miu đoạt giải và trở thành một tác giả, liệu cậu ấy có đi đến một nơi mà tôi không thể vươn tới không? Chính cảm giác lo lắng này cũng đã thúc đẩy tôi viết tiểu thuyết.

Cho dù chỉ là một chút đi chăng nữa, tôi cũng muốn được lại gần Miu.

Tôi muốn cùng chứng kiến thế giới của Miu.

Thế nên tôi bắt đầu viết tiểu thuyết và quyết định sẽ ghi lời tỏ tình dành cho Miu vào trong đó.

Tôi sẽ viết ra một câu chuyện mà trong đó tràn ngập tình cảm yêu mến dành cho Miu.

Tôi muốn nói cho cậu ấy biết tôi thích cậu ấy đến nhường nào.

Nhưng đến khi viết, bởi vì xấu hổ quá cho nên tôi quyết định thay đổi Itsuki thành nữ và Hatori thành nam.

Cho dù vậy, tình cảm mà Itsuki dành cho Hatori cũng vẫn là tình cảm của tôi dành cho Miu.

- Khi đó mình chỉ nghĩ nếu như bản thảo của mình có thể thông qua vòng sơ tuyển và được đăng tên lên tạp chí là tốt rồi.

Miu nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn khó hiểu.

Tôi cũng khẽ cười ngượng ngùng.

- Cậu không nhớ sao, lúc công bố những tác phẩm đoạt giải trên tạp chí, kết quả vòng sơ tuyển cũng sẽ được đăng lên đó mà. Nếu như mình tham gia cùng một giải thưởng, chắc hẳn cô gái đó cũng sẽ đọc tạp chí, đúng không? Khi ấy nếu cô gái đó có thể nhìn thấy cái tên Inoue MIU thì tốt biết mấy, mình đã nghĩ thế. Chỉ cần như vậy, mình sẽ có thể nói với cô

gái đó đây chính là mình đấy. Rằng mình cũng đã viết tiểu thuyết. Và mình sẽ mời cô gái đó đọc tiểu thuyết của mình.

Đó là một kế hoạch ngốc nghếch, ngây thơ, chỉ con nít mới nghĩ ra.

Nhưng khi viết tác phẩm dự thi, khi chờ sơ tuyển, trong đầu tôi vẫn nhiều lần tưởng tượng ra khung cảnh đó và ngực tôi lại nóng rực lên.

Nếu như, nếu như... cái tên Inoue MIU có thể được đăng lên tạp chí. Tôi sẽ có thể mời Miu đọc tiểu thuyết của tôi.

Tôi sẽ có thể tỏ tình với Miu.

Nếu như trong tạp chí mà Miu đoạt giải nhất có một góc, dù chỉ là một góc nhỏ đi chăng nữa, được đăng cái tên Inoue MIU...

- Trong phần cuối cùng của tác phẩm dự thi, mình đã viết ra lời tỏ tình dành cho cô gái đó.

Tại cảnh cuối, Itsuki cuối cùng cũng có thể bày tỏ tình cảm của mình với Hatori.

Nhưng người ở nhà xuất bản lại nói nếu không có cảnh này thì sẽ tốt hơn, họ bảo mình nên để câu chuyện kết thúc ở cảnh hai người gặp nhau.

Miu nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối. Toàn thân khẽ run rẩy, cậu ấy lắng tai nghe lời tỏ tình của tôi.

Tôi siết chặt những ngón tay đang nắm lấy tay của Miu, nở nụ cười rồi nói.

Không phải lời của Itsuki, mà là của tôi.. của Inoue Konoha.

- Miu, mình rất thích cậu. Miu đã cho mình thật nhiều ngôi sao. Miu là người đã khiến thế giới của mình trở nên xinh đẹp. Cảm ơn cậu vì đã mang

hạnh phúc đến với mình.

Nước mắt lại trào ra từ khóe mắt của Miu.

Vẫn nắm lấy tay tôi, cậu ấy gục xuống đầu gối, vừa nức nở vừa nói.

- Cảm ơn cậu... mình vẫn luôn... muốn được nghe ai đó... nói với mình những lời này... Rằng họ hạnh phúc... vì có mình ở bên...

Chị Tooko dịu dàng nhìn tôi và Miu.

Con người sẽ bị mưa gió đánh bại.

Sẽ lạc lối trong màn đêm, sẽ vì sự thật bị vạch trần bởi ánh ban mai mà gào khóc.

Tựa như chị Tooko đã nói, cho dù chúng ta đặt chân thành công tới nơi chúng ta muốn đến, có lẽ nơi đó cũng không tồn tại hạnh phúc mà chúng ta tìm kiếm.

Trên đời không hề tồn tại thứ gọi là hạnh phúc vĩnh viễn.

Thế nhưng ánh mắt dịu dàng kia vẫn kể cho chúng tôi biết.

Rằng trong suốt cuộc đời này, chúng ta vẫn luôn được bao quanh bởi vô số hạnh phúc và sự cảm động nhất thời.

Có lẽ đó chỉ là một thứ mộng ảo mỏng manh như vì sao nhỏ bé sẽ biến mất khi bình minh đến.

Nhưng ánh sáng nhỏ nhoi kia sẽ vẫn tiếp tục chiếu rọi trong trái tim chúng ta.

Và rồi, sẽ có một khoảnh khắc khi bóng tối rời xa, bầu trời trong xanh trở lại, sự thật bị thương được thanh lọc, thế giới xinh đẹp trải rộng vô biên

vô tận lại hiện ra trước mắt chúng ta.

Miu vẫn đang khóc.

Kotobuki, Akutagawa, Takeda, Ryuuto, chị Maki đều mang theo biểu cảm thành kính chứng kiến chương cuối cùng của câu chuyện này.

Chị Tooko nở nụ cười dịu dàng.

Bầu trời sao nhân tạo chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi thành bầu trời sao chân thật.

Những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh trên đầu chúng tôi.

Người hành hương vẫn bước tiếp về phía thánh địa được miêu tả trong nội tâm mình.

Ôi tất cả mới thật thuần khiết làm sao.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Chương cuối: Bắt đầu của kết thúc

Lần đầu tiên mình gặp Amano Tooko là vào đầu mùa hè.

Hôm đó, như mọi lần, mình đang tập đi bộ trong hành lang của bệnh viện, lúc mình chuẩn bị tới chỗ rẽ...

- Konoha.

Tiếng ai đó gọi tên của Konoha lọt vào tai mình.

Khi mình vội nấp vào một góc lén nhìn ra thì thấy Konoha đang cùng một cô gái xa lạ leo lên cầu thang.

Tim mình đập liên hồi, mình như ngừng thở.

Hai năm không gặp, Konoha đã cao lên nhiều và ra dáng người lớn hơn hẳn. Trong tay cậu cầm một cái túi của cửa hàng bánh kẹo, cô gái đi bên cạnh thì ôm một bó hoa từ những đóa hồng và hoa ngàn sao.

Cô gái đó trông thật dịu dàng và xinh đẹp, mái tóc được tết thành hai bím dài, làn da trắng muốt, dáng người mảnh khảnh.

Cô ta bước đi bên cạnh Konoha thật tự nhiên, nói chuyện với Konoha thật thân thiết

"Chị nói nè Konoha, lát nữa em cũng xin lỗi Nanase cùng chị nhé."

"Rồi rồi, em biết rồi mà. Em chỉ cần cúi đầu và nói 'Xin lỗi cậu vì đã bị bà chị vô dụng này cuốn vào trò bạo lực mà chị ấy bày ra đến nỗi bị thương' là được chứ gì."

"Làm gì có ai xin lỗi mà nói như em hả? Chị chẳng cảm nhận được chút thành kính nào đối với đàn chị trong lời của em cả."

"Câu đó em nói chị Tooko mới đúng, chỉ toàn gây rắc rối cho em thôi, chị không biết cụm từ 'có chừng có mực' đọc như thế nào à?"

Konoha nhăn mặt than phiền.

Đó là lần đầu tiên mình nhìn thấy nét mặt đó. Khi chứng kiến Konoha bề ngoài thờ dài chán nản và liên tục châm chọc nhưng thực ra trong lòng lại đã tha thứ cho cô gái nọ, đầu mình bỗng trở nên nóng bừng, ngực đau như bị ai đó lấy dao đâm vào.

Ai vậy? Đó là ai? Konoha, người đó là ai vậy?

Trong lúc mình bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm và phải nếm trải tuyệt vọng, tại sao cậu lại cùng một người con gái khác bước đi bên nhau ở khoảng cách vai chạm vai như vậy? Tại sao cô ta lại gọi tên của Konoha như một điều đương nhiên vậy?

Trái tim mình như bị một một ngọn lửa đen kịt quấy tung, mình dường như phát điên.

Sau đó mình nghe Kazushi nói người mà mình nhìn thấy là Amano Tooko, học trên Konoha một lớp.

Hai người đến đây để thăm bạn học của Konoha là Kotobuki Nanase.

Amano Tooko và Kotobuki Nanase.

Mình đã quyết định trước tiên phải đuổi Amano Tooko tránh xa Konoha. Mặc dù Kotobuki Nanase cũng khiến mình rất khó chịu, nhưng nếu là cậu ta thì mình sẽ có thể thông thả xử lý sau. Trước tiên phải đối phó với Amano Tooko đã.

Nghĩ như vậy, mình bèn xem trộm di động của Kazushi và lấy số của chị ta, nhưng khi mình gọi tới thì chị ta lại đột nhiên nói ra tên của mình, làm mình kinh ngạc và vội cúp điện thoại.

Sau đó, một kẻ bất lịch sự tự xưng là em trai của Amano xuất hiện ở phòng bệnh của mình.

"Nếu chị cứ muốn nhắm vào chị Tooko thì tôi sẽ không ngăn cản."

Sakurai Ryuuto đã nói như vậy, trông cậu ta có vẻ khoái chí khi thấy phản ứng của mình.

"Nhưng chị Tooko mạnh lắm đấy. Chị mà dám chọc chị ấy trước thì có khi người thua sẽ là chị cũng nên."

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng mình buộc phải thừa nhận điều đó. Mình đã thua hoàn toàn trong cuộc chiến qua điện thoại, cứ mỗi khi nhớ lại câu hỏi "Em là Miu phải không?" được đặt ra bởi giọng nói thanh thoát không chút sợ hãi, cảm giác bất an lại dâng lên trong lòng mình.

Thế nên mình chuyển hướng sang Kotobuki Nanase, một mục tiêu có vẻ dễ ăn hơn Amano.

Khi mình nhận tin cho cậu ta, phản ứng của Kotobuki rất thú vị. Mặc dù cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng sự sợ hãi của cậu ta vẫn rất rõ ràng, mình đắm chìm trong cảm giác khoan khoái khi nghĩ rằng sẽ có thể dễ dàng đè bẹp cậu ta.

Mình gửi cho cậu ta thật nhiều, thật nhiều tin nhắn. Giống như lần với Haruguchi, mình bảo với cậu ta giữa mình và Konoha không còn bí mật nào nữa, mình còn cho cậu ta biết vị trí nốt ruồi của Konoha. Lần đầu tiên Kotobuki tới bệnh viện cũng thế, mình đã bơi xà phòng ngay cửa ra vào để cậu ta té ngã.

Dù vậy, trong khi bắt nạt Kotobuki Nanase, đầu đó trong tim mình vẫn đang do dự liệu có nên gặp lại Konoha không.

Bao đêm thao thức không ngủ được, mình lại hồi tưởng về quá khứ, ngược mình như vỡ tan vì nỗi nhớ quay quắt muốn được gặp Konoha, muốn được nghe giọng nói của cậu... Nhưng đồng thời, mình cũng sợ phải gặp lại Konoha. Mình không muốn Konoha chứng kiến mình trong hình hài bây giờ, một con chim xấu xí đã mất đi đôi cánh. Mình không muốn Konoha nhìn thấy bộ dạng yếu đuối này của mình.

Đúng lúc này, Sakurai Ryuuto dẫn cô bé đó tới.

Bằng khuôn mặt vô cảm như đeo mặt nạ, Takeda Chia im lặng nhìn mình trong khi mình gào thét.

Ngày hôm sau Takeda đi một mình tới bệnh viện, mình đã rất ngạc nhiên khi nghe cô bé đưa ra lời đề nghị giúp đỡ. Khi mình hỏi làm thế thì cô bé được lợi gì, Takeda chỉ cười và trả lời: "Đây là một thí nghiệm".

Lời của cô bé khiến mình nhớ tới tiến sĩ Blukanilo.

Mặc dù rất nghi ngờ, nhưng với cơ thể chẳng thể cử động bình thường này thì mình rất cần một người cộng tác.

Hơn nữa Takeda đã nói: "Tôi cũng chẳng thích gì chị Nanase cả. Dù sao thì bình thường chị ấy cũng rất gian xảo", chắc hẳn cô bé cũng thấy Kotobuki thật chướng mắt và muốn lợi dụng mình để dạy cho cậu ta một bài học. Mình cố tìm ra một lý do để tự thuyết phục bản thân như vậy.

Và mình đã nghĩ nếu vậy thì mình sẽ lợi dụng ngược lại cô bé.

Sau khi mình chấp nhận đề nghị của B - của Takeda, thời gian vốn đứng yên bỗng trôi như tên bắn.

Cuối cùng mình cũng gặp lại Konoha.

Bắt đầu từ hôm đó, mình càng không thể ngủ được.

Mình hận Konoha. Mình hận, hận đến không chịu được. Mình muốn khiến Konoha bị tổn thương. Mình muốn hủy hoại Konoha.

Tuy nhiên, ẩn dưới khát vọng cháy bỏng đó, quả nhiên mình cũng đang mê man.

Nếu như mình cứ tiếp tục nói dối Konoha thế này, liệu chúng ta có thể quay lại như trước kia? Phải chăng Konoha sẽ lại có thể thích mình? Phải chăng Konoha sẽ mãi mãi ở bên cạnh mình? Còn điều gì có thể hạnh phúc hơn nếu mọi chuyện thực sự trở nên như vậy.

Nhưng B không cho phép mình mềm yếu. Như một lời tuyên bố sẽ làm mọi cách để khiến cả bản thân và Konoha bị tổn thương nhiều hơn nữa, B gọi mẹ mình tới, phơi bày cho Konoha con người thật sự của mình.

Sau khi Konoha rời đi, mình gục xuống trên sàn than khóc, toàn thân như bị cắt rời thành từng khúc. Lúc này B xuất hiện, nhìn xuống mình với ánh mắt lạnh như băng và nói khẽ.

- Tất cả mọi chuyện đều là mong ước của chị.

Mình ném quyển sách của Konoha về phía B. Nó va vào ngực B và rơi xuống sàn, nhưng nét mặt của B không hề thay đổi. Sau khi cúi xuống nhặt quyển sách lên, B im lặng rời khỏi phòng.

Khi đó, trong lòng B... trong lòng của Takeda Chia, là tuyệt vọng, hay bi thương?

Bây giờ, khi câu chuyện đã kết thúc, mình thử dừng lại và suy ngẫm về cảm xúc của cô bé. Có lẽ Takeda Chia cũng giống như mình, cô bé cũng đang theo đuổi một thứ mà bản thân không thể với tới.

Hôm trước, Takeda đi cùng Sakurai tới gặp mình để trả sách.

Mình và cô bé đã thất bại trong hành trình tìm kiếm ước mơ...

Cho dù vậy, chúng mình vẫn ao ước một ngày nào đó sẽ có thể thành công...

Khi những ngón tay khẽ chạm vào quyển sách, đáy lòng mình dâng lên một cảm xúc thân thiết.

Đứng bên cạnh Takeda đang nở nụ cười, Sakurai cũng cười rất vui vẻ...

Giống như mình đang sở hữu một ngôi sao trong tâm hồn, chắc hẳn bên trong Takeda cũng đang trú ngụ một vì sao nhỏ bé tỏa ánh sáng lấp lánh.

Kotobuki Nanase cũng đến gặp mình.

- Cho tôi... xin lỗi vì dạo trước đã tát cậu... quả thật... tôi đã hơi quá đáng...

Khi thấy cậu ta mặt đỏ bừng, môi dẫu lên và ngập ngừng nói như vậy, mình đã rất ngạc nhiên.

Nếu mình là Kotobuki, mình tuyệt đối sẽ không xin lỗi.

Tuy nhiên, có lẽ vì quá kinh ngạc, cảm giác căng thẳng trong mình cũng dần vơi bớt.

- Tôi thì lại chẳng thấy có gì quá đáng cả. Thực ra tôi còn đang hối hận không tặng cho cậu thêm vài vết cào nữa.

Nghe mình nói vậy, cậu ta nhướn mày lên trừng mắt nhìn mình.

Mình cố nhịn cười khi thấy phản ứng của cậu ta y chang những gì mình dự đoán.

- Bởi vì mặc dù trông cậu rất yếu nhưng thực ra lại rất mạnh. Mới cỡ đó thì chẳng ăn nhằm gì cả.

Kotobuki tròn mắt, sau đó mím môi nói cụt lủn.

- N-Nếu cậu thích thì tôi sẽ làm đối thủ của cậu bất cứ lúc nào.

Nghe cậu ta nói vậy mình thầm nghĩ trong đầu sẽ thật tốt nếu bọn mình lại có dịp cãi nhau lần nữa.

Dù sao thì đó cũng là lần đầu tiên mình cùng ai đó cãi vã thẳng mặt như vậy.

Mình vẫn luôn nói dối và trốn chạy vào trong thế giới của bản thân.

Có lẽ điều đó là sai lầm.

Ngày hôm đó, dưới bầu trời đầy sao, cô gái văn chương kia đã dạy cho mình rất nhiều điều.

Rất nhiều điều, quan trọng.

Konoha đã không còn là Konoha vẫn lẻo đẻo bám theo sau mình ngày xưa nữa rồi.

Chắc hẳn Amano Tooko và Kotobuki Nanase đã thay đổi Konoha.

Nếu như có một ngày Inoue MIU lại cầm bút viết ra những câu chuyện, đó sẽ không còn là câu chuyện của Itsuki và Hatori nữa, mà là một câu chuyện khác.

Bây giờ mình đã có thể bình thản tiếp nhận điều này.

Còn câu chuyện mà mình đã viết ra đó, trong một ngày gần đây mình sẽ xin phép ra ngoài, đi tới bờ biển và đem đốt nó. Nếu có thể mình hi vọng lúc đó sẽ là ban đêm. Nếu là một nơi có thể nhìn thấy sao trời thì càng tốt hơn nữa.

Quyển sách bị thiêu đốt trong im lặng, được bao bọc trong lửa đỏ, chắc hẳn sẽ trông rất giống chòm Thiên Yết xuất hiện trong Đường sắt Ngân Hà.

Mình cũng muốn trở thành một người có thể khiến người khác hạnh phúc như vậy.

Mình muốn trở thành một người mà cho dù cơ thể bị ôm trong lửa đỏ, mình vẫn cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng vì đã làm được điều gì đó cho một ai khác ngoài trừ bản thân mình.

Và rồi sẽ lại có ai đó sẽ nói với mình điều mà Konoha đã nói.

Thật hạnh phúc vì có cậu ở bên.

Có lẽ mình cũng sẽ... đối xử dịu dàng hơn một chút... chỉ một chút thôi, với Kazushi.

Mặc dù chỉ cần nghe cậu ấy căn nhắc bằng cái bản mặt bình thản kia mình lại bực hết cả người. Nhưng hôm qua, khi mình ngồi nhìn ra ngoài

cửa sổ và khẽ ngâm nga Bài ca thiếu niên bại trận, cậu ấy chỉ im lặng đứng bên cạnh mình.

Trời đêm vàng mây gợn sóng

Từ bên trong mọc những vì sao

Vì sao kia tựa như lời nàng

Chất vấn thiêu đốt cõi lòng ta

Trên bầu trời lấp lánh

Mang sắc hồng bảo ngọc

Vì sao kia trông tựa như nàng

Dần tan biến nhưng cũng đẹp làm sao

Khi mình ngâm lên bài thơ này, trong mình đã không chỉ còn sự bi thương nữa.

Dường như tâm hồn mình đang dần thanh thản...

Miu bảo tôi đừng đến thăm cậu ấy.

Ngày hôm đó, ở phòng chiếu phim của cung thiên văn, Miu nở một nụ cười thật rạng rỡ với tôi và nói: "Khi nào mình khỏe lên, mình sẽ tự đi gặp Konoha",

Rồi cậu ấy vịn lấy Akutagawa và quay người bước đi.

- Inoue... Cậu không đuổi theo sao?

Tôi cười và trả lời khi thấy Kotobuki hỏi với vẻ lo lắng.

- Ừm... Chắc chắn lần tới khi tôi gặp lại Miu, đó sẽ là bắt đầu và cũng là kết thúc.

Kết thúc của quá khứ.

Bắt đầu của tương lai.

- Như vậy có nghĩa là cậu sẽ lại... thích Asakura phải không?

Kotobuki ngược lên nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối nghẹn ngào.

- Không. Sẽ không đâu. Cái lúc tôi nói với Miu tôi thích cậu ấy, cảm giác nặng nề trong tôi đã hòa tan như tuyết rồi. Kèm theo đó là rất nhiều thứ... như tình cảm dành cho Miu chẳng hạn...

Tôi không nghĩ điều đó sẽ khiến tôi buồn khổ.

Mặc dù đúng là trong lòng vẫn đọng lại chút đau đớn, nhưng phần nhiều vẫn là cảm xúc hân hoan như được nhìn thấy bầu trời xanh thẳm sau cơn bão tố.

Trong khi Kotobuki còn đang bất ngờ vì câu trả lời của tôi, tôi dùng hai tay nắm lấy tay cậu ấy và nở một nụ cười từ tận trái tim mình rồi nói.

- Kotobuki, cảm ơn cậu đã cãi nhau với Miu vì mình.

Khuôn mặt của Kotobuki đỏ bừng lên, cậu ấy trở nên bối rối.

Cách chúng tôi một khoảng, chị Tooko đang đứng nói chuyện với Ryuuto.

Nhưng đúng lúc này...

Chị ấy khẽ quay lại nhìn về phía chúng tôi. Ánh mắt dịu dàng, khóe môi hơi nhếch lên...

Trên khuôn mặt chị Tooko dường như đang nở một nụ cười thật xinh đẹp.

Vài ngày sau.

Akutagawa có vẻ như mỗi ngày đều đến bệnh viện. Trong giờ ăn trưa cậu ấy thường kể cho tôi nghe tình hình của Miu bằng giọng bình thản. Theo lời cậu ấy thì Miu đang rất cố gắng luyện tập.

Takeda cũng đi học trở lại, mỗi khi gặp nhau trong hành lang hoặc thư viện là cô bé lại nở một nụ cười đáng yêu như cún con và chạy ào về phía tôi, miệng liền thoảng "Anh Kono~ha".

Takeda nói cô bé đang thử hẹn hò với Ryuuto.

- Ryuuto là người vì đạt được mục đích sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, từ góc độ này mà nói thì cậu ấy cũng hơi giống em, mặc dù vẫn còn hơi sợ, nhưng mà... khoảng thời gian em không đến trường, mỗi ngày Ryuuto lại đến thăm và nói chuyện với em. Cho dù em không trả lời cậu ấy thì Ryuuto vẫn vui vẻ nói chuyện với em thật nhiều. Hơn nữa, cái hôm em gọi mẹ của chị Asakura tới, chính Ryuuto là người đã khiến chị Tooko đi đến bệnh viện.

Chẳng trách chị Tooko lại nói việc chị ấy gặp tôi ở bệnh viện không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Có lẽ khi nhận ra Ryuuto biết về chuyện của Miu, chị Tooko đã tưởng tượng ra mối quan hệ giữa Takeda và cậu ấy.

- May mà có Ryuuto gọi chị Tooko tới. Nếu anh Konoha gặp chuyện gì chắc em sẽ hối hận lắm.

Takeda ngược lên nhìn tôi, nở một nụ cười thuần khiết và nói như vậy.

Tôi tự hỏi không biết sau này liệu Takeda sẽ có thể thích Ryuuto không... Mặc dù hiện tại Ryuuto vẫn không chịu từ bỏ tật xấu hẹn hò với nhiều người, nhưng... tôi thật sự hi vọng Takeda sẽ có thể yêu Ryuuto và Ryuuto cũng sẽ chỉ có Takeda là người con gái duy nhất trong lòng.

Đạo trước khi có dịp gặp Ryuuto, tôi đã cảm ơn nó vì đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong sự việc lần này, nhưng Ryuuto chỉ cười khổ và nói.

- Em chỉ muốn anh Konoha nhanh chóng cắt đứt với quá khứ thôi.

Chủ nhật này tôi sẽ cùng Kotobuki thực hiện buổi hẹn đi xem phim đã bị trì hoãn thật lâu.

- Sau khi xem phim xong chúng ta đi ăn... được không?

- Dĩ nhiên là được rồi. À, cậu thích ăn món gì nào, Kotobuki. Hôm nay tôi sẽ đãi cậu một bữa để ăn mừng cậu được ra viện.

- K... Không cần phải làm thế... nhưng mà, cái này... sau khi ăn xong cậu đi mua đồ với tôi nhé?

- Cậu thích đi đâu tôi cũng đi theo hết.

Thấy tôi bật cười gật đầu nói như vậy, hai má của Kotobuki đỏ bừng lên, rồi cậu ấy cũng cười thật vui vẻ. Hai chúng tôi đều chờ mong Chủ nhật tới.

Còn chị Tooko thì...

- Dở quuuuuá~~~đi.

Tan trường, tại câu lạc bộ văn học, sau khi ăn xong câu chuyện tam đề tôi viết, chị Tooko ngã vật ra ghế rên rĩ.

- Đoạn "Biển Aegea " xuất hiện từ trong "Vali" hay thế mà tự dưng nước biển lại biến thành "Keo dán gỗ" hết cả~~ Giống như phủ khoai tây nghiền vị bánh pudding lên món cơm paella ấy~~~ Dinh dính nhớt nhớt khắp cả miệng luônnn.

(Biển Aegea là một vịnh nổi dài của Địa Trung Hải.

Cơm paella là một loại cơm truyền thống của Tây Ban Nha)

Xấu xa, Konoha thật xấu xa. Nhắm đúng lúc chị sơ hở để viết một câu chuyện thế này. Đây là thái độ phục vụ đối với một người vừa phải chiến đấu gian khổ ở chiến trường kì thi chung như chị sao.

- Chị bị loại ngay vòng gửi xe của khoa Y Đại học Tokyo rồi đúng không.

- Ặc...

- Muốn khoe khoang sĩ diện thì cũng phải có mức độ chứ. Ai đời một người dốt đặc cán mai mấy môn tự nhiên lại đi đâm đầu vào khoa Y.

- Tại đây chỉ là thi cho có kỉ niệm thôi mà, đằng nào chị cũng đâu có theo học trường đó đâu... Thế nên chị nghĩ phải thử thách bản thân bằng một việc hoàn toàn khác lẽ thường mới được.

- Ngay cả sơ tuyển còn bị loại thì chị định lấy gì để thử thách bản thân hử?

- C-Chị vẫn còn một nguyện vọng nữa mà. Bên đó chị đâu có rớt đâu.

Nhìn chị Tooko hai mắt rưng rưng nói như vậy, tôi đành nhượng bộ.

- Vậy để em viết thứ gì đó ngọt ngào cho chị tráng miệng nhé.

- T-Thật không?

Vẫn mặt mày bí xị ngồi núp sau ghế, chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt cảnh giác.

Tôi cũng nhìn thẳng vào mắt chị ấy.

- ...

Tất nhiên là em sẽ viết. Chỉ cần chị thú nhận cho em lý do tại sao lại biết được nội dung bản thảo gốc của em là được.

Tôi rất muốn hỏi như vậy, nhưng rốt cuộc lại không thể nói thành lời.

Từ hôm đó tới giờ tôi đã hỏi chị ấy rất nhiều lần, nhưng lần nào chị Tooko cũng cười cho qua và trả lời theo kiểu: "Bí mật. Konoha thử tưởng tượng xem".

Trong khi tôi còn đang do dự, chị Tooko bật cười.

- Thôi, hôm nay thế này được rồi. Câu chuyện đó để dành hôm nào chúc mừng chị thi đậu đại học luôn nhé. Nếu chị thi đậu Konoha phải viết cho chị một câu chuyện thật~ thật là ngọt ngào đấy.

Rồi chị ấy chỉnh lại ghế, co hai chân lên ngồi theo một tư thế rất khiếm nhã và bắt đầu đọc Tuổi xuân đẹp đẽ của Hesse.

Ánh chiều tà rọi qua cửa sổ như những dòng mật ong vàng óng ôm lấy khuôn mặt thanh tú và hai bím tóc dài rũ xuống của chị Tooko.

- Chị Tooko, tương lai chị muốn trở thành người như thế nào?

Nghe tôi hỏi, chị ấy vừa lấy tay xé một mẫu sách vừa trả lời.

- Chị muốn làm một người có thể cười thật tươi cho dù đang ở trong hoàn cảnh bi thương đến đâu.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chị Tooko đứng xa xa mỉm cười ở cung thiên văn sau khi Miu rời đi và tôi đang ở bên Kotobuki, trái tim tôi đập mạnh một cú.

Khi đó chị Tooko dường như cũng nở một nụ cười thật dịu dàng...

- Ưm, ngon quá...! Tuổi xuân đẹp đẽ của Hesse có vị y hệt món bánh mousse vị cà phê ấy... Béo ngậy, mềm mại, hơi đắng một chút... phảng phất chút xót xa...

Sau khi bỏ một mẫu giấy vào miệng và khẽ nuốt xuống, chị ấy lại xé ra một mẫu giấy khác.

Trên khóe miệng của chị Tooko vẫn là nụ cười ngọt ngào làm tan chảy lòng người.

Khung cảnh quen thuộc...

Ngực tôi thắt lại khi nghĩ đến việc mình sắp không được nhìn thấy cảnh tượng dịu dàng này nữa.

Hiện tại chúng tôi đang đắm mình trong buổi hoàng hôn ấm áp.

Đó là khoảng thời gian màu vàng ấm áp trước khi màn đêm dài dang dăng bắt đầu.

Ly biệt sắp tới gần.

Nhưng cho dù màn đêm ghé thăm và bóng tối bao trùm chúng tôi, khi chúng tôi ngẩng đầu lên, những ngôi sao trên bầu trời sẽ vẫn tỏa sáng lấp lánh.

Ánh sáng dịu dàng đó sẽ đọng lại trong tâm hồn chúng tôi và tiếp thêm dũng khí để chúng tôi tiếp tục tiến về vùng đất hứa xa xăm.

Câu chuyện tiếp theo mà Konoha viết sẽ là câu chuyện của Kotobuki Nanase?

Hay là câu chuyện của Amano Tooko?

Nhưng mà, Konoha này...

Amano Tooko sở hữu một bí mật.

Cái người gọi là Amano Tooko đó, lẽ ra không nên tồn tại trên cõi đời này.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NGƯỜI HÀNH HƯƠNG THAN KHÓC

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki.

Như đã thông báo từ trước, tập năm của loạt truyện Cô gái văn chương là câu chuyện về Miu. Cuốn sách chủ đề lần này là Đường sắt Ngân Hà của Miyazawa Kenji, điều này đã được tôi quyết định ngay từ khi mới bắt đầu chấp bút viết Cô gái văn chương. Đây thực sự là một danh tác trong số các danh tác, mỗi lần đọc lại, nó đều mang tới những cảm xúc thật mới mẻ! Góc nhìn của Giovanni đúng là cũng gợi lên một nỗi niềm xót xa, tuy nhiên giống như Tooko đã nói, khi chúng ta thử đọc câu chuyện theo góc nhìn của Campanella, ta có thể cảm nhận được ngược thắt lại theo từng diễn biến. Thực sự thì cuốn sách này có thể được thưởng thức theo rất nhiều cách khác nhau, cho nên những bạn nào đã đọc truyện rồi thì xin các bạn nếu có dịp cũng hãy thử đọc lại một lần nữa.

Kenji sáng tác thơ cũng hay lắm á~. Bài ca thiếu niên bại trận được sử dụng trong tập này cũng đã có người phổ nhạc rồi, mặc dù tôi cũng chỉ từng được nghe một lần trên internet, nhưng tiếng ca thanh thoát và cảm giác hi vọng mà nó mang lại đã khiến tôi bật khóc. Khi viết cảnh cuối, trong đầu tôi vẫn luôn hiện lên bài hát này. Cho nên mới có đoạn Miu cất tiếng hát.

À đúng rồi, bữa ăn của Tooko ở đầu tập này đã được tôi thêm vào khá chi tiết cường điệu, rất mong các bạn thông cảm.

Thực ra tôi cũng rất sợ mấy câu chuyện kinh dị, nhưng để chuẩn bị đồ ăn cho tập truyện này, tôi đã phải liêu cái mạng nhỏ đi đọc truyện của Lovecraft đấy ạ~. Nhưng mà không sao! Câu chuyện đó thực sự rất thú vị! Ai sợ mấy thể loại truyện này cũng đều có thể đọc được hết! (À... nhưng nếu bạn nào còn sợ truyện kinh dị hơn cả tôi thì có lẽ là không nên thử... Nếu bạn vẫn muốn đọc thì xin bạn tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.)

Ôi~, sắp hết chỗ để viết rồi (T__T). Trong tập này nếu nói còn có ai đáng thương hơn cả Kotobuki thì đó có lẽ là Akutagawa nhỉ? Tiếp theo thì Cô gái văn chương sẽ chuyển sang phần tốt nghiệp, cũng là phần cuối của loạt truyện. Nhưng trước đó tôi dự định sẽ xen vào một tập ngoại truyện để giải thích thêm về một số nhân vật không có nhiều cơ hội xuất hiện trong cốt truyện chính. Cảm ơn các bạn đã cố gắng đọc đến tận đây. A còn nữa, ối giờ ơi chị Takeoka Miho của lòng em ơi! Tranh minh họa chị vẽ cho em lần này cũng tuyệt vời lắm ạ! Thôi, hẹn gặp lại mọi người~

Nomura Mizuki,

03/08/2007

Các bạn đang đọc tập năm, bìa của tập này là một cặp đôi với bìa tập bốn.

Tôi đã phải vừa nghe tiếng ve kêu vừa vẽ thật nhiều tuyết và khăn choàng.

Cũng cảm ơn chị biên tập viên lần này đã giúp đỡ tôi tận tình đến tận phút cuối cùng của cuối cùng. Rất mong tiếp tục nhận được sự giúp đỡ của chị vào các lần tới.

Tập này toàn những cảnh nặng nề, thế nên tôi quyết định sẽ vẽ một bức "Cà ri của những ngày xưa cũ".

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây.

- Miyazawa Kenji Toàn tập 1; Sử dụng Niềm ghen ghét dành cho bình minh, Taneyama và cao nguyên Taneyamagahara, Tiếng than khóc không lời; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 06/02/1986.
- Miyazawa Kenji Toàn tập 4; Sử dụng Bài ca thiếu niên bại trận; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 29/07/1986.
- Miyazawa Kenji Toàn tập 5; Sử dụng Con sò lửa, Chú chuột Tsue, Viên kim cương toàn năng, Cuối tháng Mười, Truyền kì Pennennennennen Nenemu, Chòm sao Song Tử; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 25/03/1986.
- Miyazawa Kenji Toàn tập 6; Sử dụng Ba anh em bác sĩ và Bắc Vệ tướng quân; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 07/05/1986.
- Miyazawa Kenji Toàn tập 7; Sử dụng Đường sắt Ngân Hà, Quả cà chua vàng, Matasahurou - Đứa con của gió; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Chikuma Shobou, 04/12/1985.
- Đường sắt Ngân Hà - Bản mới; Sử dụng Đường sắt Ngân Hà, Quả cà chua vàng; Tác giả: Miyazawa Kenji, NXB Shincho, 15/06/1988.
- Thi tập Miyazawa Kenji - Bản mới; Sử dụng Không sợ mưa gió; Biên tập: Nakamura Minoru, NXB Kadokawa Shoten, Xuất bản lần đầu 20/12/1963, Tái bản có sửa đổi lần năm 25/05/1997.
- Chuyện Miyazawa Kenji - Bản mới; Tác giả: Seki Tokuya, NXB Học tập Nghiên cứu, 12/12/1995,

- Nghe chuyện Miyazawa Kenji; Tác giả: Inoue Hisashi, Cải biên: Đoàn kịch Komatsuza, Nesco (Công ty xuất bản điện ảnh Nhật Bản), NXB Văn Nghệ Xuân Thu, 28/09/1995.

- Sách giúp bạn thấy Miyazawa Kenji thật thú vị; Tác giả: Koyanagi Manabu, NXB Chukei, 25/11/2004.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tập 5: Cô Gái Văn Chương Và Người Hành Hương Than Khóc](#)

[Chương Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương Cuối](#)

[Lời Tác Giả](#)